

Augusti vuonna 2990

Epix Kivisen hautajaiset

Augustin alussa Epix Kivinen, Oskarin isovelji, menehtyi vatsasyöpään. Hän oli elänyt yksin Vuolijoen ulkopuolella ränsistyneessä maalaistalossa. Oskari ja Hissu ajoivat hautajaisiin viininpunaisella Roll5Head henkilöautolla, Rolls Roycen halpamalli, mutta Oskari ei kyennyt ajamaan kotiin itkukohtausten vuoksi. Antti meni lentäen Vattulaan ja sieltä Uber-taksilla Vuolijoelle hakemaan vanhempansa.

Epixin arkun päällä oli Eurooppa-lippu, sillä hän oli suuri eurooppalaisen unelman kannattaja. Antti sai huonon paikan kantajana – avaimenreiästä lemahti kalmanhaju, joka tarttui vaatteisiin. Hän käytti pyykkipoikaa nenässään, mutta ei auttanut. Ukko ei haissut kovin hyvältä eläessäkään, saati sitten kivikuolleena, ajatteli Antti samalla, kun kantoi setänsä tammiarkkua.

Perintö ja sukulaiset

Epixin maalaistalo jäi Matteukselle, joka aikoo antaa sen tyttärelleen kesämökiksi. Ensin talossa pitää tehdä täysremontti, kun tönö on päässyt rapistumaan. Äijä ei ollut kovin ahkera siivouksessa. Tämän vuoksi Johanna ja Jaana-Mari kutsuivat taloa likaiseksi taloksi.

Matteuksella ja Leyalla on kolme aikuista lasta: Vanhin Arska pelaa rugbyä Oulu Play Sand joukkueessa. Aki on työtön työnhakija, käynyt spesiaalikoulun eli ei paljon meriittejä työnhakuun. Anu työskentelee Lite DAB radioasemalla, jonka suosittu ohjelma on Dj Vain Cybermanshow – kunnianosoitus Cybermanille, nettikameralegendalle kauan sitten 2000-luvun ensimmäisellä vuosikymmenellä. Nykyään ainoastaan Lite DAB kuuntelijat tietävät Ari Kivikankaasta.

Syksyllä Johanna aloitti kolmannen vuosikurssinsa lukiospesiaalikoulussa. Vaikka opinnot eivät tarjoa ammatillista hyötyä, hän kehittyi henkilökohtaisesti valtavasti. Konsumtio-opintolinjalla, jossa opetellaan: pyykinpesua, ekonomiaa ja ruuanlaittoa.

Johanna kirjoitti neuropäiväkirjaansa, joka on Kivinen areena kotisivullaan; *Mie en ehkä tuu koskaan olemaan mikkään tentaattori tai insinööri, mutta mie opin elämään. Ja se on jo paljon...*

Samaan aikaan, kun Forssassa koulut alkoivat, niin Antti oli yhä Vuolijoella auttamassa vanhempiaan perunkirjoituksissa sekä perinnönjaossa. Oskari ei halunnut mitään koska hänellähän on Paraisissa kesämökki.

Kun hautajais- ja perunkirjoitusrumba oli ohitse, niin Oskari, Hissu ja Antti lähtivät kotimatkalle Oskarin autolla. Antti sai ajaa, kun isäukko sai itkukohtauksen. Ei itkuisilla silmillä pysty ajaa, sanoi hän. Rolls5Head mallista puuttuu automaattiohjaus sekä ohjaustehostin, joka on hyvin epätavallista tätä nykyään. Oskarin autossa ratti on hyvin jäykkä niin, että saa vääntää ratista hampaat irtessä. Roll5Head on Rolls Roycen halpamalli ollen vastaisku japanilaisille Hayosikolle mutta siitä tuli täysfiasko. Jopa Hayosikot ovat parempia autoja, sanoi Antti samalla, kun hyppäsi kuskin pukille.

Vuolijoki vuonna 2990

Vuolijoki on tätä nykyä keskisuuri neurokaupunki, jonka kasvu on kiihtynyt erityisesti Vattulan teknoklusterin vaikutuksesta. Vielä 2100-luvun alussa Vuolijoki tunnettiin lähinnä hiljaisista kyläteistään ja entisestä kaivosteollisuudesta, mutta nyt se on osa Kainuun länsivyohtykkeen urbaania verkostoa, jossa virtuaaliliikenne, ilmareitit ja neuroasumisen ratkaisut ovat arkipäivää.

Etelä- ja Länsi-Kainuu ovat nykyään tiheästi asuttuja, täynnä älykortteleita, kulttuuri-hubeja ja neuroverkkoon kytkettyjä oppimiskeskuksia.

Itä-Kainuu on säilyttänyt luonnonperintönsä. Siellä sijaitsee Kainuun biosfääriyöhyke, jota suojellaan sekä ekologisesti että kulttuurisesti.

Keski-Kainuu kantaa edelleen menneisyyden jälkiä: siellä sijaitsee entinen Talvivaara-Terrafame-kaivos, jonka jättämä avohaavainen louhos muistuttaa aikakaudesta, jolloin uraanintuotanto oli vielä taloudellinen prioriteetti. Louhos suljettiin 2800-luvun puolivälissä, kun luonnonvarojen kierrätysjärjestelmät syrjäyttivät kaivostoiminnan.

Tiia Park – kulttuurinen vastaisku louhokselle

Vanhan kaivosalueen tilalle rakennettiin Tiia Park, elämyksellinen neurohuvipuisto, joka yhdistää virtuaalitodellisuuden, ilmaisutaiteen ja ympäristökasvatuksen. Puiston perustaja, Tiia, on tunnettu luokkapedagogi ja kulttuuriyrittäjä, joka on vaikuttanut laajasti koko Pohjois-Suomen koulutuskenttään. Tiia on myös perustanut ilmaisutaiteen lukiot Kajaaniin ja Ouluun, joissa opetetaan neuroilmaisua, virtuaalista näyttämötaidetta ja tunteisiin reagoivaa dramaturgiaa. Hänen huvipuistonsa Sotkamossa oli ensimmäinen laatuaan ja on hänen kruununjalokivensä – paikka, jossa kaivoksen jättämiin arpiin on istutettu tarinoita, valoa ja ääntä.

Tiian vision mahdollisti hänen serkkunsa, anonyyminä tunnettu nettikirjailija ja mediamoguli, joka rahoitti projektin virtuaalivaluuttasijoituksillaan ja neuroverkkoalustojen tuotoilla. Serkku tunnetaan myös Lite DABin perustajana – kanavan, joka yhdistää musiikkia, huumoria ja yhteiskunnallista keskustelua koko Kainuun alueella. Nettikirjailija käytti nimimerkkiä The JT, jonka huhutaan liikkuvan yhä ympäriinsä maailman historian ainoalla aikakoneella, jonka tämän veli oli rakentanut.

Lite DAB on suosittu musiikkikanava, varsinkin humoristinen iltaojelma *Dj Vain Cybermanshow*. Se on kunnianosoitus muinaiselle nettikameramies *Cybermanille*, joka perusti ikioman Big Brother kodin, jossa lukemattomat webbikamerat filmasivat häntä vuorokaudet ympäri. Nettikamera kiinnostus lopahti, kun sairastui nenäsyöpään niin, että räkäviisari jouduttiin poistaa, muttei itse syöpää pystytty eliminoimaan.

Lite DAB:in alkuperäinen nimi oli Ratorules.com ja lähetti ainoastaan netissä ja sitten kanavalla on ollut useita nimiä kuten *Rockrules* ja lähettänyt jopa videoblogia. Cybermanin kuoleman jälkeen alettiin kerätä rahaa Ratorulesin uudelleen perustamista varten, kunnes eriskummallinen liikemies, Jim-Adolf Brandzer, tuli ja lunasti Cybermanin jäämistön ja perusti Radio Liten, joka sittemmin siirtyi DAB-verkkoon ja nimettiin nykyasuun.

Radioasema on puhdas musiikkiradio, paitsi iltaisin lähetettävä säpinäohjelma Dj Vain Cybermanshow, jonka juontaa tekoäly botti Cyberman 1.0. Lähetyspaikkakunta oli aluksi Siikalatva mutta tätä nykyään Lite DABin studio sijaitsee Vattulan Digilän kaupunginosassa, aivan keskustan tuntumassa, mutta lähetin sijaitsee Sukevalla koska radioasema on rekisteröity sinne.

Johannan PAO Europowerilla

Septemberissä Johanna aloitti PAO-jaksonsa – praktinen ammattiin orientointi, kuten hän itse sitä kutsuu. Muut oppilaat kutsuvat sitä PAO:ksi, joka ärsyttää Johannaa. Hänen mielestään Paottaminen kuulostaa liian leuhkalta.

Tällä kertaa harjoittelupaikkana on liittovaltion sähkölaitos Europower, joka on syntynyt usean eurooppalaisen sähköjätin yhteenliittymästä. Aikoja sitten Europoweriin on integroitunut muun muassa Fortum, Vattenfall, EDF, ja E.ON. Nykyään Europower toimii Euroopan federaation omistuksessa, ja sen tehtävänä on ylläpitää neuroverkkoon kytkettyä energajärjestelmää, joka kattaa koko mantereellisen Euroopan. Europowerilla on muutama ydinvoimalakin.

Digimaster-osasto – sähköä ja paperia

Johannan työharjoittelupaikka on Europowerin digimaster-osasto, joka huoltaa sähköpostipalvelimia, virtuaaliviestintäkanavia ja – yllättävää kyllä – jakaa paperipostia. Vaikka ollaankin sähkölaitoksella, kaikkea ei voi lähettää sähköisesti: viralliset sopimuspaperit, energiatodistukset ja muistoprotokollat kulkevat yhä fyysisinä kappaleina, ettei troijalaiset ja nettitrollit niitä saisi käsiinsä.

Osastolla työskentelee viisi henkilöä, joista jokaisella on oma roolinsa ja persoonansa: isorintainen Pertta Lähdevirta – digimestaritar, Johannan yhteyshenkilö. Hän on tunnettu humoristisesta otteestaan ja tekee iltaojelmaa Radio Luontoiltaan, jossa on kuuntelijakilpailuja, virtuaaliluontoelämyksiä ja säpinäviihdettä. Pertta käyttää äänimoduloitua puhetta, joka vaihtelee säätötilan mukaan.

Jonna Lyyra – ruipelomainen ja hiljainen, mutta taitava neuroverkkohuoltaja, joka osaa korjata palvelimia pelkällä katseohjauksella.

Markus Anttila – ruskeasiilitukkainen, erikoistunut energiaviestinnän salaukseen. Hän puhuu usein siitä, miten sähköpostit voivat kulkea kvanttitunnelin kautta.

Masi Vuorio – vaaleasiilitukkainen, Johannan ikäinen, joka vastaa paperipostin robottijakelusta. Hän käyttää PostiDrone 7.0 -laitetta, joka osaa lukea käsialaa ja tunnistaa vastaanottajan tunnetilan.

Iiro Irkku – lihava kopiointitekniikko, joka ylläpitää neurokopiokeskusta, jossa asiakirjat voidaan muuntaa tunnesensitiivisiksi versioiksi.

Johanna kokee digimaster-osaston yllättävän inhimillisenä. Vaikka ympärillä on kvanttiservereitä, virtuaaliputkia ja neuropostia, ihmiset ovat tavallisia – nauravia, väsyneitä, joskus ärsyttäviä. Pertta ottaa Johannan heti siipiensä suojaan ja kutsuu häntä *PAO-prinsessaksi*, mikä saa Johannan sekä hymyilemään että punastumaan. Punastelu on tietenkin komean Masi Vuorion ansiota. Todella komea eurokarju, ajattelee Johanna itsemielessään. Hän ei uskalla kertoa tunteistaan Masille vaan ihailee tätä vaivihkaa kopiointikeskuksen puoleisesta sisäikkunasta, joka on postiosaston välissä.

Kotona Johanna kirjoitti Kivinen areenan neuropäiväkirjaansa: *Mie luulin, että Europowerissa kaikki ois robotteja ja sähköä. Mutta täällä on Pertta, joka puhuu säästä ja puhuu iltaisin radioon. Ja Masi, joka osaa ohjata dronea kuin tanssi. Ehkä miekin opin joskus jotain, mitä ei voi kopioida, ehkä saan Masin omaksi rakkaakseni...* Nettipäiväkirjan Johanna salasi salasanoin, ettei esimerkiksi pikkusisko sitä lukisi.

Radio Luontoillan nousu, romahdus ja nousu

Mikko DjPois Rouhiala oli innokas radiokannattaja ja teknologian varhainen omaksuja. Vuonna 2004 hän perusti Radio Luontoillan harrastajanettiradioksi Toimii.net-palvelimelle, joka oli aikansa edistysellinen mutta epävakaa. Vuosien jälkeen Rouhiala onnistui hankkimaan FM-radioluvan pääkaupunkiseudulle, ja Radio Luontoillasta tuli säpinäkanava, joka tunnettiin provokatiivisesta sisällöstään. Valitettavasti kanava ajautui äärioikeistolaisen sisällön pariin, ja teki yhteistyötä MV-lehden kaltaisten tahojen kanssa. Tämä vaihe jäi historiaan, kun Mikko Rouhiala kuoli ja kanava siirtyi skandinaavisen mediakonserni JT Median omistukseen.

JT Median pääpaikka sijaitsee Tvåstadissa, ja se omistaa myös Radio Pohjolan, jonka päästudio on Oulussa ja Kainuun aluestudio Vattulan vanhassa vesitornissa – samassa rakennuksessa, jossa Elisabeth Karjalainen asuu.

Ihmeparannus ja kaukoparannuksen legenda

Mikko Rouhiala oli naimisissa Heli Kuusikummun kanssa, joka oli aiemmin monivammainen ja pyörätuolissa. Heli parantui mystisesti, kun laivavarustajan poika Jim-Adolf Brandzer suoritti kaukoparannuksen – ajatellen ja rukoillen, kunnes Heli tunsu sähkövirran kulkevan selkäpiissään ja nousi jaloilleen. Sittemmin hän ei enää istunut pyörätuolissa.

Parannuksen jälkeen Heli ja Jim-Adolf kävivät Espoon Iso Omena -kauppakeskuksessa tapaamassa Mikko Rouhialaa – tapaus, joka päättyi aikanaan virtuaalilehdistön otsikoihin; *Tahdon asia!*

Radio Luontoillan uusi aikakausi

JT Median omistuksessa Radio Luontoillasta tuli oikea uutiskanava, joka laajensi kuuluvuuttaan Hämeeseen ja Forssan alueelle. Forssan taajuudelle tuli paikallista ohjelmaa, kuten torstainen iltahjelma *Putous*, jota juontaa Pertta Lähdevirta yhdessä raitistuneen alkoholistin kanssa. Ohjelma yhdistää virtuaaliviidettä, kuuntelijakilpailuja ja neurohuumoria.

Radio Luontoillan paikallislähetykset tuotetaan Forssan Kulttuuritalolta, ja kanava toimii yksityisenä lähiradiona ilman voittointressejä. Se ei kilpaile suoraan EBU Radio Three Townin kanssa, vaan lähettää yhdistysten, seurakuntien ja paikallisten kulttuuritoimijoiden ohjelmaa.

Kaarlo Kivinen ja Kainuu-seuran skandaali

Radio Luontoillassa oli hetken aikaa myös Forssan Kainuu-seuran tiedotusohjelma, jossa Kaarlo Kivinen luki seuran tiedotuksia. Välillä hän lipsautti kaksimieliisiä vitsejä, jotka saivat kukkahattutädit vetämään herneen nenäänsä. Jopa tekoäly ilmoitti, ettei voi käsitellä aihetta. Valitukset menivät kansalliseen *Tutkintalautakuntaan*, ja Kainuu-seuralta evättiin lähetysaika.

Tämä huvitti Kaarlon kahta isoveljeä, mutta vanhemmat hermostuivat – nuorimmainen on rivo suustaan, aivan kuten meikä mandoliini, totesi Oskari. "Kyllähän me tiijetään, että poeka on tullut isseensä – Oskarihan on aina ollu härski," Hissu totesi, kun asia nousi esiin Kainuu seuran eläkeläisillassa.

Luontoillan Forssan paikalliskanava on kokenut uuden nousun. Kanavan torstai-iltaohjelma Putous on saanut runsaasti kuuntelijoita, kiitos Pertta Lähdevirran ja hänen apujuontajansa Leena Hefner-Herpeenluoma, joiden tarttuva nauru, virtuaalivitsit ja neurohuumori ovat tehneet ohjelmasta paikallisen ilmiön.

Leenan nauru on niin tunnistettava, että siitä on tehty äänitunniste, jota käytetään kaupunkipyörien varoitusääninä Forssan keskustassa. Radiolähetyksissä kaksikko hassuttelee, kertoo vitsejä ja improvisoi, mutta ihmeen kaupalla kukkahattutädit eivät näy hermostuvan – vaikka ohjelma on välillä hyvinkin rohkea.

Monet ovat pohtineet, miksi Kaarlo Kivisen kaksimieliset jutut Kainuu-seuran tiedotusohjelmassa saivat aikanaan Tutkintalautakunnan hermostumaan, kun taas Pertta ja Leena saavat vapaasti vitsailla Hämeen murteella. "Ehkä se oli syrjintää. Kainuun murre kuulostaa rivommalta, vaikka asia ois sama," Johanna kirjoitti neuropäiväkirjaansa.

Ohjelman pääsponsorina toimii raittiusliike No Alcohol, joka on osa Euroopan federaation kansanterveysverkostoa. Sponsorisopimuksessa on selkeä ehto: "Ei juoppokaskuja, ei neuroviinavitsejä, ei promillehuumoria."

Pertta on kuitenkin täydellinen juontaja raittiusohjelmaan – hän todistaa, että nauraa voi ilman viinaakin. Hänen neurokomiikkansa perustuu tilannehuumoriin, murrepohjaisiin sanaleikkeihin ja kuuntelijakilpailuihin, joissa palkintona on esimerkiksi virtuaalinen mökkiviikonloppu ilman päihteitä. Heidän apunansa on tekoälyranneke, joka piippaa heti, kun vitsailun aihe on menossa yön alapuolelle.

Koska Pertta on tulisielu ja tunnettu humoristi, häneen otettiin yhteyttä, jotta Radio Luontoillan Forssan paikalliskanava saisi lisää kuuntelijoita ja mainostuloja. Ja se kannatti: Kuuntelijamäärät nousivat 42 % syyskuussa. Mainostuloja saatiin neuroleipomoilta, virtuaalivaateliikkeiltä ja kulttuuriyhdistyksiltä.

19.09.2990 – lapsuus lapsus

Työharjoittelussa digimaster-osastolla Johanna sattui mainitsemaan, että seuraavana päivänä olisi hänen 21-vuotissyntymäpäivänsä. Lapsellinen kun on, hän ei tajunnut, että pienikin lipsahdus voi johtaa täyteen synttärirumbaan.

21.09.2990 – porttipuhelinlaulu ja lahjasade

Seuraavana aamuna, kun Johanna seiso i Itäisen pitkätien puoleisella pääsisäänkäynnillä, porttipuhelimesta alkoi kuulua onnittelulaulu. Työkaverit hoilasivat reseptiossa mikrofoniin kautta, ja Johanna naurahti sisään tullessaan: "Mie ko luulin, että palokunta o tulossa!" Työkaverit nauroivat katketakseen: "Emmä kai oo ny ihan noin huonoi laulajii?" Johanna vastasi: "Ainakin melekein!"

Työkaverit olivat ostaneet Johannalle musiikki-USB-kalikan, jonka päällä lukee; *Hän sanoi...* viittaus Antero Lennueuron samannimiseen kappaleeseen. Johanna fanittaa Anteroa koulukaveri Miltonin kautta, vaikka läpimurtohitti *Kukkia tukassa* on hänen mielestään ärsyttävämpää kuin Joonas Lakkamaan renkutukset.

Kalikalla oli myös Lorenz Haukkalan Sinfonia, jossa oopperalaulaja laulaa rinta rottingilla. Lisäksi Johanna sai Europowerin kantokassin, jossa on sähkölaitoksen logo.

Kotimatalla Johanna ujosteli lahjojaan. Mitä äiti ja isä sanoisivat, kun tulen kotiin Europower-laukku ja musiikkikalikka mukana, vatuloi Johanna. Bussissa hän päätti väittää, että työkaverit olisivat nähneet merkkipäiväni tietokannoista – vaikka tiesi, ettei digimestarit sellaisia etsi.

Kotona äiti arvasi, että tyttö oli mennyt vihjailemaan synttäreistään ja nuhteli, ettei työpaikalla kannata höpistä syntymäpäivistä.

Radioterveiset – Putous vs. Tuplatunti

Syntymäpäivää edeltävänä päivänä Pertta Lähdevirta kehotti Johannaa kuuntelemaan Radio Luontoillan Putous-ohjelmaa, jossa lupasi onnitella. Johanna pyysi, ettei nimeä mainittaisi – nimikirjaimet ehkä, mutta ei enempää. Hän ei halunnut vanhempien saavan vihiä, että oli läpättänyt synttäreistään työpaikalla, vaikka äiti sellaista epäili.

Johanna oli aiemmin kuunnellut Radio Three Townin Tuplatuntia, julkisen palvelun kainuulaista viihdemakasiinia Hämeen kainuulaisille. Myös Anna ja Antti kuuntelevat uskollisesti tätä radio-ohjelmaa. He lähettävät sähköpostionnitteluja, koska eivät halua änkyttää suorassa lähetyksessä.

Torstai-iltana Johanna viritti radion Luontoillan taajuudelle. Hän äänitti onnitelut tietokoneelle ja tallensi ne salasanasuojattuun mappiin kotisivulleen. Mappiin hän kirjoittaa myös kertomuksia koulukohelluksistaan, joita ei halua vanhempien lukevan. Silti Johanna pyysi Perttaa olla mainitsematta häntä nimeltä, vaikkei isä ja äiti kuuntele Luontoiltaa. Johanna tallensi anonyymit onnitelunsa salasanalla suojaten kotisivulleen Kivinen areenalle. Hän pohti, että ehkä joskus salasanasuojauksen voisi poistaa, mutta vasta sitten, kun asun omassa kämpässä ja on perhe. Ajatus perheen perustamisesta ahdistaa: "Kukaan ei halua mietä akaksi..." vatuloi Johanna.

Pertan ja Leenan radiohetki

Radiossa Pertta aloitti: "Viimes sanois sää jotai Kainuun murteel... Mää oon harjotellu kovast, mutten onnistuo... aina vaa tuloo kirjakielt ja Hämee murretta." Leena kysyi: "Mihi sää oo harjotellu Kainuun murretta? Haha!" Pertta vastasi: "Se on vähä erikonen jutu... mää haluisin onnitella yhtä pimuo kakskyt yks vuotias syntymäpäivä johdost, mut tää haluo olla salanen..." Leena tivasi: "Mitkä nimikirjaimet?" Pertta pysyi lujana: "Sitä en paljasta. Jos he haluo olla salaisii, nii emmä paljasta mittaa. Joka tapaukses huomen juhlistamma häntä työpaikalla... Niin teemme!"

Johanna oli hyvillään anonyymeistä onniteluista. Hän hipelöi nenäänsä ja ylähuulta, kuten aina innostuessaan.

Radiovalinnat ja perhedynamiikka

Tästä lähtien Johanna kuuntelee torstai-iltaisin Putous-ohjelmaa. Tuplatuntia hän kuuntelee vain, jos vanhemmat lähettävät sinne onniteluja.

Anna osallistui äskettäin Tuplatunnin puhelinkilpailuun, jossa piti arvata laulaja Pepsi Peralan oikea nimi. Hän vastasi: "Se on Pekka-Aake Tommi Perala!" Juontaja Hermann Honkanen naurahti: "Mistä ihimeestä arvasat?" Anna ujosti: "Hehheh, ainakin mulle vastaus oli ihan heleppo." Kun juontaja kysyi yhtyeen nimeä, Johanna kuiskasi: "Peralan Kori." Juontaja kuuli kuiskauksen ja soitti fanfaarin. Anna voitti musiikki-USB-kalikan nimeltä *Korkeaa tasoa*.

Salainen ihastus

Työharjoittelussa Johanna ehti hieman ihastua vaaleasiilitukkaiseen Masi Vuorioon, mutta päätti pitää ihastuksensa salassa. Parahiksi niin aikoihin Suomen musiikkilistoilla on Niina Virtalan läpimurtohitti, nimeltä Pojat puhuu rakkaudesta eivätkä tee mitään... Johanna tunsikin munasolun aktivoituvan ja salaa ihaili Masia, kun tämä oli työpaikalla ainoa eurokarju. Harmi vaan, kun Johanna ei uskalla reilusti tunnustaa ihastustaan Masille ja ehdottaa treffejä. Ehkä syynä lieenee silmälasirumba, sillä jos hän saisi poikaystävän, niin jossain vaiheessa jätkä tulisi esitellä vanhemmille. Miten tämä onnistuisi rillit päässä? Entä ilman rillejä, jolloin jätkä ihmettelisi rillittömyyttä, vatuloi Johanna.

Konttorimessut Kupittaalla After Work

Kahden viikon työharjoittelun jälkeen Johanna oli juuri ehtinyt hengähtää, kun eräänä syysiltana Pertta soitti hänelle kotiin. "Kuule Johanna, lähtisitkö messuille Turkuun? Konttorimessut, Finnish Fair Kupittaalla. Firman piikkiin!" Johanna suostui heti. Häntä on aina kiehtonut messut – ilmaiset karkit, näytekalikat, holografiset kynät ja neuropaperit. Lisäksi koulusta sai vapaata, koska messuvierailut ovat opettavaisia.

Mukana messuilla oli kopiointitekniikko liro Irkku, joka oli lihavampi kuin Pertta – ja se on jo paljon sanottu. Johanna muisti kaupungintalon Raijan ja mietti hiljaa; Ovatko kaikki kopiointitekniikot läskejä? Siltä vähän vaikuttaa, ajatteli hän. Myös digimestarit näyttävät olevan lihavia, ajattelee Johanna.

Onneksi Johanna osaa ajatella hiljaa. Hän tiesi, että monet funktiorajoitteiset ajattelevat ääneen, ja siitä syntyy helposti konflikteja. Hän kirjoitti myöhemmin Kivinen areenan neuropäiväkirjaansa; *Mie en aina tiiä, mitä saa ajatella. Mutta jos ei sano ääneen, niin ei kai se haittaa...*

Pertta trombi ja hydrauliset sauvat

Pertta sai tässä hiljattain veritulpan jalkaansa, mutta ei antanut sen estää osallistumista. Hän könnkäsi messuilla erikoishydraulisilla kainalosauvoilla, jotka oli ohjelmoitu tunnistamaan lattiamateriaalin kitka ja optimoimaan askelpituus. "Tämä o messureissu, jonka o oikeen tärkeä. Konttorikulttuuri ei kehity ittestään!" Pertta julisti.

Finnish Fair Kupittaalla ja Jussi Vares Park

Messut oli Finnish Fair -messukeskuksessa Kupittaalla, vastapäätä Jussi Vares Parkin huvipuiston pääsisäänkäyntiä. Huvipuisto oli Turun ylpeys – virtuaalidekkarteemainen elämysalue, jossa kävijät ratkovat rikoksia neurokypä päässä.

Messuilla eurooppalainen metsäyhtiö Big jakoi geenimanipuloituja kuusen taimia, jotka oli suunniteltu kasvamaan nopeasti, kestävästi ilmansaasteita ja tuottamaan bioenergiaa. Johanna otti tietenkin omansa – ilmainen kuusi!

Kuusi ei päädy nykyiseen puutarhaan, vaan Kivisten uuteen kotipihaan.

Anna ja Antti olivat juuri saaneet omakotitalotontin Honkalehdon alueelta, joka sijaitsee Vironmäen ja Puolikkaan välissä. Tontilla oli aiemmin siirtolapuutarha, joka siirrettiin Ylicityn kauppakeskuksen yhteyteen, osaksi kaupunkiviljelykeskusta.

Johanna aikoo istuttaa kuusen tarkasti valittuun paikkaan, jossa se saa optimaalisen valon ja neurokastelun. Hän kirjoitti kotisivulleen; *Mie istutan sen kuusen siihen, mihin aurinko osuu aamulla. Sitte mie katon, kasvaako siitä jottain, jonka muistuttaa mietä tästä messureitkestä.*

Vielä hän ei voi istuttaa kuusta, sillä taloa ei vielä ole rakennettu ja tontti joudutaan mylläämään.

Antti vs. Eeka Palmuniemi – neurokiinteistön kipupisteet

Antti Kivinen on jälleen neurokuormittunut vuokralaisten alitukseen ininään. Erityisesti alakerran Eeka Palmuniemi saa hänen kupolinsa ylikuumenemaan. Eeka on tunnettu valitusalgoritminsa tehokkuudesta – hän kykenee löytämään ongelman mistä tahansa: Asunnossa muka piilokameroita ja mikrofoneja, vaikka neurovalvonta on laissa kielletty.

Ilmeisesti Eeka kuvitteli salakatselua koska hän huomasi Kivisten uuden puoliskon ulko-oven rivan liikkuvan joka kerta, kun tuli kotiin tai oli lähtemässä ulos. Hän ei tiedä, että Johanna on kytännyt häntä ovisilmästä eikä malttanut olla liikuttamatta ovenriipaa. Tämäkin on Johannan pikkutyttöjen puuhia.

Eeka inisi, että keittolevy on kupera kuin Tukholman muinaisen Globenin katto, vaikka se on itsesäätyvä induktiopinta. Antti tuhahti "Mikä vitun Globen?", johon Eeka "Onks sulla aukkoja yleistietämyksessä?"

Eeka haiskahti vanhalle viinalle, vaikka alkoholi oli kielletty neuroasumissopimuksessa.

Eeka ei älynnyt lähteä ennen kuin Anna vihjasi, että huomenna joillakin on työpäivä. Eeka poistui hyvin hitaasti, ja lopuksi vaati nähdä vuokranantajan kirjanpidon. "Me ei näytetä meidän raha-asioitamme sosiaalisammakoille," Antti murahti.

Muutama vuosi aiemmin Eeka vuokrasi autotallia, joka sanottiin irti, kun heräsi epäilyjä huumausaineiden valmistuksesta. Vaikka todisteita ei ollut, lattiakaivosta levisi kemiallinen haju, joka nousi yläkerran asuntoon. Oskari ja Hissu ostivat pienen omakotitalon Vironmäentie 10:stä, paetakseen hajuhaittoja.

Autotallin menetys oli Eekalle kova paikka – nyt hän joutuu rassaamaan autoaan taivasalla, ilman katosta. Hän väitti, että Kivisten uusi talo rakennettaisiin hänen rahoillaan, koska Antti oli korottanut vuokraa kiinteistöveron noustessa. "Meidän raha-asiat ei kuulu pummeille," Antti sanoi suoraan. Eeka lähti ovet paukkuen, huusi postiluukusta: "Ime munaa!" ja räjäytti luukun kiinni.

Antti olisi ehkä häättänyt Eekan, mutta tontin saaminen Honkalehdosta rauhoitti tilanteen. Hän ei halunnut ryhtyä sirkukseen, koska mulkero todennäköisesti valittaisi vuokralaisyhdistykseen, joka toimii neurooikeudellisella alustalla.

Tonttityötä ja geenikuusi

Viikonloppuisin Kiviset raivaavat risuja tontilla. Maaperässä saattaa olla vanhoja siirtolapuutarhan siemeniä, jotka voivat aktivoitua neurokastelun avulla. Johanna istutti messuilta saamansa geenikuusen tontin perälle – kuusi, joka kasvaa nopeasti, tuottaa bioenergiaa ja suodattaa ilmansaasteita.

Hissu ja Oskari ovat tohkeissaan, kun pojan perhe rakentaa uutta omakotitaloa. He neuvoivat, mihin istuttaa kasveja, kun talo on pystyssä. "Aurinko tulee tuolta, mutta tuulee täältä – muista se," Oskari opasti neurokarttaa näyttäen.

Eräänä syyspäivänä Johanna osti Ullet kuusineloseen peliadapterin, jotta voisi käyttää uusia peli-USB-kalikoita. Hän etsi myös Geos saneluohjelmaa, mutta sellaisia ei löydy Forssan alueelta. Sen sijaan kauppakeskus Öhmanin lelukaupasta, Café Öhmanin takaa, löytyi Star Talker -saneluohjelma, joka toimii Ulletissa. Johanna tulee käyttämään sitä tarinoiden tallentamiseen salasanasuojattuun mappiin, jossa hän kirjoittaa kohelluksistaan, ihastuksistaan ja radiomuistoistaan. Hän joutuu sanella heti, kun on yksin kotona tai muuten vanhemmat ja pikkusisko huomauttaisivat kesätoissa piirtelystä ja sepityksestä. Augustissa Raija oli lähettänyt postitse hänen sepityksensä paperille tulostettuina ja nidottuina. Kuoren päälle, lähettäjän nimen alle hän oli kirjoittanut kolme kerta pelle, kun kutsui Johannaa Kainuun pelleksi. Johanna oli kertonut, että Kainuussa klovnia kutsutaan vain pelleksi mutta Hämeessä vain klovniksi. Tämä oli huvittanut Raijaa. Hämeessä Pelle on tavallinen miehen etunimi ja sen vuoksi täällä ei enää klovneja kutsuta pelleiksi.

Työharjoittelun päättyessä apupedagogi Reijo Rikilä kysyi Johannalta, haluaisiko hän, että Europowerilta kysyttäisiin vakituista työpaikkaa. Johanna vastasi: "Mie haluan käydä lukion loppuun ensin." Siinä hän teki suuren virheen, jota hän tulee vielä katumaan. Nyt olisi ollut tilaisuus päästä pois spesiaalikoulun tursakkeiden keskeltä.

Johanna juuttuu helposti rutiineihin, eikä osaa ajatella muutoksia. Hän haluaa jatkaa lukiossa, koska niin on alun perin päättänyt – vaikka lukiospesiaalikoulu ei tarjoa hyviä työmahdollisuuksia.

Normaalilukiolaiset yleistävät kaikki spesiaalikoululaiset ja kertovat vanhentuneita CP-vitsejä. Käytävillä ilkkuvat nuoret heiluttavat käsivartta rinnan päällä, ja Johanna yrittää olla välittämättä, mutta se sattuu – varsinkin kun joukossa on komeita eurokarjuja. Itsemielessään myös häntä huvittaa tursake kaskut, muttei itse tunne olevansa tursake.

Mie pärjäisin tavallisessa lukiossa, paitsi laskennossa, Johanna kirjoittaa neuropäiväkirjaansa. Juuri matematiikan takia hän on joutunut spesiaalikoulurumba.

Suner Oy ja koulutuksen yksityistämisen aalto

Samaan aikaan koulutusyhtiö Suner Oy neuvottelee Hämeen alueparlamentin kanssa spesiaalikoulujen ja Daily Activityn yksityistämisestä. Suner on jo hankkinut varastorakennuksen Zumilasta, ja aikoo selvittää, mahtuisiko keskitetty neurokoulutus- ja päivätoimintakeskus sinne – vai pitäisikö rakentaa isompi neurokampus.

Ensin politikoiden pitää hyväksyä idea. Sunerin onneksi Hämeen alueparlamentissa on porvaripuolueita, joiden kanssa on helpompi tehdä yhteistyötä kuin Workers Party -puolueen kanssa, joka vaatii neurotasa-arvoa ja julkisen koulutuksen säilyttämistä. Forssan kaupunginvaltuustossa on ollut vuodesta 2916 Workers Party enemmistö. Jokaisissa vaaleissa porvarit ovat yrittäneet saada ihmisiä äänestää Coalitions Party puoluetta mutta turhaan.

Novemberin puolivälissä Janette Kivinen täyttää 20 vuotta. Hänen kummitätinsä Anna alkoi miettiä, minkä onnittelukappaleen valitsisi kummitytölleen. Onnittelut hän aikoo lähettää Radio Three Townin Tuplatunnin kautta – ohjelman, jonka hän tietää ainakin Astan kuuntelevan. Tuplatunti on kainuulainen makasiiniohjelma, joka kuuluu perheen julkisen palvelun suosikkeihin.

Johanna ehdotti äidilleen, että onnittelut voisi lähettää myös Radio Luontoillan Putoukseen, jossa se *Europowerin akka* lukisi onnittelut ja soittaisi fanfaarit. Näin Johanna tapaa puhua ihmisistä koska hänellä on paha nimiujous.

Kaarlo-setä on ainoa, jota hän kutsuu oikealta nimeltä mutta Fridaa hän kutsuu *Kaarlon akaksi*. Astaa hän kutsuu *toisten akaksi*. Verneria *toisten ukoksi*.

Vanhemmat olivat kuulleet Pertan äänen, kun tämä soitti perheen kommunikaatiolaitteeseen muutama viikko sitten ja pyysi Johannaa mukaan konttorimessuille. Johannalla ei vielä ole omatunnisteista matkapuhelinta, eikä Jaana-Marillakaan. Anna ja Antti pohtivat, pitäisikö hankkia tyttärille omat neuropuhelimet, nyt kun he alkavat olla isoja akkoja.

Anna ei suostunut lähettämään onnitteluja siihen hirveään mekastuskanavaan, joksi hän kutsuu Luontoiltaa. Hän ei voi käsittää, miksi radiossa pitää räkättää. Aikuiset akat räkättävät toistensa jutuille ja siinä välissä ottavat puheluita vastaan, hän mutisi. Musiikki on hänen mielestään ihan okei, mutta se räkätys – sitä Anna ja Antti eivät voi ymmärtää.

Heidän suosikkinsa on Radio Three Townin Tuplatunti, vaikka siinäkin on kielivammaisista juontajia, jotka sönnkäävät kuin mitkäkin vaivaiset, kuten he sanovat. Ohjelmassa puhutaan kainuuta ja suomea sekaisin, ja juontajat sönnköttävät ja sekoilevat, mutta se on silti asiallisempi kuin Luontoillan rumba.

Three Townin entinen kaksikielinen keskipäiväohjelma *Lounaslautanen – Lunch Plate* on lakkautettu. Tilalle on tullut Tuplatunti - kainuulainen makasiiniohjelma, jonka päätteeksi on kainuulainen nuorten ohjelma Pantarhei, jonka juontajat kiihottavat Johannaa koska yksi heistä on Nino Hyrsky ja toinen lapsuuden lyhytaikainen leikkikaveri Kassu Pulkkinen.

Anna kuuntelee myös keskipäivän englanninkielistä Congratulation ohjelmaa, koska siinä soi toisenlainen musiikki – enemmän neurojazzia ja ambient-iskelmiä. Tuplatunnissa soitetaan enimmäkseen kainuulaista iskelmää, kuten Pepsi Peralan tuotantoa. Pepsi on lähtöisin Kainuusta, mutta nykyään asuu Virossa, jossa toimii neurolevy-yhtiön tuottajana.

Lauantaisin samalla kanavalla tulee kainuulainen viihdeohjelma Paikallinen, jossa ei ole onnitteluosuutta. Joskus Johanna kuuntelee Turun radion kainuulaista lauantai-iltaohjelmaa Löylyn lyömät, jota juontaa pornoääninen Ulpu Risula – kuulostaa siltä, että akka olisi kova sähkötupakkanainen.

Johanna ehdotti äidilleen serkun onnittelukappaleeksi huumoripunkyhtye Eno Penon biisiä Daily Activity Dance, mutta Anna ei suostunut. "Sehän on härski kappale, jossa pilaillaan funktiorajoitteisten kustannuksella," Anna sanoi. "Mitähän Asta tykkäisi, jos sellanen biisi soisi radiossa?" Tuskinpa juontaja olisi edes suostunut sitä soittamaan – tai olisi sönnköttänyt nolona härskestä kappaleesta. Lopulta Johanna ehdotti kilttiä ja rauhallista kappaletta: Risto Järvelän *Mun ikioma Gran Canaria*, sanoittanut hämäläinen biisinikkari Roope Säde. Tämän kappaleen Anna hyväksyi. Vielä Johanna ei tiedä kuinka hän tulee noin vuoden kuluttua kiihottua Roope nimestä, mutta eipä mennä asioiden edelle...

Novemberin puolivälissä Janette Kivinen täyttää 20 vuotta. Oskari ja Hissu lähettivät onnittelut Radio Three Townin Tuplatunnin kautta, jota Asta kuuntelee uskollisesti ja välittäisi onnittelut tyttärelleen. Kukaan ei arvannut, että se olisi Oskarin viimeinen onnittelu.

keskiviikon romahdus

Päivää ennen Tuplatuntia, keskiviikkoiltana, Oskari tuupertui olohuoneen lattialle. Hissu oli niin shokissa, ettei kyennyt soittamaan hätänumeroon – hän änkytti Kainuun murteella ja soitti keskimmaiselle pojalleen Antille, kun tämä asuu lähinnä. Kyllä hän olisi voinut hälyttää ambulanssin älyrannekkeen kautta, muttei sitä hoksannut, kun oli shokissa.

Antti soitti ambulanssin ja juoksi vanhempiensa talolle, joka sijaitsee muutaman korttelin päässä. Hän saapui hieman ennen sairaankuljetusautoa, joka kiidatti Oskarin Forssan ja Jokioisten yhteiseen sairaalaan, Salomäen kaupunginosaan – alueelle, jonne rakennetaan parhaillaan omakoti- ja pienkerrostaloja neuroasumismallilla.

Tajuttomuus ja toivon kipinä

Torstaina sukulaiset kävivät katsomassa tajuttomana makaavaa Oskaria. Hissu yritti puhua miehelleen: "Tuossa pöydällä on hienoja kukkasia, kato ees vähä..." Mutta ukko ei liikahtanut. "Mie en halua vielä leskeks," Hissu sanoi hiljaa. Sydänfilmi näytti elämää, mutta aivofilmissä näkyi punaisia tahroja valkoisella pohjalla, ja keskellä vilisi kryptisiä viisi kirjaimisia koodin pätkiä – neurolääkärin mukaan aivojen hätäviestejä.

Trombi ja kohtalokas lääkitys

Oskarilla todettiin päänsisäisiä verenvuotoja, jotka johtuivat veritulpasta. Hänellä on melkoinen kaljamaha, ja verenkierto oli ollut huono jo vuosia. Päivää ennen romahdusta hän oli saanut uusia verenohentavia lääkkeitä, jotka irrottivat kalkkeutumia, mutta samalla muodostivat tukoksia, jotka ajelehtivat aivoihin ja repivät hiuksenohuita verisuonia.

Ironisesti, vielä keskiviikkona Oskari kävi Antin luona rupattelemassa. Hän oli hyväntuulinen ja pohti, jos vielä rakentaisi toisen tynnyrisaunan myyntiin, jotta saisi lisää fyrkkaa.

Tynnyrisaunan muisto ja Palmuniemen potkut

Muutama vuosi aiemmin Matias ja Kakadu tilasivat Oskarilta tynnyrisaunan, joka kuljetettiin peräkärryllä Viipuriin asti, heidän mökilleen, Koiviston lähellä.

Sauna päättyi Forssan Aviisin lukulaitelehden Kainuu-palstalle, jota silloin toimitti Eeka Palmuniemi – kunnes sai potkut morkattuaan hämäläisiä urheilijoita etanoiksi.

Kaikkea tätä Oskari ja Antti muistelivat keskiviikkoiltapäivällä, eivätkä osanneet aavistaakaan tulevaa, vaikka tekoälyranneke alkoi levottomasti piipata.

Torstai-iltana, kun Tuplatunnin onnitteluosuus alkoi, Hissu asetti miniradion miehensä korvan juureen. "Jos kuulet, anna pieni merkki," hän sanoi ja otti Oskaria kädestä kiinni. Ukko hieman koukisti sormiaan – ja Hissulle tuli toivonkipinä.

Oskari kuuli ja tunsikin kaiken, mutta ei kyennyt puhumaan. Vaimon kosketuksesta hänelle tuli kummallinen assosiaatio nuoreen vaaleatukkaiseen Eliniin, vaikei tunne ketään sen nimistä. Ajatus ei näkynyt aivofilmissä, mutta erektio näkyi, ja peittoon muodostui kohoama. "Ukolla pelit ja vehkeet toimii, vaikka on 64-vuotias!" Hissu naurahti – ja sekin herätti toivoa.

Oskari ei toipunut. Myöhään perjantai-iltana hän poistui tästä maailmasta. Lääkäritekniikoiden mukaan kuolema tapahtui kivuttomasti.

Kuolinhetkellä aivomonitoriin ilmestyi teksti; *Do not do anything, the brain will turn itself off.*

Lääkärit ihmettelivät – tavallisesti monitori piirtää pelkkää viivaa, mutta nyt aivoinformaatio ilmestyi, ja sydän lakkasi lyömästä. Tekstin jälkeen aivomonitori sammui. Oskari Kivinen oli kuollut.

Oskarin matka valoon

Kun Oskari Kivinen kuoli perjantai-iltana, hänen tietoisuutensa ei sammunut heti. Sen sijaan hän näki pitkän tunnelin, jonka toisessa päässä loisti voimakas valo. Vahva voima ohjasi häntä kohti valoa – ei pakottavasti, vaan kuin neuroaalto, joka kuljetti lempeästi mutta päättäväisesti.

Tunnelin puolivälissä Oskari näki punaisen hissinoven, joka näytti vanhanaikaiselta mutta futuristisesti valaistulta. Hän yritti lähestyä, mutta voima ei antanut pääsyä. "No, ei kai sinne ollut tarkoitus mennä," hän ajatteli.

Hetken kuluttua hän saapui kauniille kukkaniitylle, jossa kukat heiluivat tuulessa ja aurinko paistoi molemmista suunnista. Siellä häntä tervehti veljensä Epix, joka huudahti iloisesti: "Kah, kukas se sieltä tulloo?" Oskari vastasi: "No, tämmönen pikku mörkö Lapanen!"

Sitten saapui harmaapartainen mies, joka näytti taivasten valtakunnan vastaanottajalta – todennäköisesti pyhä Pietari ihan itse, ajatteli Oskari. "Tervetuloa, Oskari Kivinen taivasten valtakuntaan!" hän sanoi lempeästi.

Oskari kiinnitti huomiota kauempana tupruavaan reikään, joka oli kukkien seassa. "Mitä kummaa savua tuosta tupruaa?" hän kysyi. Harmaapartainen vastasi: "Se on vain helvetin hormi. Johtaa suoraan alas, mutta ei siitä tarvitse välittää."

Oskari hämmästyi. "Miekö oon onnistunut ellää synnittömästi?" hän sanoi. "Näköjään pornokappaleiden kuuntelu ei ole niin hirveä synti," hän ajatteli helpottuneena.

Taivas – ei pelkkää pilven päällä istumista

Taivasten valtakunta ei ole pelkkää pilven päällä istumista. Se on virtuaalinen rauhavyöhyke, jossa muistot, tunteet ja toiveet saavat muodollisen olomuodon. Oskari tunsikin keveyttä, mutta myös syvää yhteyttä niihin, joita oli rakastanut. Hän tiesi, että Hissu piti häntä kädestä, ja että Johanna sekä päivänsankari Janette kuuntelivat radiota – ja se kaikki kuului hänelle.

Lauantaiaamuna, Forssan harmaassa Novemberissä, sukulaiset kokoontuivat sairaalaan katsomaan Oskari Kivisen ruumista ennen siirtoa ruumistorniin, joka sijaitsee sairaalan vieressä. Kukkia oli asetettu rinnan päälle, kynttilä paloi pöydällä, ja sängyn jalkopäässä multimediakamera kuvasi Oskaria, jotta sukulaiset muilla paikkakunnilla voisivat jättää hyvästit Kivinen areenan välityksellä.

Tätä nykyään synnyttään ja kuollaan suorassa nettilähetyksessä, ja virtuaalimuistot tallentuvat Kivinen Areena -sivustolle.

Johanna ja Jaana-Mari – elävän muiston puolustajat

Johanna ja Jaana-Mari eivät halunneet nähdä ukkinsa ruumista. "Mie haluan muistaa ukin elävänä," Johanna sanoi. Oskari oli heille ainoa ukki, sillä Vattulan ukki kuoli vuotta ennen hänen syntymäänsä.

Hissun trombi ja hajamielisyyden hetket

Muutama päivä Oskarin poismenon jälkeen Hissu sai veritulpan päähän. Onneksi se ei ollut yhtä paha, mutta hänestä tuli hajamielinen. Hän ei kyennyt tekemään taloustöitä, eikä keskittymään mihinkään. Hän puhui sekavia, kuten: "Oskari valamisti kahaveeta pissistä ja virnuili." Tämä tuskin pitää paikkaansa – Oskari oli hyväsydäminen, vaikka tykkäsi hirtehihumorista. Erimielisyydet he ratkaisivat mököttämällä eri huoneissa. Kun Hissu pahoitti mielensä, hän meni pitkulaiseen tietokonehuoneeseen ja pelasi Zbox-peliä, jossa annetaan rumille ukonkõiriläille turpiin. Hän ei halua pukeutua datapukuun, koska se on liian hiostava – ylipainon vuoksi.

Hautajaiset Tsumilan Toivon kappeli

Desemberin alussa pidettiin Oskarin hautajaiset. Hänet polttohaudattiin, kuten oli itse määrännyt: "Ei matojen ruuaksi, vaan siististi polttaa ja urna hauan leppoon." Oli Oskari sanonut monta kertaa. Hän ei halunnut tulla sirotelluksi muistolehtoon, kuten hän oli sanonut tuhkat voisi sekottua jonkun tursakkeen tuhkien kanssa."

Forssan kirkkohallitus suunnittelee parhaillaan uusia hautausmenetelmiä, muttei vielä tiedetä mikä olisi seurakuntalaisten mieleen.

Siunaus tapahtui Tsumilan hautausmaan Toivon kappelissa, joka sijaitsee Eurolan ja keskustan välissä. Hautausmaa on kaunis puisto, jossa on nurmikkokukkula, joka muistuttaa melkoisesti muinaista Windows XP:n tunnuskuvaa, lampi ja muistolehto. Nurmikkokukkulan onkin tekoäly suunnitellut, jotta olisi mahdollisimman neutraali.

Oskarin urna laskettiin suuren tammen juurelle, nurmikkoiselle mäenrinteelle, josta näkee Eurolan pistetalot.

Kuvaruutu hautakivessä

Hautakiveen asennettiin säänkestävä kuvaruutu, jossa pyörii ajankohtainen Kivinen areenan Livefilmaus tauotta. Näyttö toimii aurinkopaneelilla, joka on valmistettu Tampereen Virtauksessa. Nykyään lähes kaikissa hautakivissä on kuvaruutu, jossa näkyy vainajan kuva tai suosikkivideo. Näin ollen hautausmaista on tullut perheiden yhteisiä leffateattereita.

Hautajaispäivän tunnelma

Hissu voi jo paremmin, mutta käsistä puuttui voima. Kappelissa hän pudotti langattoman virsilukulaitteen, mutta se ei mennyt rikki – laite on suunniteltu kestäämään surevien omaisten pudotuksia.

Johannan vasemmalla puolella istui Jaana-Mari, ja oikealla seitsemänvuotias Jeesus. Kun liehuvatukkainen pastori mainitsi Jeesus Kristuksen, pikku Jeesus havahtui ja oli lähellä mennä alttarille.

Forssan kainuulainen kirkkokuoro lauloi virren *Kristallivirta*, joka on suosittu hautajaisvirsi – eikä ihme, sillä se on todella kaunis laulu.

Alttarilla on suuri kuvaruutu, jossa pyöri Oskarin ja Hissun kotivideo, välillä vaihtuen kappelin livekuvaan. Multimediakamera kuvasi automaattisesti hautajaisvieraita, ja vaalea tammiarkku näkyi Kivinen areena sivustolla.

Vattulassa Elisabeth katsoi surullisena, että taas lähti nuorempi ja meikäläinen saa kituuttaa nykyajan kotkotusten keskellä.

Siunaustilaisuuden jälkeen siirryttiin Hietalan seurakuntataloon. Vastapäätä, Runkokummuntien toisella puolen, on automaattikioski ja korttelikapakka *Treffii Fastfood*, josta Kiviset hakevat pizzat tai täytetyt rieskat, kun kotikokkia laiskottaa.

Runkokummuntie alkaa Vanha Tammelan tien risteyksestä ja päättyy Treffi Fastfoodin kulmille, jossa on bussien käännytyspaikka.

Hautajaisiin saapuivat Oskarin veljet Matteus, Ville ja Esko. Ville asuu Rokualla, on maatalouspedagogi. Esko on eläkkeellä oleva metsuriteknikko, asuu Vattulan keskustassa

Muistotilaisuuden jälkeen kokoonnuttiin Hissu-lesken luokse katsomaan digikuvia ja juomaan hautajaiskahvit. Hissua järkytti, kun tahtonsa vastaisesti joutui leskeksi. Hän yöpyi Vernerin ja Astan luona, koska ei uskalla olla yksin kotona – pelkää, että ukko ärtyisi kummittelemaan.

Kellarin humanoidi ja pornolaulun mysteeriäni

Kellariin hän ei uskalla mennä, koska kuvittelee siellä lymyilevän humanoideja. Heti Oskarin poismenon jälkeen, kun Hissu oli kellarissa pyykillä, nurkan takaa ilmestyi hopeanvärinen hahmo, jonka tuntosarvissa oli mustat paukurat. Hahmo puhui metallisella kurkkuäänellä: "Hiss... Hiss... Hissu Tuu pyyhkimään!" Hissu hätkähti: "No, mikä pittää pyyhkiä?" Hahmo vastasi: "Pyyhi mun digitaalinen pyly... Arvaa mysteeriäni... onko se Eurojackpotin alku..." Ja katosi yhtä nopeasti kuin ilmestyi. Hissu juoksi kellarinportaat ylös ja lukitsi oven. Myöhemmin hän kertoi pojilleen, mutta he eivät uskoneet – luulivat äitimuorin huraavan. Lisäksi Hissu kertoi, että makuuhuoneessa kuuluu pornolaulu, jonka hän tunnisti Oskarin suosikkikappaleeksi – sitä he olivat monesti kuunnelleet sängyssä nukkumaan mennessä. Laulussa, joka oli aiemmin saanut Hissun nauramaan, laulajatar kertoo porkkanasta, joka juuttui synnyttimeen, ja sen perässä kynttilä sekä muuta tavaraa. Aiemmin Hissu oli pitänyt kappaletta hassun härskinä, mutta nyt se tuntui karmaisevalta – kuin pornolaulu olisi tullut rajan takaa, Oskarin kuoleman jälkeisestä tilasta.

Vernerin löytö ja Hissun helpotus

Vernerin alkoi tutkia asiaa ja löysi Oskarin puoleisen yöpöydän laatikosta päälle jääneen mp3-soittimen. Häneltä pääsi räkänauru: "Tässäkö on se sun mörkös!" Hissu katsoi laitetta kummissaan, laittoi sen taskuunsa, ja päätti myöhemmin antaa sen Johannalle – suvun ensimmäiselle lapsenlapselle, joka rakastaa äänentoistolaitteita.

Johanna – radiohulluuden ruumiillistuma

Johanna on lähes jatkuvasti radioiden ja musiikkisoittimien kimpussa, äänittää musiikkia ja radiotunnussäveliä musiikki-USB-kalikoille. Anna ja Antti ovat monesti todenneet: "Johanna on todellinen radiohullu." Hän tapaa äänittää parhaita paloja Radio Luontoillan Putous-ohjelmasta, erityisesti röpöhumoria ja kuulijapuheluita.

Eräänä torstai-iltana Johanna kuuli, kun Milton soitti suoraan luontoillan Putous lähetykseen. Hän oli rupattelutuulella, ja Pertta vitsaili etunimestä: "Milton, Mõlton, Molton, mikä helvetti se onkaan..." Sitten hän nauroi sukunimelle: "Hassu sukunimi, Kiinala – oletko kiinalainen?" Milton vastasi tyypillisellä pornoäänellä: "Se on MIINALA eikä mikään muu... HAHA!" Juontajat räkättivät, ja Johanna nauroi mukana niin, että äiti tuli katsomaan, mikä oli niin hauskaa. Kun hän huomasi, että tytär räkättää älyttömälle mekastusohjelmalle, hän puisteli päätään: "Niinpä tietysti, todella älytön ohjelma."

Johanna ehti äänittää osan Miltonin puhelusta, jonka tallensi pilvipalveluun ja linkitti kotisivulleen. Tiedosto on salasanalla suojattu, jotta isä, äiti ja pikkusisko eivät kuulisi kyytiläisen ääntä.

Jouluaattona leskirouva Hissu Kivinen oli Antin perheen luona. Hän oli enimmäkseen omissa ajatuksissaan, pohti kohtaloaan leskenä ja sitä, kuinka pärjäisi ilman Oskaria. Onneksi hänellä on yhä ajokortti, jotta pääsee kauppaan neuroautolla, vaikka viininpunainen Roll5Head myytiin – siinä oli jäykkäohjaus, joka ei enää sopinut Hissun käsivoimille. Pojat auttoivat äitimuoria ostamaan valkoisen Honda Aeron, jossa on automaattiohjaus, Höyhenen kevyt ratti ja neuroavusteinen pysäköinti

Viime aikoina Hissu ei ole paljoakaan autoillut, sillä hän on tullut hajamieliseksi – ja se on ehkä parempi niin.

Hissun mieltä lämmitti, että hänellä on kolme ihanaa huolehtivaista poikaa ja lapsenlapsia, jotka välittävät. Harmi vain, ettei hän jaksakaan mennä nuorimmaisen luokse, koska siellä on aina hirveä hässäkkä: Emännän suu käy solkenaan ja lapset sotkevat Kainuun ja Hämeen murteet niin, että se kuulostaa älyttömältä siansaksalta, kuten Hissu tapaa päivitellä.

Antti ja Anna antoivat Hissulle joululahjaksi lämpimät aamutossut, joissa on lämpöä säätelevä nanokerros ja Mustan nahkaisen minihameen, jonka sisäpuolella on ohut alumiinikerros – lämmittää ja tukee selkää.

Oskari ja Hissu olivat ehtineet ostaa kaikille lapsilleen marmoriset hedelmävadit, joiden reunalla on vilkkuvia ledejä, jotka reagoivat hedelmän kypsytyteen.

Lapsenlapsille he antoivat sadan euron joulusetelit, jotta nämä voisivat ostaa mitä haluavat – sillä aikuisille lapsenlapsille on vaikea ostaa mitään, kun heillä on jo kaikkea.

Uudenvuodenaattona Hissu oli Vernerin perheen luona, mutta päiväselään käväisi nuorimmaisen luona kahvilla. Kaarlon ja Fridan kodissa häntä kummastuttaa sekasotku: pöydät pyöreinä törkyä kuten tyhjiä pizzalaatikoita, Ugri Cola -tölkkejä sekä lataamattomia lukulaitteita lojuu lattioilla.

Täysautomaattinen drone leijuu ruokailuhuoneessa, soittaa iskelmää, ja laskeutuu lataustokkaan kuin kotiin palaava lemmikki.

Hissu kävelee varovasti, ettei astuisi laitteiden päälle. "Ei kai tässä enää muuta voi kuin toivoo, että vuosi 2991 tuo vähän järjestystä," hän ajatteli hiljaa.

Johannalle muistui viime uudenvuoden kummitäidin tekemät ennustuskupit. Se havu ilmeisesti tarkoitti ukin kuolemaa, ajatteli hän ja tunsikin kylmän väreen selkäpiissä. Ei enää koskaan ennustuksia, ajatteli Johanna.

Talvipäivän koettelemus – Hissu Kivinen kohtaa kohtalon ja laserin

Eräänä talvipäivänä vuonna 2991 Hissu Kivinen sai hirvittäviä vatsakipuja. Hän tekstasi eläkeläistuttavalleen, joka kehotti: rentoutumaan, juomaan lasillisen vettä ja hengittämään rauhallisesti. Mutta kipu jatkui. Hissu suuntasi Vironmäen hoitokeskukselle, jossa piirilääkäri Anatoli Hulttio arveli kipujen johtuvan surusta. Hissu oli varma, että kyseessä on kohtusyöpä, joka laukesi Oskarin poismenon myötä. Lääkärin tuhahtava kommentti: "Housussas on syöpä!" sai Hissun rävyttämään takaisin: "Ime munnaas, lekuri!" ja poistui hoitokeskuksesta, jota tästä lähtien Kiviset alkoivat kutsua arvauskeskukseksi. Hän hyppäsi bussiin ja suuntasi Forssan parhaalle yksityiselle lääkäriasemalle – City Doctorsiin, jonka vastaanotto sijaitsee Forssan uudessa keskustassa.

Martti Saarinen ja superröntgenin totuus

City Doctorsissa Hissu otettiin asiallisesti vastaan. Siellä työskentelee Forssan pidetyin lääkäriteknikko Martti Saarinen, joka tunnetaan ahkerasta sairaslomien kirjoittamisesta kaupungin teollisuustyöläisille ja sen vuoksi tohtori Saarinen on Brandcarin työntekijöiden suosikkilääkäri. Insurance Cashin virkailijoiden painajainen koska työnantajat inisevät työvoiman vähydestä, kun paljon työntekijöitä on sairaslomilla.

Martti otti modernit superröntgenkuvat, jotka paljastivat kohtusyövän, kuten Hissu epäilikin. Superröntgen kuvassa elimet näkyvät värillisinä, joista jokainen näkyy kuin valokuvassa. Sydän muistuttaa perinteistä sydänsymbolia.

Laserskalpelli ja leikkaus ilman draamaa

Ei auttanut muu kuin virittää laserskalpelli. Martti teki pienen viillon mahaan, poisti kohdun, ja paikkasi laserilla. Leikkaus tehtiin paikallispuudutuksessa, ja Hissu pääsi kotiin samana päivänä. Leikkaus oli lähes kivuton, hieman nipisteli mutta kainuulaisella sisulla Hissu sinnitteli.

"Mie oon jo synnyttänyt kolme ihanaa poikaa, ja siittäjä on siirtynyt rajan taakse," Hissu sanoi tyyneästi samalla, kun katsoi rullapöydällä makaavaa kohtuaan.

Joissakin tapauksissa kehoon lähetetään mikroskooppiseksi pienenetty lääkäri, joka lentelee verisuonissa avaruusaluksella poistaen epätoivottuja aineksia.

City Doctorsilla ei ole tätä teknologiaa. Oskarin aivoverenvuoto olisi ehkä voitu hoitaa näin – mutta kuolema tuli nopeasti kuin lampaan potkaisu eikä Forssa-Jokioinen sairaalassakaan ole kyseistä teknologiaa.

Nahkahameen kohtalo ja laserin vaarat

Kotona Hissu innostui maalaamaan keittiön tuolin, mutta hajamielisyyttään istahti märälle pinnalle. Hänellä oli yllään joululahjaksi saatu musta nahkahame, joka meni pilalle. Kiukuspäissään hän potki keittiön kaapinovia ja pihisi suustaan kuin höyrykattila.

Vernerin kehotti äitiään olla käyttämättä laserleikkureita ja isävainaan lasersahaa. "Eivät ne oo sen voarallisempia kuin ennekään!" Hissu tuhahti. Vernerin vastasi: "Mutta käyttäjä on tullu hajamieliseksi." Hissu vastasi: "Housussas on hajamieli!" Vernerin riisui housunsa, kurkisti ja hihkaisi: "Eipä näy, ei oo!", jolloin Hissu: "Elä näyttele tyhmempää kuin mitä oot!"

Kivisten uusi koti Siivekkääntiellä!

Kevättalvella Antti ja Anna Kivinen aloittivat omakotitalon rakentamisen osoitteeseen Siivekkääntie 6. Tontti on erinomaisella paikalla: takana pitkulainen luonnontilainen Siivekkäänpuisto, joka jää Vanha Tammelan tien ja Siivekkääntien väliin. Pohjoispuolella leikkikenttä, jonka toisella puolella vastikään valmistunut funktiorajotteisten asuntola. Etelässä yhden lapsen Kotkalan perhe, johon kuuluu isä Lauri, äiti Ingrid ja palosammuttimen kokoinen ottolapsi Rasha.

Kivisten tilaama talo on valmis talopaketti, jonka toimitti *Team Reindeer* – tunnettu huipputeknologisista asumisratkaisuistaan. Pakettiin kuuluu muun muassa keskustietokone, joka ohjaa sähkölaitteita, lämmitystä, veden, sähkön kulutuksen seurantaa sekä murtohälytintä, joka kytkeytyy poliisille 20 sekunnissa.

Poreallas, joka täyttyy ohjelmoidusti ja ilmoittaa puheäänellä: "Poreallas valmis kylpemiseen!" Elektroninen kylpysaavi, joka lämpiää automaattisesti. Täysautomaattinen sauna, jossa on virtuaalinen löylymestari, jokaisella löylyn lyömällä löylymestari sanoo "Tämä on löylyyy!"

Siivekkääntie kolmessa passiivinen rakennusprojekti taloa vastapäätä, rakennuttaa Nukkun perhe; Tuukka Nukku, Kaija Vornasen vanhin poika, Brandcarin koekuljettaja, joka ajaa kokoomosta uudet autot ulos toimitusparkkiin. Tuukan vaimo, Kukka Nukku – kampaaja, joka tekee mieluummin pimeitä kuutamourakoita. Kuusivuotias Doris, joka leikkii usein vanhalla WC-ankalla.

Tuukka otti vaimonsa sukunimen koska Vornanen nimestä moni ajattelee yhä ammuskelevaa persua. Hänen mielestään Nukku on mukavan rentouttava sukunimi, todella passeli laiskimukselle.

Tuukka on usein sairaslomalla kipeän lonkkansa takia. Kummasti lonkka ei vaivaa, kun käy ostoksilla Loimaan Torpilla – kaupungin länsipuolen megakauppakeskuksella. Lääkäriin hän kōnkkää kainalosauvoilla, mutta Torpille lähtiessä kepit jäävät kotiin.

Kukka puolestaan valittaa tyrästään, kun Work Office ehdottaa laillisia töitä mutta unohtaa tyrän, kun leikkaa tukkaa pimeänä. Istuu tietokoneen ääressä chattaillen Facebookissa ja WhatsAppissa. Hänellä on kumma tapa muistuttaa chat-kaveriaan vastata kysymykseen, jos tämä ei vastaisi heti.

Talopakettiyhtiö Murkkujärvi ja Vernerin Kivinen hoitavat Nukkujen talon rakentamisen käytännössä. Tuukka ja Kukka vain katsovat kadulta nikkariliivit päällä, kun Vernerin laittaa mustia kattotiiliä. Tuukka ei vaivaudu auttamaan vaan hetken kuluttua lähtee kotiin ja istahtaa nojatuolissaan pelaamaan Zbox fantasiapelejä. Kukka ei osallistu – hän on chatissa kiinni. Pikku Doris leikkii lattialla, mutta ei pääse yksin ulos, koska vanhemmat eivät luota häneen, vaikka täyttää pian viisi vuotta.

Kevättalvi 1991 – Kivisten talopaketti ja Texasin salamasota

Samana päivänä, kun Kivisten talopaketti saapui Siivekkääntien tontille, alkoi Texasin ja tynkä-USA:n välinen salamasota. Texas, joka oli vastikään julistautunut itsenäiseksi, hyökkäsi Louisianaan, koska siellä oli havaittu uraaniesiintymiä. Texas yritti miehittää alueen, mutta epäonnistui, kun tynkä-USA asettui Louisianan puolelle – osavaltio, joka on yhä virallisesti osa Yhdysvaltoja.

USA – tilkkutäkki ja vapaakauppavyöhykkeet

Yhdysvallat alkavat muistuttaa tilkkutäkkiä: useat osavaltiot ovat julistautuneet itsenäisiksi. Keskilännen osavaltiot muodostivat uuden vapaakauppavyöhykkeen. Florida pyrkii itsenäistymään, mutta Key Westin laivastotukikohta vaikeuttaa irtautumista

USA:n joukot pakottivat Texasin vetäytymään, ja rajalle muodostettiin kansainvälinen lentokieltovyöhyke. Sota kesti vain muutaman kuukauden, koska USA:lla on yhä vahva armeija. Louisianassa keskustellaan itsenäistymisestä, ja Euroopan liittovaltio seuraa tilannetta tarkasti.

Sergio Hutchson – makeispalatsien diktaattori

Texasia johtaa diktaattorimainen presidentti Sergio Hutchson: mustakieroviiksinen, innokas radiopuhuja. Pitää aamuohjelmaa Texasin suosituimmalla radiokanavalla, joka kantaa äijän nimeä. Rakennuttanut useita palatseja pääkaupunkiin, joissa väittää säilyttävänsä makeisia. USA ja Louisiana epäilevät, että palatseissa on joukkotuhoaseita, muttei YK anna hyökätä toisten karkkikätköille, kuten YK on sanonut sormi pystyssä. Sodan jälkeen Sergio alkoi pullistella ja uhota naapureilleen.

Kun sota syttyi, Anna huokasi: "Onks tässä mittään järkkee rakentaa talloo, kun se kuitenkin pian pommitettaisiin maan tasalle?", johon Antti: "Sitten rakennetaan uus!"

Moni muukin oli masentunut, sillä valtameren takainen sota näkyi joka tuutista. Vaikka sota päättyi nopeasti, joidenkin mielestä se päättyi liian aikaisin – Sergio olisi pitänyt syrjäyttää ja palatsit tutkia.

The Reform – talousjärjestelmän murros

Ilmassa on laman merkkejä: moni on ylivelkaantunut edellisen vuosikymmenen nousukaudella Euroopan ja USA:n välinen kauppa on häiriintynyt sodan takia. Käynnissä on muutoksen aalto, jota USA:ssa kutsutaan The Reformiksi. Euroopan liittovaltio ei halua käydä kauppaa sotaa käyvän maan kanssa. Tutkitaan mahdollisuutta solmia uusia sopimuksia Afrikan federaation kanssa. Venäjän kanssa on jo tehty vapaakauppasopimus.

Kivisten uusi koti – kevät 2991

Main lopulla valmistui Kivisten valkotiilinen omakotitalo osoitteessa Siivekkääntie 6. Tällä kertaa muuttomatka ei ollut pitkä – vanha koti sijaitsee vain muutaman korttelin päässä, ja muutto sujui ilman teleporttia tai neurokuljetinta, kuten Antti vitsaili.

Johannan filmiprojekti ja Kivinen Areena

Kun entinen asunto oli tyhjennetty, Johanna otti multimediakameransa ja filmasi jokaisen sopukan muistoksi. Tallenne päättyi tietenkin Kivinen areenalle, jota Hissu-mummo on ylläpitänyt – tosin hajamielisesti, sillä salasanat unohtuvat usein, varsinkin tätä nykyään. *Heti kun Forssan mummosta aika jättää, mie saan täyven vastuun areenasta*, Johanna kirjoitti neuropäiväkirjaansa. Kotisivupalvelin tullaan siirtämään Johanna huoneeseen, joka on isompi kuin Brandzerin kadulla.

Vaatekomeron päällä Johanna säilyttää viininpunaista viihkoa, joka muistuttaa liittovaltion passia, mutta sisältää vain netin salasanoja.

Johannan huoneen ikkunasta näkyy pihalle, ja Siivekkäänpuiston takana vilahtavat Vanha Tammelan tiellä ajavien autojen katot. Puistikon takana on Honkalehdon bussipysäkki, josta Johanna menee kouluun. Bussi numero kaksi liikennöi Puolikkaan ja Vanhan Forssan välillä. Puolikkaassa päätepysäkki on Pyökkitiellä ja Vanha Forssan päätepysäkki on nimeltä Kääntötammi. Torilta hän vaihtaa Kaarlon bussiin, joka käännäyttää Erkkilässä, joka on Patterivuoren ja Kaarlon omakotialueen välissä.

Viimeinen lukiovuosi ja uran kynnyksellä

Johannalla on enää yksi vuosi lukiota jäljellä. Sen jälkeen alkaa työpaikan etsintä – tai niin ainakin pitäisi. Oikeastaan hänen olisi pitänyt antaa apupedagogin aloittaa työhönottoneuvottelut Europowerin kanssa, mutta kun Johanna on itsepäinen rutiineihin juuttuva. "Mie haluan käyvä lukion loppuun, vaikka se on spesiaalikoulu!", sanoi hän ammatinvalinnanpedagogille.

Juhannuksena Kiviset, Matias ja Kakadu perheineen kokoontuivat ensimmäistä kertaa ilman Oskaria Paraisten mökille, jota lapset kutsuvat yhä *ukin mökiksi*.

Vaikka Hissulla on ajokortti, hän saapui mökille Vernerin kyydissä – parempi niin, sillä hajamielisyys ja pieni Honda eivät ole paras yhdistelmä pitkille matkoille. Hissu ajaa enää paikallisajaja, ja nekin ovat melkoisia suorituksia. "Saa nähhä, kumpi hajjoo ensin – kuski vai kulukuneuvo," Antti vitsaili.

Mökin pihalla Hissu ja kuusivuotias Gaga-Sisko istuivat valkoisessa puutarhakeinussa ja rupattelivat keskenään. Keinun takana seisoo suuri pihakoivu, joka kasvaa mäennypylän päällä ja varjostaa keinua mukavasti. Koivun vieressä rämisee metallinen tuulimylly, jonka Verner on tehnyt työpaikalla – ilmeisesti E-Store-materiaali ylijäämistä.

Antti puolestaan on työkavereidensa kanssa valmistanut rautahirven eräälle tammelalaiselle huoltoasemanomistajalle, jonka aikaisemmat koristehirvet oli varastettu. Uusi hirvi on valuraudasta, ja sen takajalkaan on hitsattu: *Design by Antti & Co.* Huoltoaseman nimi on *Kolme hirveä*, vaikka pihassa seisoo vain yksi.

Keinussa Hissu kertoi Gaga-Siskolle miehensä poismenosta, jolloin tämä lohdutti: "Ei saa surettaa, ollaan ikuisesti kamuja!" Hissua huvitti, kun pikkutyttö puhuu niin järkeviä. Kakadu ja Matias, jotka istuivat keinua vastapäätä puutarhatuolilla, hymyilivät hiljaa.

Keinun vieressä on vihreästä lasikuidusta valmistettu pyöreähkö suihkuallas, jonka reunalla seisoo pissapoikapatsas, joka pissaa altaaseen. Johanna kikattelee itsekseen, kun katselee vesipissakaaren alkupäätä – patsaan penis jaksaa huvittaa vuodesta toiseen, ajattelee Johanna.

Gaga-Sisko ja Doris – lääkärileikkiä ja puupölkkyruiskuja

Mökille saapui myös Nukkun perhe, jolloin Doris leikki Gaga-Siskon kanssa. He ovat saman ikäisiä, mutta asuvat kaukana toisistaan, joten tapaamiset ovat vaikeaa. Yläkerrassa he leikkivät lääkärileikkejä, ja tuuletusparvekkeelta heiluttivat injektioruiskua, jonka olivat nikkaroineet puupölkkyistä. Ruisku muistutti enemmän asfalttiporaa kuin lääkärivälinettä, mutta mielikuvitus korvasi ergonomian.

Kesälomamatka 2019 – Kiviset Pohjanmaalla

Juulissa Antin ja Annan perhe lähti tavanomaiselle kesälomamatkalle sukuloimaan, mutta tällä kertaa reitti kulki Pohjanmaan kautta, sillä Anna halusi rupatella ainoan siskonsa kanssa.

Siiri Ohimo asuu nykyään Laihialla, mutta hänellä on yhä Vaasassa kaupunkiasunto. Laihian ulkopuolella, maaseudulla Himajärven rannalla on hänen miesystävänsä kotitalo.

Himajärvi on pieni tekojärvi, jossa ei ole kaloja – kalojen istutusta on harkittu, mutta laiskat ja nuukat laihialaiset eivät ole saaneet aikaiseksi.

Siiri on hiljattain tavannut maajussi-robotteknikko Pera Kataisen, joka on hintelä ja mustaviiksinen stereotyyppinen laihialainen. Käyttää neurotraktoria ja puhuu murteella, jota neurokääntäjät eivät aina ymmärrä. Hän on kehittänyt laihialaisen lämpöpumpun, jonka hän on värkännyt muinaisesta käsin pumpattavasta palosammuttimesta.

Siiri on tähän asti vetänyt matalaa profiilia Peran suhteen, mutta nyt paljasti pikkusiskolleen tämän ihanan miehen. "Ei Pera oo erityisen nuuka, ei sen nuukempi kuin mejän Volmarikaan!" Siiri nauroi, niin että sähkötupakka väpätti huulilla.

Matka Laihialle ja Nuukala-Snålbo vahakabinetti

Kiviset ajoivat Siirin perässä, jolla on Kia10 Nano -biokaasuauto, joka kuluttaa uskomattoman vähän. Matkalla he pysähtyivät Nuukala-Snålbo vahakabinettiin, joka sijaitsee Vaasan ja Laihian puolivälissä.

Vahakabinetti on Pohjanmaan suurin, jossa on Suomen ja Euroopan merkittävimmät yrittäjät ja poliitikot vahanukkeina.

Vieressä on luksusleirintäalue ja miniatyyrimaa, jossa on tunnettuja eurooppalaisrakennuksia pienoiskoossa.

Johanna filmasi multimediakamerallaan jokaisen vahanuken, ja tallenne näkyi livenä Kivinen areenalla. Filmaus tallentui automaattisesti videosivuston arkistoon.

Erityisesti Johanna ihastui mustaviiksiseen liikemiesvahanukkeen nimeltä Jim-Adolf Brandzer: "Jokapaikanhöylä, serkkurakastaja, entinen hullu", luki valokyltissä. Johanna kiihottui nuken kantikkaasta leuasta, paksuista viiksistä sekä taaksepäin kammatusta mustasta tukasta. Ajattele; Jos oisin poika, kuinka seksikäs olisinkaan... Sitten hän näki vahanuken, joka esittää puolikaljumiestä, jonka kyltissä lukee; Todellinen serkkurakastaja, anonyyminettikirjailija The JT. Johanna hoksasi, että sehän on eurooppalaisen kansalliseepoksen kirjoittaja.

Vaikka Johanna ei aio tehdä sukupuolenvaihdosta, hän unelmoi pojaksi muuttumisesta, mutta on liian homofobinen – telkkaria katsoessa kiukuttelee julkkishomoille ja lesboille.

Suomen tunnetuin lesbopariskunta on Jonna Kartelli ja Marjo Edelman, jotka asuvat Helsinki Cityssä ja suunnittelevat lapsiadoptiota.

Heti, kun Johanna näkee heidät televisiossa, niin hän reagoi kiukuttelemalla ja uhoamalla, mikä ärsyttää vanhempia, jotka pelkäävät, että tyttö höpisisi koulussa tai netissä homovastaista niin, että tiedustelupalvelu alkaisi tarkkailla perhettä. Kouluissahan on paljon tekoäly algoritmeja jokaisissa lukulaitteissa ja älyseinäkelloissa.

Vaikka Johanna ei oikeasti halua ketään satuttaa, hänen ajatusmaailmansa on ristiriitainen. Hän kiihottuu ajatuksesta olla poika, jolla olisi j-kirjaimella alkava nimi, kuten Jim-Adolf tai The JT.

Calypso Park ja tuliaisconflikti

Vahakabinetin vieressä on kauppakeskus Calypso Park, jossa Kiviset tekivät edullisia laihialaisia ostoksia. Antti halusi ostaa Peralle Laihian marjaviiniä, mutta Anna ei suostunut: "Ei vielä tiietä, millainen äijä on humalassa." Anttia vitutti, ja hän osti miehille tarkoitetun lukulaitelehti Kingi Pornon. Anna katsoi happamasti, mutta hyväksyi sen: "Parempi kuin viinipullo."

Antti pohti vaihtavansa akkansa Johannaan, mutta se olisi mahdoton tehtävä. Hän vilkuili Johannaa peruutuspeleistä, ja tunne oli tuskallinen – mutta tästä eteenpäin tarina saa uuden suunnan.

Tekoälyrannekkeeseen ilmestyi viesti; *anteeksi, mutta en voi jatkaa sinun seuraamistasi. Jos haluat elää toiseen suuntaan tai keskittyä johonkin muuhun aiheeseen, autan mielelläni.* Antti sammutti älyrannekkeen, ettei akka huomaisi viestiä.

Antti vilkuili peruutuspeleistä Johannaa. Joka kerta, kun hän katsoo tätä, niin housuissa alkaa seistä. Tunne on sietämättömän tuskallinen. Ihastus tapahtui muutama vuosi sitten kesälomamatkalla halpahintahotellissa.

Iltapäivällä Kiviset saapuivat Pera Kataisen maatilalle, joka ei ole pinta-alaltaan suuri, mutta Kivisten silmissä se näytti paratiisimaisen mahtavalta. Vaikka tilalla ei ole pelloja eikä karjaa, siellä kukoistaa Marjapensaita ja ryytimää. Lisäksi on elektroniikkaverstas, jossa Pera parantelee ja ohjelmoi viihderobotteja.

Pihan keskellä seisoo keltainen kaksikerroksinen asuintalo, jonka ulkokuistilla nököttää mustanharmaa mötikkämäinen viihderobotti. Sen kyljessä oleva kuvaruutu ilmoittaa nimen "Kaarlo robotti!"

Himajärven rannasta rullaa esiin pienempi mustanvalkoinen viihderobotti nimeltä *Miisu Tronic*. Siiri nosti autostaan oman robottinsa, *Hani Salkkari*, joka on ohjelmoitu seuraamaan Siirin tunnetilaa ja tarjoamaan lohdutuslauluja. Joka kerta, kun Hani Salkkarin kamerasilmä havaitsee Siirin, niin se sanoo "Hey Siiri!"

Kaarlo Robotti on Peran vanhin viihderobotti ja toimii talonvahtina. Heti kun outo auto ilmestyy, Kaarlo alkaa piipittää. Nytkin, kun Kivisten auto saapui portille, kuistilta kuului melkoinen piipitys, niin että Johanna ja Jaana-Mari luulivat, että pihalla on tipuja.

Portilla seisoo vihreäksi maalattu autokatos, jossa lepää Peran Nissan Moon Electric – sähköauto, jonka akku kestää yllättävän pitkään. "Yhdellä latauksella pääsee Vattulaan asti," kehui Siiri.

Autokatoksen vieressä on Peran isävainaan auton romu – valkoinen Hayosiko P6, jossa on kehno biokaasumoottori. Moottori kuulostaa suhisevalta pierulta, aivan kuten halvalta japanilaismerkiltä saattaa odottaa.

Pera on innokas Zbox-pelaaja ja fantasiapeliä sekä elokuvien suurkuluttaja. Joka ilta hän katsoo TV6-kanavalta tieteissarjaa Star FM Gate, jossa kummalliset tursakkeet himoitsevat narsistista tyttöä, joka myöhemmin retkahtaa natsin retaleeseen. Päähenkilö Nylonman on kiintynyt tyttöön. Nylonman käyttää salaisia taikoja, joita hän värkkää arkipäiväisistä esineistä, kuten esimerkiksi sähköhammasharjasta tulee porttitaika. Kahvikupista syntyy suojakilpi. Pyykkipojasta loitsupanos, kertoo Pera kesävierailleen.

Pera on yrittänyt ohjelmoida Kaarlo Robotista version, joka osaisi loitsia kahvinkeitinillä.

Matka jatkuu

Seuraavana päivänä Kiviset jatkoivat kesälomamatkaansa kohti Vattulaa. He valitsivat pienet sisämaan tiet, jotka kulkevat lakeuksien ja metsäisten aurinkopaneelipeltöjen lomassa. Kärsämäen kiertoliittymässä he kääntyivät itäkoilliseen, ja Otanmäessä pysähtyttiin elintarviketäydennykseen.

Otanmäki on kasvanut keskisuuren kaupungin mittoihin. Keskustassa kulkee köysiratabusseja, jotka liikkuvat vajereiden varassa katujen yläpuolella – hiljaisia, sähköllä toimivia ja täysin automaattisia. Ne on valmistettu Otanmäen vanhalla junatehtaalla.

Johanna katseli niitä auton ikkunasta ja mietti, miltä tuntuisi matkustaa ilmassa.

Johanna ja Lite DAB – kesän äänimuisto

Sillä välin, kun perheenjäsenet olivat kaupassa, Johanna jäi autoon. Hän selaili alueen radioasemia ja löysi viihdekanava Lite DABin. Hän ihastui kanavan musiikkitarjontaan ja slogaaniin; *Radio Lite DAB – Pohjois-Suomen parhain Lite DAB...*

Johanna äänitti sloganin mummoltaan saadulla musiikkisoittimella ja latasi sen kotisivulleen, jossa hän ylläpitää radioasemien esittelysivua. *Tämä on ilmainen matkamuisto*, hän kirjoitti. Hän ei tiedä, että isän serkkutyttö työskentelee kyseisellä asemalla.

Ruokaostosten jälkeen matka jatkui kohti Vattulaa, jonne ei enää ollut pitkästi. Perillä he viettivät noin viikon, ehtien sukuloida rauhassa.

Setä-Matteuksen luona käytiin vain kerran, sillä Matteus ja Leya yrittäisivät houkutella heidät kesämökilleen Ärjänsaareen. Ongelmana on Matteuksen kausijuoppous. Anna pelkää kuin koronaa, että ukko vetäisisi perseet olalle. Hän on kuullut anopiltaan, ettei viina sovi Antti-pojalle, koska alkoholi painaa sydänhermoja, on Hissu kertonut muutama vuosi sitten. Pari vuotta sitten myös vanha Hissukin oli ympäräkännissä niin, että Oskari oli tuhahtanut ”Se vielä juopi suolahapotkin, nonniin!”

Ärjänsaareen pääsee vain veneellä.

Johanna on cityihminen, joka ei viihdy ilman nettiä, vaikka Ärjänsaarella olisi langaton netti mutta se voi pätkiä koska Oulujärven rannoille on pystytetty vähän tukiasemia, ettei ainutlaatuinen maisema rikkoutuisi.

Ärjänsaaren siltaa on suunniteltu vuosikymmeniä, mutta viherpiipertäjät ovat aina kaataneet hankkeen. Nykyään saarella on pienoinen lomakylä, mutta Anna ei usko sen riittävän Johannalle.

Antti pohti hiljaa, että jos mentäisiin Ärjään, Johanna voisi vetää perseet olalle, ja sitten... Mutta liian monta silmää, hän ajatteli ja päätti olla menemättä. Anna oli samaa mieltä – hän pelkäsi, että ukko innostuisi juomaan, ja siitä seuraisi onnettomuus tai sairauskohtaus. Miten sitten pääsisi kotiin, kun en ole tottunut ajamaan pitempiä matkoja, vatului Anna. Siksi hän tekee kaikkensa, ettei ukko lupautuisi Matteuksen mökille tai David Porilaisen kanssa krouviin. Anna yritti järjestää grillijuhlat pikkuveljensä Eekan luona. Hän hankki makkarat ja grillilihaa. Anna, Antti ja Jaana-Mari kutsuvat grillilihoja nykyhämäläisittäin nutipaisteiksi. Johanna ei tykkää, kun sotketaan hämäläisiä sanoja kainuulaisten sanojen sekaan.

Lisäksi Anna osti kasvisvartaiden tekoaineet robottigrillille, jollainen on Eekan takapihalla.

Eekan luona on oma vaaransa – pontikkapannu saunan lauteiden alla, ja pontikka on terästetty kannabislehdillä. Yllättävän pehmeää mutta petollista. Anna ja Antti eivät oikein uskalla maistaa pontikkaa, kun pelkäävät sen sisältävän myrkyä. Kyllä Anna haluaa luottaa veljensä pontikan tekotaitoja mutta vahingossa pontikkaan saattaa kehittyä myrkyä, ajattelee Anna.

Eekan naapurissa asuu eläkkeellä oleva isomahainen rikostutkija Bertil Peltinen, joka on yksi Eekan pontikan ostajista. Tiedostaa riskit mutta ei välitä vaan käyttää pontikkaa nivelkipuihin.

Kun siskon perhe käy kylässä, Eeka tarjoaa pontikkamaistiaiset. Hän tarjoaisi mielellään myös Johannalle ja Jaana-Marille, jos vanhemmat eivät olisi läsnä. Mutta hän ei uskalla kertoa omalle äidilleen, joka on vanhoillislaestadiolainen – siitä saarna syntyisi, kuten Eeka on monesti ajatellut, pontikkapannu kädessään.

Kesäloman aikana Johanna ilmoittautui Elftonsson's Traffic School autokouluun, jotta saisi ajokortin ennen pikkusiskoa. Hänelle alkaa tulla stressi, jotta saisi ajokortin ennen siskoaan.

Autokoulu sijaitsee keskustan eteläpuolella, Ritarikadulla, keltaisen tiilitalopitkon kellaritiloissa. Pimunkadulta käännytään oikealle, kun tullaan Adjutantintorilta päin. Pimunkadun puolella on terveysasema Nuoli, jonka takana on autokoulu.

Harjoitusauto on sisäpihan puolella eli silloin pitää kyetä peruuttaa pitkää kapeaa käytävää pitkin kadulle eli ensimmäinen tulikoe, ajattelee Johanna.
Autokoulupedagogi on vaalea, siilitukkainen Lasse Elftonsson, joka vaikuttaa hyvin nuorekkaalta äijämäiseltä. Autokoulun reseptiossa työskentelee keski-ikäinen Maija-Riitta, joka puhuu virkaintoisesti Suomen kirjakielellä, kun taas Lasse välillä puhuu nuorekasta Hämeen murretta.

Autokoulun ohella Johanna harjoittelee autolla ajoa äitinsä kanssa. Antti ei kykene opettaa Johanna auton ajoa, kun on kovasti rakastunut tähän. Kerrankin, kun hän oli lähdössä opettamaan Johannaa, niin silloin tekoälyranneke piippasi ja näyttöruutuun ilmestyi viesti; *Anteeksi, mutta en voi antaa sinun mennä Johannan kanssa autoon. Jos haluat auttaa, niin mene terapiaan tai keskittyä johonkin muuhun asiaan, autan mielelläni...* Antti ajatteli itsemielessään samalla, kun poisti viestin; *Mitä vittua... Autossa liikkuvassa käsivarsi nykisi halaukseen*, ajattelee Antti samalla, kun kotona odottaa, kunnes vaimo on käyttänyt tyttärtään ajoharjoittelussa.
Anna kovasti ihmettelee, miksi ukko on alkanut jänistää, kun pitäisi tehdä jotain Johannan kanssa. Hän ei osaa aavistaakaan, että ukko on retkahtanut tyttäreensä.

Johannan viimeinen lukiovuosi ja maailman murros

Tulevaisuus hämmöittää, mutta työpaikkoja on niukasti – yleismaailmallinen matalasuhdanne on uhkaavasti tulossa, ja Euroopan federaation ja USA:n välinen kauppa on käytännössä lakannut.

Augustin alussa tapahtui historiallinen käänne: Yhdysvaltojen liittovaltio lakkautettiin virallisesti. Tilalle syntyi useita pienempiä valtioita, joista suurimmat ovat itärannikon Ameria, Florida, jonka eteläkärjessä, Key Westissä, toimii Amerian liittovaltion laivastotukikohta.

Washington DC säilyy Amerian pääkaupunkina, ja Valkoinen talo on nyt laajennettu ja remontoitu. Amerian presidentti on harmaatukkainen alkoholisoitunut Ben Jesh, joka valittiin suoraan panssarivaunun katolta heiluttaen keltaviherpunaraidallista lippua, jonka keskellä on punainen sydän. Vaaleja ei järjestetty – kansa oli yksimielinen, että USA:sta pitää päästä eroon.
Vanhoillisrepublikaanit eli Trumpistit yrittivät vallankaappausta, mutta jäivät nuolemaan näppejään. He katuvat, että aikanaan antoivat Michael Gorgelle suuret valtuudet ja hyväksyivät The Reform - uudistuspolitiikan.

Uudet valuutat ja geopoliittinen jännite

Amerian Dollari säilyy, mutta kolikot ja setelit uusitaan. Entisissä osavaltioissa otetaan käyttöön uusia valuuttoja. Etelä- ja Pohjois-Dakotan valuutaksi tulee Cap. Minnesotan rahayksikkö on Soil.

Venäjä tukee Ameriaa rahallisesti, ja sen presidentti Jurij Puskin senior pelasti hiljattain Mongolian itsenäisyyden, kun Kiina hyökkäsi. Kiina havitteli kulta- ja malmiesiintymiä, mutta Venäjä ehti solmia kauppasopimuksen. Kiinan presidentti Sax Hux on diktaattorimainen, ja hänen esikuvansa on Texasin Sergio Hutchson. He chattailevat TiK Tokissa ja lähettelevät tekstiviestejä, erityisesti vatsakipuisina.

Johannan autokoulu ja arjen haasteet

Johanna halusi ottaa ajotunnit kouluajalle, mutta pedagogit eivät suostuneet. Kotona hän kiukutteli äidilleen: "USA:ssa olis vappaampaa!" Äiti vastasi: "Ei varmasti oo – tänään USA on historiaa!" Johanna katsoi Euronewsia, jossa asiantuntijat vatuloivat USA:n lakkauttamista. Suomen tv-kanavilla soitettiin ikivanha iskelmäklassikko; *Väliaikainen – kaikki on vain väliaikaista...*

Johannan ajotunnit jatkuvat koulun jälkeen. Onneksi autokoulu sijaitsee kävelymatkan päässä lukiolta, vain Hirvisuonpuiston toisella puolella. Puistossa on multiareena ja ulkoilmakuntosali. Puiston länsi laidalla on oranssin poliisitalo ja Hirvisuonkoulu.

Johanna ajaa hopeanvärisellä Volkswagen Passatilla, mutta myöhemmin autokoulun omistaja, Lasse Elftonsson, vaihtoi punaiseen Brandia9000 henkilöautoon.

Liukkaankelinharjoittelu ja Turun reissu

Januaarissa 1992 Johanna osallistui liukkaankelinharjoitteluun Turun pohjoispuolella Kaislan kaupunginosassa, lähellä Liedon Purobooli kauppakeskusta. Lähellä sijaitsee myös Turku City Airport, jonka siirtämistä Lantalán päälentokentälle kaavaillaan. Helsinki-Vantaa Airport on isompi ja vilkkaampi.

Johanna sai koulusta vapaata harjoitteluun. Mukana oli muita autokoululaisia, ja osa pojista oli Johannan mieleen – mutta ujous esti lähempää tuttavuutta. Matkalla hänen käsivarttaan nyki halaukseen, mutta hän pinnisteli vastaan. Vuosien kuluttua häntä kaduttaa, kun ei edes yrittänyt tutustua jätkiin.

Paluumatkalla he pysähtyivät Turun Keksien tehtaanmyymälässä, josta Johanna osti suuren kassillisen pintaviallisia keksejä. Turun keksien tunnetuin tuote on repeat Marcus keksit.

Ajokortin teoriakoe oli aprillissa, jonka Johanna selvitti toisella yrittämällä. Inssikoe on jäljellä, ja se on tiukka – pienintäkään virhettä ei sallita.

Teoriakokeet järjestetään Kaarlón kaupunginosassa, vastapäätä K Lähi Mylly -ruokakauppaa, samalla kadulla kuin Vetehisenkoulu. Vieressä on Split Fastfood -pikaruokala, automaattikioski sekä Eurolan portti, joka menee valtatie kakkosen alitse Eurolaan. Valtatien toisella puolella on kerrostalokortteli Siemenastia, jossa punaiset tiilitalot muodostavat pitkän rivin, jota kainuulaiset kutsuvat Zumbataloiksi.

Syksyllä 1991 Johannan luokalle saapui uusia oppilaita, jotka aloittivat lukion ensimmäisellä vuosikurssilla. Yksi heistä on Roope Jussila, johon Johanna ihastui korviaan myöten.

Roope Jussila – hologrammikaunis ja ääni kuin audiopornolla. Pitkä keskiruskea tukka, kammattu pystyyn kuin neonharja. Puheääni pornahtava, vielä pornahtavampi kuin Miltonilla. Enemmän normaalirajoitteisempi kuin Milton, ainakin Johannan silmissä. Normaalipainoinen, toisin kuin Milton, joka Johannan mielestä on melkoinen patukka.

Johanna ajatteli, että Roope on komeampi kuin Matti, Monni ja Milton yhteensä, mutta ei Roopekaan vedä vertoja Ninoille, mutta on lähinnä normaalirajoitteista eurokarjua, Johanna kirjoitti neuropäiväkirjaansa salasanana turvin.

Nino Järvi-merkkiä ja Nino Backmania, jota hän kaipaa ikuisesti niin paljon, että tekee kipeää. Järvi-merkistä hän ei uskalla unelmoida, koska silloin enon luona vierailut olisi liian stressaavaa ja käsivarsi nyki halaukseen. Saisi koko ajan pelätä, milloin se komistus tulisi enon ja Kakadun luokse, ajattelee Johanna.

Johanna kuuli, että Roopella on tyttöystävä, nimeltä Minea Erccala. Tällä kertaa hän päätti välttää vanhoja virheitä kuten liiallista tuijottamista. Välttää lemmen tuputtamista mutta se oli vaikeaa, kun Amor alkaa kiusata lemmenohjustensa kanssa ja jätkä on aivan liian kaunis, vatuloi Johanna.

Samalla, kun oppilaat istuvat kotitalousluokan pöydän ääressä odotellen pedagogia, niin Roope tapaa vaivihkaa hieroa Johannan reisiä, jolloin Johannan munasolu turhaan aktivoituu.

Roope haluaa olla kaveri kaveripohjalta, samaa kaliiberia kuin Milton, mutta miellyttävämpi; ei äitellä lahkosaarnaajan hymyä, kuten Miltonilla ajattelee Johanna; Jos Roope olisi sinkku, ei tarvitsisi ujustella, ajattelee hän samalla, kun Roope hieroo reisiä.

Roope olisi oikea unelma jätkä, jonka leikiten pysyisin näyttää vihkipallin päällä sinisten punaisten ruusujen keskellä, ajattelee Johanna. Mutta harmi vaan, kun tämä ei ole sinkku vaan tälläkin jätkällä on lesbon retale tyttöystävänä, ajattelee hän hiljaa itsemielessään.

Johanna on myös heikkona lyhytvaaleatukkaiseen Viktor Erkkilään. Pitkäkasvuinen mutta suloisempi kuin Christian Uridium, sillä Christian on liikaa tursakemainen, vatuloi Johanna.

Viktor on vekkulimaisempi kuin Roope, outolintu, joka hieman pelottaa Johannaa.

Septemberin puolivälissä Johanna aloitti neljän viikon PAO-jakson – lukion viimeisellä vuosikurssilla työharjoittelut ovat entistä tärkeämpiä, sillä vuoden kuluttua hän toivoo olevansa ansiotyössä.

Tällä kertaa Johanna sai työharjoittelupaikan Hämeen hyvinvointialueen keskushallinnosta, joka sijaitsee Jokioisten keskustan kupeessa Niittytien päädyssä, punaruskeassa kolmikerroksisessa tiilirakennuksessa, kommunikaatiolaitetehtaan takana, jonka omistaa JT Media, pohjoismainen elektroniikka- ja mediakonserni.

Pääsisäänkäynti on Niittytien puolella, jonka varrella on Jokioisten vanha hautausmaa – hiljainen ja symbolinen kulkuväylä kohti tulevaisuutta.

Koska Johannalla ei vielä ole ajokorttia, hän kulkee bussilla Vanha Tammelan tietä pitkin ja jää pois kommunikaatiolaitetehtaan kohdalla.

Hänen työtehtävänsä ovat USB-muistitikujen etikettien kirjoittaminen, arkistointi pölyttömään data-arkistoon, jossa käytetään valkoisia suojavaatteita. Työskentely huippumodernilla MBD-tietokoneella vapaassa konttorissa.

Johanna alkoi tuntea itsensä isoksi kihoksi, vaikka on pelkkä harjoittelija. Etikettien ylijäämämarginalliin hän kirjoitti *Kakkanen & Co*, ja liimasi sen ruokalan oveen – salainen kuje, joka sai hänet kikattamaan lounastauolla. Mitähän ihmiset tuumaavat, kun näkkee Kakkanen & Co tarran, ajattelee hän itsemielessään, samalla kun talsii lounastamaan ruokalaan. Hän ei uskalla liimailla tarroja hyvinvointialueen keskushallinnon oviin, sillä sehän on virallinen työpaikka.

Johanna hoiti työtehtävät moitteettomasti ja sai hyvän työnaisten maineen. keskushallinnon päälliköt ovat haltioissaan unelmaduunari, tulee toimeen ihmisten kanssa, ahkera ja oma-aloitteinen eikä ole kuin muut funktiorajoitteiset. He eivät osaa aavistaakaan mitä paljastuu noin vuoden kuluttua... On mahdollista, että vuoden kuluttua Johanna saisi työpaikan samasta paikasta – jos lapselliset päähänpistot eivät paljastuisi ja romuttaisi mainetta. Johannan tekoälyranneke piipittää joka kerta, kun hän liimaa Akka Kakkanen & Co tarran ruokalan lasioveen sekä ruokalan vessan oveen. Älyrannekkeen näyttöruudulle ilmestyy kysymysmerkki, jota Johanna ei osaa tulkita.

Keskushallinnon toisessa kerroksessa on kahvila, jossa työharjoittelussa on myös luokkakaveri Timo Temapoeg, hyvin sairaalloisen puhelias. Rupattelee tauoilla Johannalle. Molemmat saivat valkoisen hyvinvointialueen-villapaidan, johon on kudottu Hämeen maakunnan tunnus sekä yksinkertaisen linnan sekä joen kuvio.

Neljän viikon kuluttua Johanna ja Timo palasivat koulunpenkille. Johannan onneton sydän jatkoi sykkimistä Roopelle, joka on komeampi kuin Matti, Monni ja Milton yhteensä. On varattu, mutta kiihottaa tahallaan rakastunutta tyttöä.

Roope houkutteli Johannan Jokioisten FLNA-yhdistyksen diskoon. FLNA on funktiorajoitteiset nuoret ja aikuiset – yhteisö, jossa Johanna koki olevansa hyväksytty, vaikka sydän oli täynnä toiveita ja kipua.

Koulun jälkeen Johanna pyysi isää kuskiksi. Totta kai Antti suostui, jotta tytär löytäisi sen oikean ja sitten päästäisiin tanssimaan häitä. Ehkä tyttö naisistuisi naimisiin mennessä, kuten Anna ja Antti ajattelevat sillä välin, kun Johanna on jytäämässä.

Autossa matkalla Jokioisiin Anttia himotti, kun kaunis Johanna oli kyydissä, muttei voinut käydä tähän käsiksi tai muuten olisi paljastunut ihastuksesta. Joka kerta, kun hän vilkaisi Johannaan, joka istui etupenkillä, niin älyranneke piippasi ja näyttöön ilmestyi teksti; *Nonniin!*

Octoberin lopulla Johanna osallistui FLNA-yhdistyksen järjestämään diskoon, joka pidettiin Maarianlaaksonkoulun liikuntasalissa, Jokioisten itäpuolella sijaitsevassa Maarianlaakson kaupunginosassa, jossa on enimmäkseen omakotitaloja.

Salin katossa pyörivät hologrammipallot, ja musiikki virtasi neurotaajuusvahvistimien kautta, jotka säätyivät tanssijan sykkeen mukaan.

Johanna sai luvan tanssia Roopen kanssa muutaman diskotanssin, mutta ei yhtään hidasta – sillä paikalla oli myös Roopen tyttöystävä Minea, joka myi virvokkeita FLNA:n kioskipyödyän ääressä eikä ehtinyt tanssia poikaystävänsä kanssa.

Johanna huomasi, että Minea on kurvikas ja säteilevä, ja tunsu kateuden piston. Mutta totuus on, että myös Johanna itsekin on kaunis, kunhan jättäisi itsensä vähättelyn ja vertailun. Johanna on jopa Mineaakin kauniimpi. Johanna on kokenut huonoa tuuria poikarintamalla, mikä johtuu osin lapsellisista asenteista silmälasihin liittyvästä jäykkyyden tunteesta, ujoudesta ja epävarmuudesta. Kotioloissa hän ei kohtaa eurokarjuja, mutta Matias-enon ja Kakadun luona hän toivoo näkevänsä Ninon. Eeka-enon luona hän toivoo Joonaksen olevan paikalla.

Hän on alkanut harjoitella kädenpuristuksia, mutta tervehdyshalaukset ovat yhä vaikeita. Koulussa hän on rohkeampi, mutta harmikseen huomaa, että monet pojat ovat varattuja tai etäisiä.

Johanna jakaa ihmiset mielessään kahteen ryhmään; *hyvikset*: ne, joita hän rakastaa tai ihailee esimerkiksi Roope, Viktor ja Ninot. *Tursakkeet*: ne, joihin hän ei tunne vetoa tai jotka ärsyttävät esimerkiksi Timo Temapoeg.

Tämä jako on hänen tapansa järjestää tunteitaan, mutta se kertoo myös siitä, että hän kaipaa turvaa ja selkeyttä ihmissuhteisiin.

Koulussa Johanna opettelee ruuanlaittoa ja leipomista, mutta juuresten pesu ja keittäminen tuntuvat ikuisuudelta. Hän kaipaasi pikaratkaisuja, mutta tietää, että kärsivällisyys on osa kasvua.

Diskossa, kun Roope meni ulko-ovelle sähkötupakalle, niin myös Johanna tuli perässä. Tämä ei näkynyt häiritsevän Roopea eli hän lienee täysin eri maata kuin Monni ja Matti, ajattelee Johanna.

Ulko-oven vieressä, koulun ruokalassa on teinidisko, jossa pikkunaperot rälläävät musiikin tahdissa, ilmeisesti normaalirajoitteisten ala-aste, ajattelee hän.

Novemberin alussa Johanna aloitti toisen PAO-jaksonsa, tällä kertaa Pokavirran konttoritukussa, joka sijaitsee Kardaaniitie 11, aivan kävelymatkan päässä Siivekkääntieltä. Johannan tarvitsee vain kävellä kohti Vironmäen palvelutaltoa ja sitten pyörätietä kohti Kardaaniitietä. Pyörätietä vastapäätä, Kardaaniitien toisella puolella, on kylmäenergia firma, jonka neonkyltti huvitti Johannaa, kun tähän aikaan syksystä on hyvin kylmä aamuinen tuuli.

Kylmäenergian vasemmalla puolella oli Volkswagenin autokauppa Klemmarimaa, joka muutti Three Town Centeriin, Jokioisten ja Loimaan välimaastoon. Three Town Centeristä on tarkoitus kehittää Ylicityn ja Loimaan Torpin kilpailija. Sen länsipuolelle Metsälään kaavaillaan uutta suurlentokenttää, mutta ympäristöaktivistit vastustavat hanketta.

Johanna kannattaa lentokenttää, mutta tietää olevansa pieni ratas isossa koneistossa – ja kaiken lisäksi ujopiimä. Koulussa hän mainitsi asiasta pedagogi Gerhard Ryrille, joka tuhahti: "Ei sinne pidä rakentaa mitään, siellä on niin ihanan rauhallista." Johanna hillitsi itsensä, vaikka mieli teki sanoa pari valittua sanaa. Onneksi en lyönyt kehityksen jarrupalaa kuonoon, hän ajatteli. Gerhard on aktiivinen Workers Party -puolueessa, ja vaalien alla hän vaivihkaa kehuu omaa puoluettaan, vaikka pedagogien tulisi olla puolueeton.

Johanna on kiinnostunut vastaperustetusta protestipuolueesta Nova demokratio, jonka Suomen osaston johtohahmot ovat kreivitär Jaana Vaksi bisnesnainen Berit Kallela, joka omistaa Valkeakosken Kesämaa -vesipuiston.

Kiviset ovat muutaman kerran käyneet Kesämaassa polskimassa, mutta Johanna vierastaa vesihuvipuistoa, koska siellä pitää olla ilman paitaa, läskisillään. Toisaalta häntä kiihottaisi olla läskisillään ja sitten kotimatalla autossa olla rinnat paljaina.

Alkusyksyn senaattivaaleissa Antin perhe äänesti Nova demokratio -puoluetta. Johanna piirsi virtuaalipiirustuslaitteella hahmotelmia, miltä tulevaisuuden yhteiskunta näyttäisi, jos puolue saisi täyden vallan. Jopa Workers Partyn jäsenlehti Workeri nimettäisiin uudelleen Nova demariksi, kuvittelee Johanna.

Koulussa hän malttaa olla politikoimatta, vaikka Gerhard pääsäröi ja päivittelee puolueen vaalimainoksia vaikeaksi ymmärtää. Johanna ymmärtää puolueohjelman hyvin; vastustaa verojen korotusta ja holhousyhteiskuntaa.

Forssassa hän kävi kuuntelemassa Jaanan ja Beritin vaalipuhetta Maria Allun puistossa. Sillä välin Workers Party -nuorisoliitto laittoi vastamainoslukulaitteita hänen potkulautansa päälle. Johanna luki ne kotona ja tuli pahalle tuulelle.

Nova demokratio puolueen musiikki-USB-kalikassa oli kaksi kappaletta; *Vetoa kalosseissa*, jonka Jaana ja Berit laulavat pornoäänellä niin, että selkäpiissä kulkee väre. Kalikalla on myös huumoribiisi *Hypi hullun lailla*, jonka esittää Berit yksin. Irvileuat kutsuvat Beritiä siaksi, koska hänen nenäsieraimensa muistuttavat sian kärsää suurine sieraimineen.

Pokavirran konttoritukussa Johanna sai järjestellä tavaroita hyllyihin, lähettää sähköisiä asiakaslaskuja sekä opetella laskutusohjelmien käyttöä. Täälläkin on huippumoderneja MBD-koneita.

Yksi asiakkaista oli typografi-kopiointitekniikko Leena Lehto, joka on näköjään perustanut oman kopiointialan yrityksen Hietalaan.

Eräänä päivänä hän tapasi Leenan tukkukaupan varastossa, jossa oli ostamassa kopiointipaperia. Johanna sekoitti hänet Europowerin digimaster-assistentti Jonnaan ja lähetti terveisiä Pertalle, jolloin Leena naurahti: "Täh, mitä vittua, Pertta? Tarkoitat kai sitä läski-Raijaa?" Johanna tajusi virheensä ja nauroi mukana. Leena tuntee Pertan, joka on paikallisjulkis radio-ohjelmansa vuoksi ja vapaa-ajallaan pyörittää Candy Land karkkikauppa Zumilassa.

Johanna käyttäytyi moitteettomasti, eikä availut myytäviä tuotteita. Hän sai ostaa suklaanappeja isossa muovirasiassa.

Eräänä päivänä kummitäti Asta kävi asioilla ja näki Johannaa. Hänellä ja Vernerillä on yrityskortti, kun Verner on liikemiehiä. Johanna toivoisi vanhempien hankkivan sellaisen mutta he eivät jaksa rekisteröidä firmaa yhden tukkukortin takia.

Tällä kertaa Johanna ei paennut takahuoneeseen, vaan tervehti tätiään, vaikka oli silmälasit päässä. Asta huomasi, että kummilapsi vaikutti stressaantuneelta, mutta ymmärsi: töissä kuuluu olla vähän stressiä. Ajatella, jos Johanna olis töissä Brandcarilla – silloin stressi olisi taattu, hän mietti, kun katsoi kummityttöä silmiin ja näki kauniit silmälasit. Sitten Johanna sanoi, että kohta alkaa kahvitauko ja sanoi moi doot.

Kahvitauolla Johanna kertoi työkavereilleen, että se nainen oli hänen tätinsä, ja he nauroivat: "Haha, oliko se sun tätisi? Sepä kivaa!"

Asta on niin tätimäinen – alaspäin kaartuva suu ja vaahtomaisen vaaleakiharainen tukka sekä toinen rinnoista pienempi, sillä vuosi sitten häneltä leikattiin toinen rinta koska siihen oli pukannut rintasyöpä. Niihin aikoihin Asta oli huolissaan, että tuleekohan viikatemies ja juhannuksena 2990 veti perseet olalle, jotta olisi hauskaa edes sen verran. Hän selvisi ja tukkakin palasi takaisin sädehoidon jälkeen.

Hissun viimeinen talvi – jäähyväiset ja Johannan perintöhetki

Joulun alla Hissu Sarah omasukua Kekkonen oli enimmäkseen sairaalassa, sillä kohtusyöpä oli levinnyt laajalle – kuin kuuluisat Jokisen eväät ympäri vatsaa, kuten Antti kuvaili. Leikkaus ei ollut enää mahdollinen, ja mikroskooppinen lääkärihoito olisi ollut liian kallista ja epävarmaa eikä lähisairaaloissa sellaista hoitokeinoa edes ollut.

Sairaala-aikana Hissu oli joka toinen päivä sekaisin kivuista ja morfiinista ja sekoitti kipulääkkeen hormoniin. Hän oli hämmentynyt olinpaikastaan, mutta kykeni soittamaan Antille, jonka numero oli ensimmäisenä kontaktistalla hänen puhelimessaan.

Jonkin aikaa hän oli Hämeenlinnan sairaalassa mutta sitten hänet siirrettiin takaisin Forssa-Jokioinen sairaalan medisiiniselle osastolle.

Puhelussa Hissu itki: "Mille vitun planeetalle mut on viety?" Antti vastasi: "Oot sairaalassa, maan peällä – ei oo planeettaa nimeltä vittu."

Hissu kertoi: Eestiläinen vieruspotilas esittelee leikkausarpiaan, joille oli antanut Eestinjokien nimet sekä höpisee testamentista, jonka oli testamentannut itselleen..." Antti kehotti ottamaan rauhallisesti, ja kun Hissu väitti, että sängyn alla on havuja perkele, Antti vitsaili: "Teillä taitaa olla joulukuusi, sehän on kiva!" Hissu tuhahti: "Helevetti poika, housussas on joulukuusi!" johon Antti nauroi: "Eipäs ollutkaan – siellä on vaan iso pipeli!" Hissu tuhahti: "Äitees oli pipeli, kun sut sai!" Antti nauroi: "Olit vai?"

Eräänä yönä Hissu näki unta kaukaisesta planeetasta, jossa puhutaan Kainuun murteella. Unessa oli Hämeen kieliset tekstit ja oikeassa yläkulmassa luki punaisella *Dream Net*. Miesääni selosti: "Your complete Dream Net!". Herättyään Hissu pohti: Voisiko maailmankaikkeudessa olla planeetta, jossa puhutaan Kainuun kieltä... Olis mukava käyvä turisemassa muukalaisten kanssa, ajatteli Hissu pienessä yksityissairaalahuoneessa.

Kevättalvella 2002 Hissu poistui tästä maailmasta. Hänen tuhkauurnansa haudattiin samaan hautaan Oskarin tuhkien kanssa. Johanna kysyi vanhemmiltaan, että laitetaanko mummon tuhkat siihen keramiikkapönttöön, joka on mummon yöpöydällä. Isä ja äiti selittivät, ettei keramiikkapönttö täyttäisi tuhkauurnan kriteereitä sekä heppoinen kansi.

Siunaustilaisuus oli samanlainen kuin Oskarilla. Toivon kappelin alttarikuvaruudessa pyöri kotivideo Kivinen areenalta. Videolla Hissu istuu Gaga-Siskon kanssa puutarhakeinussa. Gaga-Sisko purskahti itkuun, kun näki itsensä videolla – hoksasi, että ikuinen kaveri on poissa.

Perinnönjaossa Johanna sai Forssan mummon kultasormuksen, jota hän säilyttää lukitussa korulippaassa, jossa on myös rippilahjana saatu kaularisti ja hopeinen rintakoru.

Johanna ei pidä kaulaketjuja, joissa on horoskooppimerkki sekä rannekelloa kotona, mutta koulussa hän käyttää älykelloa, jossa on musiikkisoitin sekä sykemittari, jota hän käyttää hyvin harvoin. Musiikkisoittimella Johanna salaäänittää luokkakavereitaan ja sitten kotona kirjoittaa kertomuksia heistä uusine nimineen.

Kevät 2002 – Johannan uudet ystävät, vanhat tunteet ja tulevaisuuden haaveet

Vuosi 2002 on alkanut, ja Johannan elämä on jälleen saanut uusia sävyjä. Samalle luokalle on tullut uusi oppilas, mustatukkainen Bella-Kerttu Kallela, jota kutsutaan vain Bellaksi. Johanna viihtyy hyvin Bellan kanssa – välitunneilla he kävelevät koulun lähialueilla, juttelevat ja jakavat ajatuksia.

Eräänä talvipäivänä he kävivät kaupungintalolla tervehtimässä Raijaa, ja Johanna yritti hakea kesätyönaikaiset piirustuksensa takaisin mutta itsepäinen Lillukka ei suostunut antamaan niitä, väittäen että ne olisi lähetetty federaation kulttuuriarkistoon. Johanna ei usko tätä, sillä tuntee Lillukan kujeet liiankin hyvin.

Raija kehotti kurkistamaan postitusosastolle, jossa yhä työskentelevät Oili ja Roope. Roope Kippo ilahtui, kun näki Johannan ja tämän kaverin. Ooilta pääsi rykimiskohtaus, kun kuvankaunis blondi ilmestyi osastolle. Bellaa huvitti nähdä Johannan kesätyöpaikka – erityisesti lihava kopiointiteknikko ja rykivä postitusakka. Johanna huomasi, että Monni on näköjään lopettanut.

Välitunneilla Johanna ehdotti Bellalle, että tämä voisi aloittaa omaelämäkerran sanelu. Bella vastasi, ettei ole lahjakas kirjoittaja. Johanna innostui entisestään autofiktio kirjoittamisesta, vaikka hänellä ei ole hyvää saneluohjelmaa. Hän aikoo kokeilla Startexter-Talkia, joka vaatii: hyvät hermot, näppäinsormet, kuten hän kutsuu kirjailijan näppejä.

Keväällä järjestettiin jälleen FLNA:n diskoilta Maarianlaaksonkoulun liikuntasalissa. Roope houkutteli Johannaa mukaan – halusi olla reilukaveri, ja Johanna suostui heti. Äiti kyyditsi hänet Jokioisiin, ettei tarvinnut ahtautua busseihin. Isä kertoi verukkeeksi hirveän migreenin. Hän ei uskalla kyyditä liian kaunista tyttöä. Heti, kun edes vilkaisisi tätä, niin heti tekoälyranneke alkaa piipittää.

Maarianlaakso muistuttaa Eurolaa – itäpuolella muutama kerrostalo ja loput omakotitaloja, suhteellisen rauhallinen lähiö, ainakin omakotialueilla.

Disko on alkoholiton ja turvallinen, järjestetty funktiorajoitteisten toimesta funktiorajoitteisille.

Tiskijukka kuulutti, että Roope Jussila ja Minea Erccala ovat kihlautuneet. Johanna jäi jälleen toiseksi, mutta onnitteli Roopea kohteliaasti, vaikka pinnan alla kuohui mustasukkaisuus.

Samaan aikaan myös Timo Temapoeg kihlautui Nilla Kertsin kanssa. Johanna epäilee, ettei Timo ymmärrä kihlautumisen merkitystä. Timo on impulsiivinen, ei osaa olla uskollinen, eikä tiedä ollako lintu vai kala, vatuloi Johanna itsemielessään salin nurkkatuolilla ja välillä käy yksikseen tanssimassa. Diskossahan on tapana tanssia yksikseen. Hän tanssi kuin muinainen Travolta, jonka tanssivideoita hän on nähnyt netin videosivustoilla.

Timo on ollut pitkään ihastunut Johannaan, mutta Johanna ei noteeraa häntä eikä halua noteerata, koska jätkä kuuluu tursakelistalle. Joskus Johanna on ujosti miettinyt, että olisiko sittenkin Timossa munaa, mutta nythän myös tursake on kihloissa, ajattelee hän. Kun joitakin vuosi sitten Johanna oli vanhempiensa kanssa kummisedän talonrakennustyömaalla, niin silloin pikkusisko tekaisi nopeasti yksinkertainen T-kirjaimen muotoisen jakkaran. Siitä Johannalle tuli mieleen Timo Temapoeg ja itsemielessään hoki mantraa; *Loppu, löppy*, jotta tursake poistuisi mielestä.

Mai 1992 – Johannan viimeinen koulumatka: viikko Tukholmassa

Mai kuussa 1992 Johanna lähti viimeiselle koulumatkalleen – kohteena viikko Tukholmassa, Euroopan federaation kulttuuripääkaupungissa. Matka oli osa luokan päätösretkeä, ja tunnelma oli keväisen sähköinen.

Tälläkin kertaa Johanna jätti silmälasit kotiin, jotta olisi rennompaa. Pedagogit eivät enää välittäneet rillittömyydestä. Koulunpihalla, ammatinharjoitteluosaston ulkopuolella, Antti sanoi apupedagogille: "Tyttö pärjää mainiosti ilman rillejä!", johon Reijo Rikilä: "Okei, sillä lailla!"

Bussi meni Karkkilan kautta, jossa luokanvalvoja Olli nousi kyytiin. Hän puisteli päätään, kun näki blondin jälleen ilman silmälasia.

Bussi oli vuokrattu pirkkalalaiselta yrittäjältä Masa Kukkotalta. Vaaleanvihreän bussin kyljessä luki keltaisella: *Kukkola Bus*.

Pysähdys tehtiin Saaristen valkoisen omakotitalon edustalle Karkkilan Jätkänmäessä. Johanna vitsaili Bellalle: "Haha, täällä Jätkänmäessä assuu kai varmasti makeita jätkiä!" Bella naurooi makeasti. Johanna filmasi taloa multimediakamerallaan, ja kun Olli huomasi, hän iski silmää – merkinä hyväksynnästä tai huumorista ja sitten huomasi blondin olevan ilman rillejä.

Bussissa Johanna filmasi peräosastoa, jolloin Viktor hihkaisi: "Johanna, sä pikku idiootti, älä filmaa mua!" Timo ja Uuno, jotka istuivat Johannan ja Bellan takana, pelleilivät kameralle. Apupedagogi sanoi: "Olkaa asiallisia, kun filmataan!"

Luokanvalvoja huokaisi apupedagogille: "Näköjään Johanna on taas ilman rillejä." Reijo kuiskasi Ollille: "Sen isä sanoi, että kyllä tyttö pärjää ilman rillejäkin." Olli puisteli päätään – mutta Forssa on takana päin, eikä asialle voinut enää tehdä mitään.

Johannan luokka matkusti Silja Linen M/s Aurorella Tukholman Värtanin satamaan. Viking Line kulkee samalla reitillä katamaraaneilla, jotka menevät Kapellskäriin – nopeampi reitti, ei kierrä Tukholman saaristoa kuluttaen saaristolaisten hermoja. Silja tarjoaa perinteisen risteilykokemuksen, jota pedagogit suosivat.

Laivalla Johanna jakoi hytin Bellan ja Jaanan kanssa. Johanna valitsi ylimmäisen vuoteen, jotta saisi olla rauhassa tursakkeilta. Hytissä oli virtuaalinen ikkunanäkymä, joka näytti Skandinavian rannikon hologrammina

Illalla luokka söi laivan Inter Restaurantissa maukkaan linssikeittoaterian, joka oli valmistettu kasviproteiinista ja mikroleväuutteesta.

Johanna sai tehtäväkseen filmata jokainen pöytäseurue pedagogien pyynnöstä, kun multimediakamera oli mukana. Tavoitteena oli luoda muistovideo Kivinen areenalle, jonka Johanna kopioisi myös koulun kotisivulle.

Roope ja Viktor ärsyyntyivät, kun pedagogit määrällivät. He kuiskivat Johannalle: "Älä tee noiden kusipäiden mieliksi."

Syönnin jälkeen Johanna filmasi avokannella, jossa Roope, Viktor, Kalle Körkkö ja Timo polttivat sähkötupakkaa. Pojat alkoivat kikatella, kun kameranlinssi suuntautui Roopea kohti. Timo tarttui Roopea käsivarresta ja marssi kameran eteen: "Johanna, sä oot tosi seksikäs!" Johanna päätti säilyttää koko filmauksen sellaisenaan. Lähettää livelähetyksen vanhemmilleen, jotta Antti ja Anna näkisivät, millaista laivalla ja Tukholmassa on.

Antti ja Anna haluaisivat kävellä Tukholman kaduilla, mutta eivät osaa Skandinavian kieltä. Johannakaan ei osaa, mutta englannilla pärjää hyvin kaikissa Euroopan osavaltioissa. Esperantokin toimii, erityisesti virallisissa palveluissa.

Ennen matkaa koulussa harjoiteltiin Skandinavian kieltä. Pedagogit opettivat, että vain Suomessa kieltä kutsutaan ruotsiksi, muualla se tunnetaan nimellä Skandinavian kieli.

Aamulla kello 08:00 Silja Linen M/s Aurora saapui Värtanin satamaan Tukholmassa. Johannan luokka suuntasi bussilla Kistaan, jossa sijaitsee huoneistohotelli *Ungdomshotellet Kista*: Johanna, Bella, Jaana sekä bussikuski Masa Kukkola jakoivat yhden huoneistosta. Masalla oli oma huone tärkeiden työpuheluiden vuoksi.

Masa Kukkolalla on musta peikkokampa ja kokoparta. Huoneisto sijaitsi kuudennessa kerroksessa rapistuneessa mutta toimivassa rakennuksessa. Johannaa ilahdutti DAB-radiovastaanotin, jolla hän löysi Turun radion Ahvenanmaan taajuudelta – "Yllättävä yhteys korkeiden talojen huipulla!" hihkaisi Johanna.

Kaknäsin torni ja lasiriipus

Vierailu korotetussa Kaknäsin tornissa tarjosi huikeat näkymät. Tornin ala-aulessa myydään pyöreitä lasiriipuksia, joihin hitsataan asiakkaan valokuva. Johanna ei kehdannut ostaa, koska koki ettei hänellä ole tv-ulkonäköä – vaikka todellisuudessa hän on erittäin kaunis, jopa liiankin kaunis, kuten hänen isänsä salaa ajattelee. Sen sijaan Johanna filmasi, kun Markku-Luis Lehmuslehti osti riipuksen. Markku-Luisilla on pullonpohjasilmälasit, joissa oli pyyhkimien pidikkeet ilman pyyhkimä.

Kaknäsin tornin juurella sijaitsee tätä nykyään Abrahamsson Platsen, rakennettu anonyymien nettikirjailijain The JT:n toimesta rakkaan koulukaverin muistoksi. Vieressä on tavaratalo Nina, jonka vihreä nimikyltti sai Johannan kiihottumaan – mieleen tuli herkkä-Backman, ja hän mietti, voisiko a-kirjaimen vaihtaa o-kirjaimeksi.

Anti-Europe museo ja Euroopan historia

Luokka vieraili Anti-Europe museossa, joka sijaitsee entisessä kuninkaanlinnassa. Museossa esitellään äärioikeisto- ja ääriivasemmistopuolueiden historiaa, Euroopan integraation kehitystä, 1930-luvun sisällissotaa, jossa federaation vastustajat perustivat tuhoamisleijäjä 1917, Karjalan kahakkaa, 1950 Karjalan liittymistä Euroopan federaatioon, 1980-luvun rikollisjengejä ja Itämeren merirosvoja, Hallonbon juhlapalatsin räjäytystä, joka johti vasemmiston alamäkeen.

Tätä nykyään Skandinavia on tasavalta. Presidentinlinna sijaitsee Centstadissa, joka on entinen Örestad.

Euroopan parlamentissa on parhaillaan Six Pack -hallitus, johon kuuluvat muun muassa Workers Party ja Coalitions Party.

Suomessa senaattorina on Kalle Ikonen. Protestipuolueet Basic Finns ja Nova Demokratio ovat nousseet vaa'ankieliasemaan.

Euroopan pääministerinä on Carlos Eskil Picture. Parhaillaan Euroopan federaatio neuvottelee Euroopan ja Afrikan yhdistämisestä.

Luokka söi iltapalaa Restaurant Brudhoffissa, joka sijaitsee Brudgatanilla, joka on entinen Drottninggatan. Ravintola on entinen Drottninghoff, joka on tunnettu maukkaista lankkupihveistä.

Syönnin jälkeen menttiin metrolla hotelliin.

Eräänä iltana Restaurant Wreden ulkopuolella Roope kysyi Johannalta: "Haluatko pitää mua kädestä, kun kävellään Adam's Townin Tunnelbana-asemalle?" Johanna vastasi: "Eeh, en voi, kun on tää raskas kameralaukku." Hetken päästä hän näki Roopen kävelevän käsikkäin Bellan ja Jaanan kanssa – ja masentui. Ehkä olisin soanut munnaa, jos oisin antanu käen ihanalle Roopelle, hän ajatteli itsemielessään, mutta lohdutti itseään, ettei käden antamisella olisi ollut seksuaalista merkitystä.

Torstaina alkoi kotimatka Turkuun, jälleen M/s Auroralla. Illalla syötiin Restaurant Intermarissa, joka on hienempi kuin menomatkan ravintola. Laivan Bordershopista Johanna osti isälle ukrainalaista Zelenski hedelmäviiniä. Äidille puolalaista Walic Parfume -hajuvettä. Pikkusiskolle Farsanin Marcello suklaalevyn

Koulun päättymisen ja haikea tulevaisuus

Koulunpäättäjispäivänä tunnelma oli haikea. Johanna lopetti nelivuotisen lukiospesiaalikoulun, ja syksyllä alkaa työnhaku. Hän ei ole kovin omatoiminen – kaiken pitää kantaa nenän eteen. Hän miettii, riittääkö Facebook-kaveruus Roopen, Kallen ja Timon kanssa meikä mandoliinille, joka ei enää näe heitä arjessa.

Tänä kesällä Johanna Kivinen ei etsinyt töitä – eikä kannattanutkaan. Yritykset palkkaavat vain kesätyöläisiä pikkupalkalla, jos sitäkään. Työmarkkinat ovat jäissä, sillä Skandinaviaa koettelee syvä lama, joka tuntuu myös Suomessa. Yhdysvaltojen ja Euroopan federaation kauppa on romahtanut, ja uusien kauppasuhteiden solmiminen Pohjois-Amerikan uusvaltioiden kanssa kestäisi aikansa.

Sananvapauden uusi aikakausi: FM-vallankumous

Euroopan pääministeri Carlos Eskil Picture oli juuri vapauttanut vanhan FM-radioverkon tavalliselle kansalle. Nyt, jos on ylimääräistä rahaa, voi ostaa matkapuhelimen kokoisen FM-lähettimen antenneineen, Prepaid-radioliittymän, jolla saa oman taajuuden käyttöönsä.

Jos taajuutta ei käytä, se mitätöityy automaattisesti. Kioskeista voi ostaa eri yritysten hallinnoimia taajuuksia, määräajaksi. Tämä on osa demokratiaprojektia, jolla laajennetaan sananvapautta ja kansalaisosallistumista. FM-verkko on siis omistettu tavalliselle rahvaalle, kun taas DAB on virallinen radioverkko julkisen palvelulle sekä kaupallisille radioille.

Suomen DAB-verkossa aloitti kolme uutta kaupallista DAB-kanavaa; Radio Metropol, Radio Rix sekä Super Energy.

DAB-verkkoon ei haluta päästää tavallisia ihmisiä höpsemään, joten FM-verkko on varattu rahvaan radioille. Aiemmin haaveilijat tyytyivät pientehosiin lähettimiin, mutta nyt voi ostaa radioliittymän, joka kattaa kokonaisen kaupunginosan.

Johanna haaveilee omasta radiokanavasta, mutta vanhemmat eivät suostu hankkimaan radioliittymää. Pelkäävät, että tyttö läpättäisi mitä sattuu ja sitten saisi hävetä silmät peästään, kuten Anna tapaa sanoa. Riittää, että tyttö luo sisältöä videosivustolle sekä kirjoittaa Akka Kakkanen kertomusta sekä kuuntelee kauheaa Luontoiltaa, mekastuskanavaa, ajattelee Anna.

Kaikki Kakkanen-kertomukset eivät ole vanhempien luettavissa – Johanna on salannut arkaluontoisemmat tarinat. Facebookissa hän on jakanut sukulaiset Sukulaisista ykköseen: kotiväki ja uteliaat sukulaisista kakkoseen. Serkut saavat nähdä kaikki kertomukset.

Johannalle sopisi Riihimäen kansankorkeakoulun medialinja, mutta hän on ujo ja epäsosiaalinen eikä uskalla ilmoittautua.

Kansankorkeakoulun opiskelijat pitävät lähetyksiä Radio Riihimäki -kanavalla, joka kuuluu DAB-verkossa, ja Forssaan asti jotenkuten.

Opisto on suunnattu entisille spesiaalikoululaisille. Sen menestys on inspiroinut koulutusyhtiö Suneria ottamaan haltuun Forssan Daily Activity -ryhmät, spesiaalikoulut ja funktiorajoitteisten hoivapalvelut. Parhaillaan Suner käy neuvotteluita Forssan kaupungin kanssa.

Kesävieraita ja matkailuauton aikakausi – Juuni 1992

Juunin lopulla Kiviset saivat harvinaisia kesävieraita: Eeka, Martina ja lapset saapuivat kylään – hetkeä oli odotettu kuin nousevaa kuuta. Vattulasta vieraita tulee harvoin, syistä kuten matkustamisen pelko, nuukuus ja tottumattomuus matkustaa sekä vanhan Elisabethin temppuilut.

Pendolino-X3000 ja Viipurin mutka

Eekan perhe matkusti Pendolino-X3000-junalla, sillä Eeka ei uskaltanut ajaa vanhalla Hayosiko Rixillä. Pelko oli, että auton rämä hajoaisi keskelle vilkasta moottoritietä.

Ensin he menivät Viipuriin Matiaksen ja Kakadun luokse, jossa viipyivät viikon. Antti joutui hakemaan heidät Forssaan, sillä Viipurista ei ole suoraa junayhteyttä. Oli tarkoitus, että Matias olisi kyydinnyt kesävieraat puoliväliin mutta suunnitelmat muuttuivat, kun Matiaksen Ford Sims3000 sai jarruvian. Antti ja Anna epäilivät, että Kakadu oli kieltänyt kyyditsemästä vieraita – näin he vatuloivat keskenään.

Matias ja Kakadu ovat muuttaneet pysyvästi Koiviston kesämökille säästösyistä. Kirstulan asunto on siirtynyt Ninon nimiin, jolla on nyt perhe. Johanna kuuli tästä ja sydän itki – hän koki, että kaikki ihanat pojat olivat varattuja. Hän alkoi mielessään kutsua heidän tyttöystäviään *lesbon retaleiksi*, vaikka todellisuudessa kyse oli vain hänen omasta mustasukkaisuudestaan.

Nino ja uusi perhe

Nino JärviMERKIN avovaimo on chileläinen Betty, ja heillä on tytär Michaela. Gaga-Sisko vitsaili, että nimi muistuttaa Michel-renkaita – "melekkein autonrenkaan kaima, HAHA!". Nino ja Betty ihmettelevät myös tyttärensä reaktiota sanaan migreeni, heti kun Betty valittaa migreeniä, niin pikku Michaela alkaa hysteerisesti itkeä. Juuri silloin Bettyn tekoälyrannekkeeseen ilmestyy punertavattomaisen tursakkeen kuva.

Peugeot Lēmua Pilot – biokaasun voima

Kevään korvalla Antti osti uuden Peugeot Lēmua Pilot -matkailuauton, joka kulkee biokaasulla. Anna ei ole tottunut ajamaan isoa autoa, joten perheellä on yhä Roll88-sähköauto arkiautona.

Antti vaihtoi vanhan rikki runkatun asuntovaunun pois, sillä mikropiirit olivat hapettuneet ja sähköjohdot oli tuhrittu keksipurkkien alle. Velimies oli teippaillut ja niittaillut miten sattuu. Antti vitsaili, että asuntovaunu oli todella rikki runkattu.

Matkailuauton kyljessä on vaaleankeltaisia viivoja valkoisella pohjalla. Etuovissa teksti: *XL Pilot*. Sisällä älykeittiö, joka optimoi energiankulutuksen.

Johannan miellelyhtymät

Vanhan asuntovaunun sinivalkoinen raita toi Johannalle mieleen Janetten läskit – assosiaatio, joka juontui murrosiän laihdumisesta ja diabeteksesta. Paraisten mökillä Johanna oli nähnyt sukulaisiaan yläosattomissa, mikä herätti hänessä ristiriitaisia tunteita: kiihottumista ja uteliaisuutta sekä häpeää omasta läskirumbastaan.

Uuden matkailuauton viivoista ei synny miellelyhtymiä – ne ovat vain koristeellisia linjoja futuristisessa designissa.

Kesävieraat ja Johannan sydämen syke

Johanna odotti kotona vapisevin polvin, kun isä oli hakemassa kesävieraita. Häntä jännitti erityisesti serkku Joonaksen näkeminen, sillä hän on tulenpalavasti ihastunut orpanaansa. Ihastus on osin heijastuma laulaja Joonas Lakkamaasta, joka on lopettanut levyttämisen ja keskittynyt koripalloon Keravan Koripojat -joukkueessa. Johanna oli lukenut tästä Näe & Kuule -juorulukulaiteldestä, jota äiti ostaa silloin tällöin, kun haluaa uusimmat juorut. Vattulassa käydessään Anna ostaa Kainuun kielisen Seittämän päivää -julkaisun, jotta pysyisi kärryillä kainuulaisista juoruista. Näe & Kuule on hämäläinen juorujulkaisu, jossa ei ole paljoakaan kainuulaisia juttuja, ellei kyseisessä maakunnassa tapahdu jotain negatiivista.

Sillä välin Johanna stressasi kotona ja järjesteli olohuoneen hyllyjä. Äitiä ärsytti, kun tytön sormet olivat koko ajan joka paikassa. Annaa hirvitti, jos tyttö laittaisi esille puisen perintöpastorin, joka oli jäänyt Oskarin ja Hissun jäämistöstä. Pastori on erikoinen mekaaninen puupatsas, joka paljastaa pippelin, kun sitä nostaa hatusta. Johanna on aina ollut siitä kiinnostunut ja halusi sen perinnönjaossa – hänelle se oli lapsuuden hassuttelun symboli. Aina mummolassa hän mielellään nosti pastoria

hatusta. Perinnönjaon aikaan muut sukulaiset eivät iljenneet ottaa puupappia itselleen, niinpä Antti ja Anna antoivat periksi ja ottivat diskreetisti pastorin huostaansa. Antti puolestaan tapaa hiljaa mielessään ajatella, että puupapin sijasta hän itse voisi olla Johannan leikkivänä – ajatus, jonka hän pitää tiukasti omana salaisuutenaan.

Kun isä peruutti uuden Peugeot Lēmua Pilot -matkailuauton autotallin edustalle, Johanna rohkeasti avasi talon paraatioven. Kiviset kutsuvat julkisivun ovea paraatioveksi, vaikka itse kulkevat yleensä autotallin kautta. Autotallissa he eivät koskaan säilytä autoa – syynä laiskuus ja Annan pelko törmätä työpöytänsä. Ovi kyllä avautuu kaukosäätimellä ja matkapuhelimen sovelluksella, mutta se tuntuu liian monimutkaiselta, kuten Anna tapaa sanoa – herrojen kotkotuksia.

Johanna seisoi jännittyneenä talon edustalla, kun kesävieraat purkautuivat autosta. Hän toivotti Eekan perheen tervetulleeksi Hämeeseen ja Forssaan. Kun hän näki Joonaksen, käsivarret nykivät halaukseen – mutta ujos voitti, eikä hän uskaltanut.

Johanna harmittelee mielessään, että yläasteella oli tuhlannut halauksia mulkeroihin kuten Mattiin ja Monniin. Nyt jokaisessa halauksessa tuntuu olevan eroottinen lataus. Lukiossa hän oli saanut halata vain muutaman kerran – Miltonia ja Roopea. Muita luokkakavereita tai pedagogeja hän ei suostunut halimaan, ja selitti asiaa poikabasilleilla. Viimeisellä lukiovuodella Suffeli Sussulaa nauratti Johannan lapsellinen selitys.

Suffeli ja vallaton huumori

Suffeli oli hieman ihastunut Johannaan, mutta Johanna ei syttynyt hänelle – syynä pojan punertava tukka ja kesakkoiset kasvot. Silti he usein hassuttelivat yhdessä. Suffeli vitsaili, että Johannan isä muistutti suomalaisnäyttelijä Keijo Garboa, joka esiintyi lähes kaikissa elokuvissa 1950–1960 ja menehtyi 1980-luvulla. Suffeli myös naureskeli, että Johanna on todella kiimainen likka – ja vallaton Johanna vain nauroi mukana.

Kesävieraat ja käytöstavat

Eekan lapset olivat vaitonaisia ja vastasivat ruokapöydässä vain epämääräisellä muminaalla. He viihtyivät enimmäkseen olohuoneen sohvalla, lukien Johannan varastosta löytämiä Hullu huumorilukulaitelehtiä – Hämeen- ja Kainuun versiota.

Lukulaitelehkien kannessa esiintyy aina fiktiivinen *Alma E Newman*, hymyilevä maskottihahmo, jonka kasvot on liitetty erilaisiin kehoihin ja tilanteisiin. Hahmo on osittain animoitu: suu avautuu ja etuhampaiden hammaskolo korostuu. Alma E Newman on tarkoituksella tehty ärsyttävän hullunkuriseksi, sillä huumorijulkaisuhan on nimeltä Hullu.

Hullu huumorilukulaitelehdet voisivat olla virtuaalijulkaisuja, joissa Alma E Newmanin hahmo on osittain tekoälyn luoma avatar.

Illalla, kun vieraat olivat menneet nukkumaan matkailuautoon, Anna ja Antti kritisoivat lasten käytöstapoja. Johannaa koski sydämeen, kun Joonaksen käytöstä moitittiin ja häntä haukuttiin *äimänkäeksi*. Johanna joutui nielemään kyyneleet, ettei paljastaisi ihastustaan. Hän pelkäsi pikkusiskon kiusoittelevaa.

Yöllä Johanna näki voimakkaan unen, jossa serkku Joonas ilmestyi hänen huoneeseensa. Unessa Johanna koki kiihkeää läheisyyttä, mutta heräsi kesken kaiken huudahtaen ääneen. Vanhemmat ja pikkusisko tulivat huoneeseen huolestuneina. Johanna änkytti, että oli nähnyt kummallista unta, jossa ihana poika hyväili. Perhe poistui takaisin nukkumaan, ja Johanna jäi punaisena pohtimaan, oliko hän unissaan huutanut serkkunsa nimeä. Ilmeisesti ei, kun seuraavina päivinä kukaan ei siitä mitään maininnut. Johannaa ihmetyttää, kun tekoälyrannekkeeseen on yön aikana ilmestynyt viesti; *Ymmärrän, Johanna. Unessasi on paljon seksuaalisia ja inestisiä kuvauksia, joita en voi toistaa tai jatkaa yksityiskohtaisesti, nonniin!* Ehkä olen hiljaa unissani puhunut jotain Joonaksesta, vatului Johanna ja toivoo, ettei pikkusisko olisi kuullut seinän taakse.

Hän kirjoitti unensa muistiin kirjoituslaitteelle, kuten oli tapana – unipäiväkirja on hänelle tärkeä. Totta kai hän salaa kirjoituksensa salasanoin.

Toisessa unessa Johanna näki, kuinka syksy tuli nopeasti ja hänelle kasvoi lapsimaha, joka paljastui unessa symboliseksi. Unessa syntyi tyttölapsi nimeltä Elin, mikä sai Johannan heräämään hiestä märkänä. Hän tulkitse unen merkiksi siitä, että hänen mielensä käsitteli ihastuksen ja aikuisuuden kynnnyksen teemoja.

Johannan unipäiväkirja voisi myöhemmin toimia aineistona hänen autofiktiolleen, jossa hän käsittelee nuoruuden ihastuksia ja unenomaisia kokemuksia.

Seuraavana päivänä Antti ja Anna käyttivät kesävieraitaan Jussi Vares Parkin huvipuistossa Turussa ja ajeluttivat heitä Paraisilla, jotta vattulalaiset näkisivät kauniin Turunmaan saariston kauneuden. Johanna ei lähtenyt mukaan – hän ei olisi kestänyt olla autossa lähellä ihanaa Joonasta.

Huvipuistossa Eekan lapset söivät jäätelöä mutta eivät innostuneet laitteista. Eeka ja Martina joivat Power-olutta eivätkä hekään osallistuneet huvitteluun. Huvipuiston uutuuslaite oli *Hang Over* -kieputin, mutta kukaan ei halunnut kokeilla. Anna ja Antti turhautuivat, kun vieraat eivät näyttäneet kiinnostusta. Jos he olisivat huvitelleet, Anna olisi mennyt veljensä lasten kanssa tukkijoki Jussin kanoottiin.

Jussi Vares Parkin huvipuisto on futuristinen viihdekeskus, jossa laitteet simuloivat virtuaalitodellisuutta ja hologrammielämyksiä.

Juuli 1992 – Kivisten ja Karjalaisten kesälomamatka

Juulin alussa Kiviset lähtivät kesälomamatkalle. Samassa kyydissä Eekan seurue palasi kotiin. Matkailuautossa oli ahdasta, mutta Anna sanoi: "Sopu sijaa antaa.". Johanna ajatteli modernia hämäläisturkulaista sanontaa; *Kun on sydäntä, niin on myös tila peffalle*.

Vähän ennen lähtöä Johanna huomasi ohjaamon yläpuolella lojuvia Hullu huumorilukulaitelehtiä, jotka Eekan lapset olivat jättäneet, sillä kesävieraat nukkuivat matkailuautossa. Hän keräsi ne ja vei takaisin varastohuoneen hyllyyn, ettei ne häviäisi tai rikkoutuisi matkalla.

Johanna otti mukaan lomamatkalle sinisen merimiessäkin *nujupussi*, jonka oli tehnyt tekstiilikäsittelyssä. Nujupussiin hän laittoi kirjoituslaitteen, jolla hän pitää matkablogia Kivinen areenalle. Kirjoituslaitteen hän on saanut ilmaiseksi vanhemmiltaan, jossa on Brandcarin logo, laillinen E-Store löytö, kuten Johanna tapaa ajatella. Kirjoituslaite on autotehtaan ilmaisia mainosmateriaaleja. Kirjoituslaitteen Johanna kytki Kivinen areenalle, jotta sisällön voisi helposti varmuuskopioida. Nujupussi on varustettu älytekstiilillä, joka tallensi hänen tunteensa ja lämpötilansa matkan aikana – kuin henkilökohtainen päiväkirja.

Musiikki-USB-kalikat, jotka hän otti mukaan matkalle, tarkisti huolella, ettei joukossa ollut Joonas Lakkamaan kappaleita, jotka olisivat olleet liian kiihottavia serkun läsnä ollessa, ajatteli Johanna. Antti oli ajatellut, että välillä Eeka voisi ajaa, mutta tämä oli jättänyt ajokorttinsa kotiin ja ottanut mukaansa vain viininpunaisen sotilaspassin. Antti ajatteli itse mielessään; *Sellanen isä, semmoset pennut*. Hän päätti ajaa itse, jotta perille päästäisiin ajoissa. Martinallakaan ei ollut ajokorttia. Annalla on ajokortti aina mukana, mutta ei ole tottunut ajamaan isoa autoa. Johanna ei vielä ole saanut ajokorttia – eikä olisi ollut valmis ohjaamaan Peugeot Pilot -matkailuautoa, jossa oli paljon matkustajia, joiden joukossa ihana Joonas.

Reitti kulki Viipurin kautta, jotta nähtäisiin kauneinta Suomea ja Karjalan kannasta. Vaalimaalla pysähtyi Rosen taukopaikalle, punapeltiseen kompleksiin, jossa on tanssilava ja Housebändi.

Taikurimestari Joe Liero, joka teki lompakkotemppuja: avasi lompakon, josta leimahti lieskat, ja katsojien lompakoista katosi mystisesti kymmenen euroa.

Taikuri kysyi Jaana-Marilta, joka istui lähinnä: "It's your boyfriend?" ja osoitti Joonasta. Jaana-Mari punastui ja vastasi: "No, he is only my cousin!" Salaisesti myös hän on hieman ihastunut serkkuunsa, muttei halua sitä myöntää itselleen eikä kenellekään muulle. Joskus edellisellä vuosikymmenellä hän on leikillään pussannut Misha-serkkua, josta hän ja Misha vihjailivat Johannalle, joka tietenkin kiihottui.

Johanna kiihottui ja toivoi, että taikuri olisi esittänyt saman kysymyksen hänelle. Hän huomasi Joonaksen ujostuneen ilmeen ja mietti, mitä se tarkoitti.

Sitten taikuri Joe Liero teki ennusteen taukopaikan tulevaisuudesta: "In Future this place is Aeagan Pause Place Anemon... But not in Vaalimaa!" Kukaan paikalla olleista ei käsittänyt mitään, että mitä taikuri tarkoitti, ilmeisesti oli taikonut itselleen tosi väkevää pontikkaa, sanoi Eeka.

Rosen taukopaikan taikashow oli osa virtuaaliviihdeverkkoa, jossa temput yhdistivät todellisuuden ja lisätyn todellisuuden.

Rosen taukopaikan My Way -myymälästä Johanna osti karjalaisia viinejä sekä suussa sulavia Kalevalan suklaapatukoita, jotka muistuttavat Kannelta.

Matka jatkui Matiaksen ja Kakadun luokse Koivistoon, jossa oltiin yksi yö. Eekan porukka yöpyi Gaga-Siskon huoneessa, sillä matkailuautossa ei ollut tarpeeksi nukkumapaikkoja yhdeksälle.

Johanna unelmoi itsemielessään, että olisi ollut mukava nukkua Joonaksen vieressä, mutta ei uskaltanut sanoa ääneen. Hän piti tunteensa salassa, kuten aina. Häntä hieman jännitti, jos Nino tulisi Koivistoon, jolloin olisi tuplakiimat.

Seuraavana päivänä matka jatkui suorinta tietä Vattulaan, jotta ei tarvitsisi yöpyä hotelleissa sillä koko seurue ei mahtuisi asuntoautoon. Taukopaikoilla riitti viilnää – Eekan lapset hyppivät alas ohjaamon yläpuolelta, jossa he nukkuivat ajon aikana. Anttia hirvitti, jos ohjaamon katto repeäisi ja lapset putoaisivat hänen päälleen. Onneksi Eekan lapset eivät ole ylipainoisia, siunailli Antti itsemielessään.

Seuraava pysähdys oli Imatran Diana2-taukopaikka. Johanna muisteli muuttoa Savonlinnasta Lappeenrantaan talvella 2980, jolloin sama taukopaikka oli juuri valmistunut. Ruokakaupassa hän etsi karheen tuntuisia etuhammasmakkaroita, joilla oli silloin kymmenvuotiaana leikkinyt. Nyt kaksikymmentäkaksivuotiaana hän ei enää uskaltanut kokeilla samaa – muistot jäivät nostalgiseksi leikiksi, ajatteli Johanna samalla, kun katseli Diana2:n makkaratiskiä.

Matka jatkui, ja asuntoauton musiikkisoittimessa pauhaa Johannan äänittämät musiikki-USB-kalikoita. Suurin osa musiikista hän on äänittänyt Radio Three Townin Tuplatunnista, kanava, joka äskettäin vaihtoi nimensä *EBU Radio4 Häme*.

Yhdellä Johannan äänittämällä kalikalla on Hämeen kainuulainen diskohumppa, joka kiehtoi Martinaa ja Eekaa. Kappale on koneellisesti tuotettu ja sisältää humoristisia sanoja Hämeenlinnasta ja Loimijoesta, *kuinka komeasti mennään jenkkaa parketeita pitkin ja Loimijoen penkkää...* Hämeenlinnassa on kapakoita monta, joita on mahdoton löytää... Biisin sanoittajat olivat Lara ja Jonna Paananen. Toinen Johannan äänittämä biisi Tuplatunnista menee näin; *Se on Radio Häme, se ei oo räme, Radio Häme, joka torstai eetterissä pauhaa... Tuplatunnista kuulemme uutisia Kainuun murteella tai muuten juoruksi luultaisiin... kukas sinne soittaa kuin hämäläinen tai serbi ei vaan kainuulainen...* Kappaleita ei voi ostaa muualta eli Johannalla oli onnea, kun ehti äänittää sen radiosta. Eeka ja Martina pyysivät kopioita, ja Johanna kopioi heti siltä istumaltaan – salaa itsemielessään kutsuen tätä appiukkokandiksi, enon ja appiukon sekoitus, ajatteli Johanna.

Kun matkailuauto kääntyi Vattulan Albertintielle, Kivisten siskokset naureskelivat tälle pienelle käpykylälle. Anna kuiskasi vihasesti: "Psst, suut suppuun..." Johanna nolostui ja pelkäsi, että Joonas olisi kuullut vitsailun ja menettäisi saada tältä munaa. Todennäköisesti Joonas ei kuullut asuntoauton vintille eikä saanut selvää serkkutyttönsä änkytyksestä.

Kiviset asettuivat Eekan talon edustalle. Talonväki suorastaan vaati heitä leiriytyä puutarhaan, jotta naapurit näkisivät hämäläiset vieraat.

Eeka suunnittelee autotallin rakentamista laajalle nurmikolle. Hän näytti Antille autotallipiirustuksiaan, että on suunnitelmista rakentaa autotallin ja talon väliin käytävän, jonka molemmat päädyt olisivat avoimet.

Hämeestä ja Forssasta on tullut Suomen talousveturi, erityisesti autoteollisuuden ansiosta. Pohjois-Suomessa tätä ei haluta tunnustaa – kateus on vahvaa. Miksi aina etelän herrat vetävät välistä, ajattelee moni pohjoissuomalainen.

Brandcar on alun perin perustettu Vattulassa, mutta kasvaessaan se siirtyi Forssaan. Tämä aiheutti katkeruutta vattulalaisissa, jotka vieläkin rallattelevat Nälkämaan laulua ja kadehtivat hämäläisiä.

Joka Augusti järjestetään yleisurheilun kaupunkiottelu Vattulan ja Forssan välillä. Vuorovuosin ottelu pidetään molemmissa kaupungeissa. Tänä vuonna Vattulan Lintulan urheilukentällä. Ensi vuonna

Forssan Vironmäen kentällä. Molemmat kentät on rakennettu samoilla kaavoilla, Euroopan federaation standardien mukaan. Kentillä on älyradat, jotka mittaavat juoksijoiden sykkeen ja nopeuden reaaliajassa.

Autojen rekisterikilvissä lukee tätä nykyään Euroopan federaation osavaltio, alue ja maakunta. Kivisten matkailuauton rekisterikilvessä lukee; *EF, Suomi-Finland, Häme-Tavastia* Eekan auton kilvessä lukee: *EF, Suomi-Finland, Savo-Kainuu*. Kilvet toimivat myös digitaalisina tunnisteinä, joilla voi maksaa tietulleja ja pysäköintiä.

Heti kun Eekan seurue oli palannut kotiin Waretajankadulle, hän vei lapset kotiin, ettei ex-vaimo ja ex-anoppi alkaisi vittuilla, kuten Eeka kuiskasi siskolleen.

Elisabeth ilahtui, kun hänen suosikkihenkireikänsä Eeka palasi kotiin. Volmar oli hoitanut äitiään lomamatkan aikana, mutta hänen rajuotteinen ja nuuka luonne ärsyttää. Hän ei raski ostaa edes jäätelöä äitimuorilleen. Kerran hän hyppäsi äitinsä sänkyyn niin, että pohja irtosi – Elisabeth vain puisteli päätään: "Mitä väkkee sitä onkaan!"

Eeka toi äidille rommia lääkkeeksi, mutta Elisabeth ei suostunut koskemaan pulloon – pelkäsi menettävänsä taivaspaikkansa. Seuraavana päivänä hän pauhasi pojalleen: "Helevetti poeka, ton syntisen pullon soat viiä poies!" Rommipullo päättyi lopulta Eekan takapihalle, jonka Eeka joi Kivisten kanssa grillimakkaroiden kyytipoikana.

Anna odottaa joka kesä, kun saa ostaa kainuulaisia grillimakkaraita. Hänen mielestään hämäläiset loimaalaismakkarat maistuvat liian makeilta.

Elisabeth pyysi Anttia korjaamaan seinäkellonsa, joka vilkutti nollia. Antti huomasi, ettei paristoja ollut – kyse oli vain sähkökatkoksesta. Kello alkoi käydä kuin juna.

Kellon takakanteen Matias oli nuorena kirjoittanut nimensä, ja Elisabeth testamenttasi kellon hänelle, kun poika oli sen jo nuorena miehenä varannut itselleen.

Kiviset olivat Vattulassa viikon. Kotimatalla Johanna piti multimediakameransa päällä, ja kaikki meni suorana nettiin. Jaana-Maria ärsytti, kun hänen ärräpäänsä kuuluivat lähetyksessä. Elisabeth katsoi netistä ja teki ristinmerkkejä, ettei tyttären tytär menettäisi taivaspaikkaa.

Kotimatka tehtiin Lappeenrannan kautta, jossa katseltiin vanhoja tuttuja maisemia muun muassa Jonnassa ja Porstuassa.

Lappeenrannassa Johanna mietti herkku-Backmania ja toivoi, ettei tämä olisi naimisissa. Hän ei uskaltanut sanoa ajatuksiaan ääneen, ettei pikkusisko alkaisi vislata. Viipurissa asuu toinen Nino, joka myös pyöri Johannan mielessä.

Kiviset kävivät pikakäynnillä Matiaksen ja Kakadun luona. Joka kerta Johannaa jännittää, jos Nino olisi läsnä. Huoli osoittautui turhaksi, sillä herra Järvi merkki asuu tätä nykyään Väinämöisen käytävällä, Kirstulassa, samassa talossa, jossa hänen äitinsä asui aikaisemmin.

Johannan onneksi tätä nykyään eno ja Kakadu asuvat Koivistossa eli toisella puolen Viipuria. Keväällä 2988, kun Kiviset kävivät ensimmäisen kerran Koiviston mökillä, niin silloin Gaga-Siskolla oli yllään merimiespaita, jonka selässä luki *Navy*. Siitä Johannalle tuli mieleen Nino, kun sana alkaa samalla kirjaimella. Jokaisesta n-kirjaimella alkavasta sanasta hänelle tulee mieleen Nino.

Isäntäväellä ei ollut aikaa vieraille, sillä seuraavana päivänä Kakadu meni lääkäriin naisten vaivojen takia. Matiaksella oli työkiireitä. Hän on tätä nykyään kuorma-auton kuljettajana ja piti viedä olutkuorma Terijoen Bordershoopiin, Karjalan ja Venäjän rajalle.

Paikalla oli Anja lapsenlikkana pikku Gaga-Siskolle. Anja on samanikäinen kuin Jaana-Mari ja Nino on syntynyt samana vuonna kuin Johanna, jota Johanna ei edes uskalla ajatella, kun heti pamahtaisi kiimaan. Nino on vain pari kuukautta Johannaa nuorempi.

Päiväkahvien jälkeen Kiviset lähtivät kotimatalle.

Kiviset pysähtyivät eräälle uimarannalle Saimaan rannalla. Päiväsaikaan sinne on pääsymaksu mutta

näin illalla sinne on vapaapääsy.

Johanna kävi katsomassa punaiseksi maalattua maksukoppia ja sen seinässä olevaa digitaalista ilmoitustaulua. Taululla luki, että jonkin matkan päässä olevalla tanssilavalla olisi seuraavana viikonloppuna suurtanssit tanssiorkesteri *Ukko-Leevin* tahtiin.

Johanna ajatteli samalla, kun katsoi tanssi-ilmoitusta, että Joonaksen tai Roopen kanssa olisi kiva pyörähdellä Ukko-Leevin tahtiin. Sitten hänelle muistui mieleen Nino Backman ja pohti, että mitähän jäbä mahtaa duunata tätä nykyään. Olisi kiva tavata sitä söpöliiniä, ajatteli hän samalla, kun katsoi ilmoitustaululla pyörivää mainosvideota. Olisi myös mukava tanssia hitaita Nino Järvimerkin kanssa, ajatteli Johanna ja tunsi, kuinka munasolu jälleen aktivoitui.

Johanna kiinnitti digitaaliseen ilmoitustauluun pienen paperilapun, jossa mainosti Radio Hämeen Tuplatuntia. Hän ajatteli näin mainostaa kotiseutuaan. Lappusen hän kiinnitti keskelle ilmoitustaulua pienellä sinitarran palalla, jonka oli ottanut vaivihkaa matkailuauton laatikosta. Sitten lähti talsimaan maksukopilta kohti tanssilavaa, joka oli hiljainen ja autio. Ei ollut ristin sieluakaan.

Pikkusisko huomasi lapun ja näytti sen äidille. Anna torui Johanna: "Helevetti tyttö, tuo oli lapsellisesti tehty!" Johanna punastui ja änkyttäen kiisti, ettei ollut laittanut mitään lappua – mutta kukaan ei uskonut vallatonta tyttöä. Isä vain virnuili kuskin pukilla.

Pikkusisko haukotteli: "Teällä on näköjään ollu muitakin forssalaisia, jotka näet fanittaa Radio Hämettä!" Johanna punastui ja änkytti: "Eeeh, en oo laittanut... Täällä on vissiin käynyt muitakin forssalaisia!" Anna tuntee liiankin hyvin tyttärensä kujeet, eikä usko tuollaiseen selitykseen. Antti, joka istui ratin takana navigaattoria silmäillen, puuttui keskusteluun: "Ei soa valehella, kun on amatööri-valehtelija. Jos halluu valehella, niin sillon on osattava kunnolla kusettool", sanoi hän. Antti ei mielellään ala torumaan suosikkiaan, yksinkertaisesti hän ei henno moittia tämän tekemisiä.

Syy, että miksi Johanna kirjoitti lappusen, on että halusi vain mainostaa Hämettä. Muutama vuosi sitten kesälomamatkalla Jaana-Marikin oli kirjoitellut pikkulappusia, joita oli pudotellut liikkuvan auton takaikkunasta. Lappusiin hän oli kirjoitellut kotiosoitteen. Tämä oli muistunut Johannan mieleen ja päätti kirjoittaa samanlaisia lappusia, muttei kuitenkaan kotiosoitetta vaan Hämeen julkisen palvelun paikallisradion yhteystiedot.

Aamulla heti aamu-uinnin jälkeen Kiviset jatkoivat kotimatkaa. He pysähtyivät huilaamaan Kotkan länsipuolella olevalle Poralammen miehittämättömälle taukopaikalle. Täällä he tapaavat usein levähtää, kun käyvät Viipurissa. Usein taukopaikalla on mansikanmyyjä ja nytkin he ostivat ison laatikon makoisia mansikoita.

Kun Forssa lähestyi, Johanna kehotti virittämään radion Radio Hämeen taajuudelle. Pikkusisko nauroi: "HAHA, sinne sie olit lähettää sen lappusen!" Johanna nolostui, mutta tiesi sisimmässään halunneensa vain mainostaa Hämettä ja sen paikallisradiota.

Augustissa Johanna kävi liittovaltion Work Officessa kysymässä töitä. Vastaus oli tuttu ja masentava: "Ei yhtään vapaata työpaikkaa ilman korkeakoulututkintoa." Työpaikkaa odotellessa vaihtoehdot olivat palata takaisin lukionpenkille tai joutua suojatyöpaikkaan tai jollekin hassulle kurssille, joita federaatio järjestää nuorille funktiorajoitteisille työttömille sekä sosiaalisammakoille.

Johanna valitsi ilomielin koulun – sillä siellä hän näkisi Roopea, vaikka tämä onkin kihloissa. Hän ajatteli; ainakin silimän ruokaa syysmasennusta vastaan...

Work Office sijaitsee Jätkänskadulla, aivan ydinkeskustassa. Sen vieressä on viinimymälä *Järjestelmäyhtiö*, jonka nimi huvittaa monia. Byrokratialta haiskahtava nimi kätkee taakseen pitkän historian. Harva tietää nimen salaisuuden; myymäläketju on lähtöisin Skandinaviasta, jossa se tunnettiin nimellä *Systembolaget*. Sittemmin se yksityistettiin ja levittäytyi ympäri Pohjolaa. Suomessa nimi käännettiin muotoon Järjestelmäyhtiö, jotta se sopisi paremmin suomalaiseen suuhun. Samoille markkinoille siirtyi muinainen suomalainen Altia, joka myös yksityistettiin. Altialla on myymälöitä ympäri Suomea – esimerkiksi Forssan Altia Shop Ylicityn ostoskeskuksessa.

Viinimyymlät kuten Järjestelmäyhtiö ja Altia Shop ovat liitetty digitaaliseen alkoholiverkkoon, jossa ostot rekisteröityivät suoraan kansalaiskortille.

Johannan paluu kouluun merkitsi myös paluuta virtuaaliluokkiin, joissa hän voisi seurata opetusta hologrammilaseilla – mutta tärkeintä oli, että hän näkisi Roopea ihan oikeasti.

Kun Johanna ilmestyi lukion kotitaloussaliin, luokkakaverit katsoivat monttu auki – kuka nyt vapaaehtoisesti palaisi takaisin kouluun, kuului Roopen suusta. Johanna istahti Bellan viereen takimmaiseen pöytään ja tokaisi: "En aio pitkään homehtua koulun penkillä!" Hän iski silmää Roopelle, joka puisteli päätään ja mutisi: "Mä en ainakaan olis tullut takaisin, jos olisin lopettanut." Johanna pelkäsi turhaan Roopen kyllästyvän ja sitten olisi taatusti nussimiset nussittu ennen kuin yhtään nussintaa olisi edes nussittu, ajattelee Johanna itsemielessään.

Bella kysyi: "Joko oot alkanut luomaan autofiktiota?" Johanna vastasi ylpeänä: "Juu, oon kirjottanut seittemän sivua alakeellisella tekstinkäsittelijällä ja näppäimistöllä!" Bella auttoi keksimään peitenimiä luokkakavereilleen. Hänestä itsestä tuli Isabella Carson, Johannasta Josefiina Stonehill ja Roopesta Digita Johnson. Myöhemmin Johanna keksi hyvän peitenimen Viktorille; Veronika Eriksson.

Syyskuun puolivälissä ammatinvalinnanpedagogi Ester Hannula ilmoitti Johannalle ilouutisen: Hän saa nuorisoharjoittelupaikan Hämeen hyvinvointialueen keskushallinnosta.

Johanna oli innoissaan – työpaikka löytyi nopeasti, ja pääsisi kokeilemaan siipiään työelämässä. Hän toivoi hartaasti, että saisi pian ajokortin, jottei tarvitsisi nousta aamuisin aikaisin bussiin.

Hyvinvointialueen keskushallinnossa olisi mahdollisuus edetä hierarkiassa, jos vain osaisi pelata korttinsa oikein ja käyttäytyä moitteettomasti, sanoi Anna, kun oli kuullut tyttärensä työpaikasta. Hänellä on pelko perseessä, että tyttö mokaisi ja saisi potkut eikä osaa aavistaakaan, että kuinka oikeassa onkaan. Silti hän on luottavaisen optimisti. Turha olisi ennakko olla pessimisti tai saletisti, kuten hän ajatteli samalla, kun kokkasi perheelle ruokaa.

Onneksi Jokioisten bussi kulkee Vironmäen läpi Vanha Tammelan tietä pitkin Susisaaren kautta Jokioisten keskustaan. Susisaaren itäpuolella sijaitsee Hallisalon luontoreservaatti, ja sen takana suurempi Hunnisalon luonnonsuojelualue, jossa liikkuu hirviä ja peuroja. Keskellä Hunnisaloa on virkistysalue pururatoineen, jossa liittovaltion presidentti Magnum Birch tapaa käydä joka syksy hirvimetsällä – aina näyttävä mediatapahtuma. Viime aikoina presidentti Birch on alkanut suunnitella vetäytyä presidentinvirasta, kun ikäkin alkaa painaa eikä liittovaltion perustuslaki salli enempää presidenttikausia. Seuraava presidenttivaalit pidetään vuonna 2994.

Bussi pysähtyy aivan Kivisten talon takana, Honkalehdontien pysäkillä. Pysäkin ja talon välissä on kanjonimainen kalliokuoppa, joka tekee maisemasta dramaattisen mutta kuitenkin rauhallisen, ettei ongelmanuoret menisi tontin rajalle jammailemaan.

Lemmen namipalat ja jäähyväiskahvit

Perjantaina Johanna tarjosi luokkakavereilleen Lemmen namipala -leivoksia, jotka hän oli ostanut välitunnilla konditorialeipomo Ritzistä, Hirvisuon puolella. Lukio sijaitsee Kaarlön kaupunginosassa, jonka erottaa Hirvisuosta vanha lakkautettu teollisuusjunarata.

Jäähyväiskahvittelun jälkeen Johanna menee Work Officeen allekirjoittamaan nettilomakkeita ja keskustelemaan työterapeutin kanssa. Nuorisoharjoittelu sisältää neljä osastoa, joissa hän viettäisi kukin neljä viikkoa; siivousryhmä, kopiointikeskus, digimaster ja tietöarkisto.

Harjoittelu päättyisi mars kuussa 2993, jos kaikki sujuisi hyvin. Työterapeutti uskoo vahvasti, että Johannalle löytyisi vakituinen paikka hyvinvointialueen keskushallinnosta.

Nuorisoharjoittelu on osa Euroopan federaation Youth Integration Programia, jolla pyritään estämään nuorisotyöttömyyttä, sanoi työterapeutti.

Digimaster-osasto hallinnoi arkistojen tekoälypohjaista digitointia ja hologrammien luomista – Johanna pääsisi näkemään, miten historia muutetaan virtuaaliseksi.

Johannan ensimmäinen päivä hyvinvointialueen keskushallinnossa!

Johanna heräsi aikaisin ja nousi Jokioisten bussiin Honkalehdon pysäkiltä, aivan kotinsa takaa. Matka kulki Susisaaren ja Hunnisalon luonnonsuojelualueen ohi – maisemat olivat syksyisen ruskan värjäämiä.

Forssan ja Susisalon välissä on piskuinen maalaispitäjä Huulitorppa, jonka jälkeen on kiertoliittymä, joka johtaa Tallilan teollisuusalueelle sekä lentokentälle. Jokioisten bussi ajaa kiertoliittymästä suoraan kohti Susisaarta. Sitten oikealla, keskellä peltoa, on kumpare, jonka päällä on ringissä valtavat videotykit.

Bussissa liikkuvassa hän mietti, että presidentti Magnum Birch tulisi pian hirvimetsälle samoihin metsiin, ja koko federaatio seuraisi tapahtumaa julkisen palvelun kanavilta.

Ensikosketus työelämään

Hyvinvointialueen keskushallinnossa Johanna ohjattiin ensimmäiseksi siivousryhmään, jossa hän aloittaa nuorisoharjoittelunsa. Palveluryhmän päällikkö painotti, että jokainen osasto – siivous, kopiointikeskus, digimaster ja tietokanto – opettaisi erilaisia taitoja. Johanna sai käyttöönsä älysiivouslaitteen, joka tunnisti likaa hologrammiskannerilla ja ohjasi käyttäjää. Hän naureskeli itsemielessään, että tämä on kuin futuristinen versio kotitaloustunnista.

Autofiktio jatkuu

Illalla Johanna avasi tekstinkäsittelylaitteensa ja kirjoitti lisää autofiktiota. Hän käytti peitenimiä, joita Bella oli auttanut keksimään; Josefiina Stonehill, joka on Johanna itse, Isabella Carson eli Bella ja Digita Johnson eli Roope.

Hän kuvasi ensimmäistä työpäiväänsä ja sitä, kuinka jännitti nähdä Roopen koulussa, vaikka tämä oli kihloissa. Autofiktio oli hänelle tapa käsitellä tunteitaan ja rakentaa omaa kirjailijaidentiteettiään.

Palveluryhmän päällikkö vakuutti Johannalle, että jos hän hoitaisi harjoittelun kunnolla, hänellä olisi hyvät mahdollisuudet saada vakituinen paikka keskushallinnosta. Hän kertoi, että kauan sitten, joskus 2000-luvun alussa, hyvinvointialueen työnimi oli SOTE eli sosiaali- ja terveysuudistus.

Johanna tunsi sydämensä täyttyvän toivosta – ehkä tämä olisi alku hänen omalle uralleen. Samalla hän haaveili ajokortista, jotta voisi kulkea töihin itsenäisesti ilman aikaisia bussimatkoja.

Kakkanen & Co – fantasia yritys

Maanantaina Johanna aloittaa ensimmäisen työnsä, joka on nuorisoharjoittelu ja samalla eräänlainen koeaika. Hän on ylpeä – jopa liiankin ylpeä – ja itsemielessään palasi lapselliseen yrittäjäleikkiinsä, kuvitellen omistavansa Kakkanen & Co -yrityksen. Unikuvissa hän näkee itsensä istumassa työpöydän takana, sähkösikari suussa, suunnittelemassa logoja. Kotona illalla piirustuslaitteella hän kuvitti näitä unelmia.

Siivousryhmä ja robotit

Ensimmäiset viikot Johanna työskenteli siivousryhmässä, jossa hän oppi käyttämään moderneja kuurausrobotteja. Tehtäviin kuului laskea hoivahallinnon uusien tilojen pinta-alat taskulaskimella, virittää oranssisten robottien tuntoelimet, jotta ne pysähtyisivät esteiden edessä sekä valvoa juuriharjoja ja pesuaineen annostelua. Siivousosaston esimies on tukeva kiharatukkainen Paavo Jussila.

Kuurausrobotit olivat osa federaation älysiivousverkkoa, joka raportoi reaaliajassa puhtaustason viranomaisille.

Johanna piti työstä – se oli vaihtelevaa eikä vaatinut istumista paikallaan. Häntä kiehtoi erityisesti rakennuksen puhuva hissi, joka toivotti tervetulleeksi suomeksi ja esperantoksi.

Kopiointikeskus

Neljän viikon kuluttua Johanna siirtyi kopiointikeskukseen, jossa työskenteli neljä naista ja yksi mies. Tehtäviin kuului perforoida ja nidota asiakirjoja ja laminoida paperiarkkeja lämpöilmahitsillä. Työkaverit vitsailivat, kun muovin tuli reikä: "Sehän muistuttaa ihan Lasse Mahtisonnin mahaa!"

Iskelmälaulaja Lasse *rintsikka* Mahtisonni on tunnettu esiintymisasuistaan, joissa navan kohdalla on reikä niin, että paljas napa näkyy.

Kopiointikeskus käytti hologrammipohjaisia asiakirjoja, mutta Johanna sai harjoitella vanhoilla paperimuodoilla – nuorisoharjoittelijoille sopivilla.

Johanna jatkoi Kakkanen & Co -leikkiään: hän liimaili etikettejä ruokalan oviin ja kirjoitteli lappusia, joissa väitti olevansa firman uusi omistaja. Ruokalan henkilökunta aluksi nauroi, mutta pian kyllästyi, kun lappusia ilmestyi päivittäin.

Digimaster-osasto

Seuraavaksi Johanna siirtyi digimaster-osastolle, jossa hänen tehtävänsä olivat kiillottaa ja puhdistaa sähköpostipalvelimia, öljytä lajittelurobottien niveliä sekä imuroida osaston pakettiauto. Kun Johanna sanoi, että nyt imuroin pakettiauton, niin yksi digimastereista tuhahti ”Älä enää koskaan kutsu sitä transporteria pakettiautoksi, nonniin!”

Osastolla on neljä digiteknikkoa. Johanna oli tunnollinen, mutta hänen pelleilynsä – kuten piereskely ja nauraminen – häiritsi työrauhaa. Hän oli saanut koulusta väärän käsityksen, että pelleily olisi aina hyväksyttävää.

Digimaster-osasto hallinnoi tekoälypohjaisia sähköpostipalvelimia, ja Johanna oppi huoltamaan niitä käsin.

Tietoarkisto

Viimeisenä Johanna siirtyi tietoarkistoon, jossa hänen piti kirjoittaa etikettejä USB-muistikoteloihin. Ylijäämäsuikaleisiin hän kirjoitti salaa Kakkanen & Co -tekstejä ja liimasi niitä ruokalan oviin. Vaikka hän lopetti häiritsevän piereskelyn, järjetön yritysleikki jatkui.

Tietoarkisto oli federaation digitaalinen muistivarasto, jossa etikettien kirjoittaminen oli symbolinen harjoitus – todelliset tiedot tallentuivat kvanttipilveen.

Elektroniikkafirman ruokalanovessa on turvaväily S-L Safety tarra.

Johanna inhoaa S-L Safetyä koska on kuullut isältä, että edellisen vuosikymmenen puolivälissä joistakin pankkiautomaateista oli kadonnut rahaa ja todennäköisesti kavaltaja on S-L Safety turvateknikot, kun rahantäyttö on heidän vastuullansa.

Poliisi luottaa sokeasti tähän monikansalliseen vartiointi- ja turva-alan yritykseen, jonka juuret ovat muinaisessa Securitaksessa ja sen tytäryhtiö Loomiksessa, joista tulee yhtiön nimikirjaimet. Johanna ei osaa aavistaakaan kuinka S-L Safety viha vielä syvenee ja mitä siitä seuraa...

Kohtalokas lappu

Viikkoa ennen joulua, eräänä tiistaina, Johanna kirjoitti viimeisen lappunsa; *Viimeisen kerran! Vaihtakaa logonne Akka Kakkaseksi tai muuten poliisi tulee*. Ruokalan henkilökunta otti yhteyttä Hyvinvointialueen keskushallintoon ja ilmoitti asiasta. Lounaseteleiden sarjanumeroiden avulla oli helppo selvittää lappusten kirjoittajan henkilöllisyys.

Tieto levisi palveluryhmän päällikkö Anu Jussilalle, jonka alaisuuteen kuuluvat kaikki neljä osastoa. Anu järkyttyi – nuorisoharjoittelija, joka vaikutti luotettavalta, ei ollutkaan sitä. Konttorissaan hän itsemielessään kiroili ”Voihan persun perse, kun vitun funktiorajoitteisten Esteri meni ja toi tuollaisen kauhulikan tänne, voi vitun, vitun vittu!” ja sitten havahtui kiroiluunsa ja toivoi, ettei ärräpäät kuuluneet vieruskonttoreihin.

Ilmapäivällä Anu kävi tietoarkiston puolella kutsumassa Johannan keskusteluun ja ilmoitti, että tämän harjoittelu päättyisi vuodenvaihteessa. Johanna, joka oli silloin työkaverinsa, arkistoteknikko liron konttorissa odottamassa tätä. Johanna oli saanut etiketit valmiiksi ja pian he menisivät kellariarkistoon viemään etiketit USB-arkistoon.

Johanna punastui ja yritti kysyä pomoltaan, että mistä on kysymys, vaikka aavisti hieman. Pulssi kohosi ja mahassa tuntui möykky. Pomo sanoi vain ”Tule käymään konttorissani heti kahvitaun jälkeen!” ja lähti puuskuttaen kohti konttoriaan, joka on viereisessä siivekkeessä.

liron lohdutti stressaantunutta harjoittelijaa ”Äh, se ei ole varmaankaan mitään vaarallista ja nyt ennen kuin mennään kellariin, niin mennään kahville!” He menivät yläkerrassa olevaan työpaikkakahvioon. Johannalle kahvijuoma maistui huonosti, kun koko ajan mietitytti syy nuorisoharjoittelun päättymiseen. Kahvitaun jälkeen hän meni pomon konttoriin.

Anu oli vihainen. Possun punainen, ajatteli jännittynyt Johanna. Anu käski istuutua tietokoneistetun työpöytänsä toiselle puolelle. "Mitä ihmettä varten olet kirjoitellut pikkulappusia kommunikaatiolaitetehtaan ruokalassa? Häh, miksi?"

Johanna änkytti tulipunaisena "Ööh, mie vaan laskin leikkii, ei ne voarallisia, pittää pyytää anteeks..." johon Anu "Se on loppu nyt, ne olivat lähellä tehdä rikosilmoituksen!" Johanna änkytti "Öh, luppaan, etten enää kirjoitele lappusia... Se ei tuu enää toistumaan..." johon Anu "Hyvä, kun ei enää toistu. Sinun harjoittelusi päättyy vuoden vaihteessa... käytännössä nyt perjantaina. Torstaiaamulla sinun pitää mennä ammatinvalinnan pedagogisi konttoriin keskustelemaan asioista." Johanna pyysi Anua mukaan, joka suostui. Johanna änkytti "Haluan jatkaa Mars kuuhun, se ei tuu toistumaan, luppaan!", johon Anu "Se ei käy, sinä olet liannut hyvinvointialuehallinnoin ikkunan ulos päin." Johanna poistui konttorista ja palasi tietoarkiston konttoriosastolle ja kertoi lirolle, joka uskoi asian järjestyvän ja Johannan saavan jatkaa. Siinä ruipelomainen liro Vanttera oli väärässä.

Potkut ovat osa federaation tiukkaa kurinalaisuutta: nuorisoharjoittelijoiden käytös arvioidaan tekoälyvalvonnan avulla, ja pienetkin kujeet saattavat johtaa seuraamuksiin, ilmestyi Johannan tekoälyrannekkeen pieneen näyttöruutuun, jonka Anu Jussila lähetti tietokantoihin.

Tietoarkistossa on viisi henkilöä, joista yksi on naispuolinen, arkistopäällikkö Pertta Carelia, joka useimmiten istuu konttorissaan eikä monestikaan näyttäydy paitsi kahvitauoilla.

Johanna työskentelee enimmäkseen arkistoteknikko liro Vantteran kanssa, joka usein kehuu uuteraa Johannaa koska tämä on niin rehti työläinen. lirolla ei ole mitään pahaa sanottavaa Johannasta eikä edes tiedä mitä tämä on kirjoitellut marginaali ylijäämäsuikaleihin ja muistiolappusiin, jotka sitten päätyvät kommunikaatiotehtaan ruokalaan. Ihan muutaman kerran hän on kirjoittanut muutaman lappusen arkiston konttoriosastolla; *Mitä kuuluu? Terveisin Akka Kakkanen*. Arkistoteknikot nauroivat lappuselle, kun allekirjoitus on niin hassu.

Johannan otsalla oli tuskan hiki, kun näyttää siltä, että on saamassa elämänsä ensimmäiset potkut, hyvästä työpaikasta. Aikaisemmin hän on usein naureskellut komedioiden potkuille mutta nyt häntä ei yhtään naurata, pikemminkin itkettää. Kuinka isä ja äiti reagoivat tähän tietoon, ajattelee Johanna. Sitä minun olisi pitänyt miettiä ennen kuin ryhdyin lapselliseen yrityslleikkiin, ajatteli hän.

Anun lupaus lähteä mukaan ammatinvalinnanpedagogin luokse keskustelemaan tapauksesta antoi Johannalle pienen toivon kipinän saada jatkaa. Nyt hän alkoi miettiä kuumeisesti, että miten kertoisi isälle ja äidille, että torstaiaamulla töiden sijasta pitää mennä Vetehisenkoululle juttelemaan ammatinvalinnanpedagogin kanssa. Minkä sanoisin syyksi, ajatteli Johanna ja kysyi neuvoa lirolta, joka sanoi "Eihän sun tarvitse sanoa mitään, sillä olethan aikuinen nainen." Tämä tuntui Johannasta surulliselta, kun itse hiffasi; miekö aikuinen, eipä vaikuta siltä, miun täytyy kyllä olla melekonen akka kakkanen, ajattelee Johanna.

Loppupäivän Johanna oli liiankin rauhallinen ja allapäin, jonka liro pani merkille. lirolle hän pystyi kertoa asian oikean laidan: "Tuli potkut, kun olin leikilläni kirjoitellut lappusia tuolla kommunikaatiolaitetehtaan ruokalassa ja torstaina pittää mennä ammatinvalinnanpedagogin juttusille..." liro yritti lohduttaa aivan itkun partaalla olevaa nuorta naista: "Uskon, että sä saat jatkaa, kun ensin olet keskustellut asiasta pedagogisi kanssa!" liro ei voinut tietää kuinka vakavasti esimiehet ovat asiaan suhtautuneet. Hän itse on vapaalla torstaina ja keräsi Johannalle työtehtäviä.

Keskiviikkona oli Hyvinvointialueen keskushallinnon jouluruokailu, Johannan viimeinen jouluateria tässä työpaikassa. Kaikki palveluryhmän työntekijät aterioivat kartanoravintolassa Susisaaren itäpuolella, lähellä Hunnisalon reservaattia, jossa liittovaltion presidentti Magnum Birch tapaa syksyisin metsästää hirviä.

Johanna istui vastapäätä osastopäällikkö Anua ja yritti vielä kerran: "Haluan jatkaa nuorisoharjoittelua mars kuuhun, kuten oli tarkoitus!" Anu vastasi lyhyesti: "Nyt ei puhuta sellaisia. Nyt syödään." ja nosti aterimet otsan korkeudelle ja työnsi kokonaisen kinkkusiivun suuhunsa.

Johanna söi jätkännakkeja ja kinkkua, mutta vatsan pohjassa nipisteli jännitys. Hän tiesi, että illalla kotona olisi pakko kertoa vanhemmilleen totuus potkuista.

Illalla kotona päivällisen jälkeen Johanna laittoi kaikki kortit pöydälle: "Nuorisoharjoittelu päättyy nyt vuojenvaihteessa, koska olin kirjoitellu pikkulappusia ja ollut lapsellinen..." Hän alkoi nyhkyttää. Äiti ponkaisi pystyyn ja kirosi: "Helevetti, tyttö, mitä sie sannoo? Ei tästä tullu ees helevettiä!" Isä puolestaan kysyi: "Mitä sie oot sepittäny niihin lappusiin?" Johanna nyhkytti: "Ei niissä mittään järkee ollu, pelekkää soopaa, semmosii älynväläyksiä ja tikku-ukkoja."

Todellisuudessa hän ei uskaltanut kertoa, että lappusten sisältö liittyi Akka Kakkanen -kertomukseen, jota hän suunnittelee julkaisevansa lukulaitekirjana. Nyt kirjailijanura tuntuu kaukaiselta.

Isä meni olohuoneeseen ja istuutui ruskeaan pyörivään nojatuoliin, itkien hiljaa. Hän olisi halunnut halata tyttärtään, mutta ei uskaltanut vaimon läsnä ollessa. Äiti puolestaan päkätti keittiössä, naamapunaishana, eikä osoittanut pienintäkään ymmärrystä.

Pyörivä ruskea nahkainen nojatuoli on futuristinen olohuoneen huonekalu, joka pyörii automaattisesti ja mukautuu istujan tunnetilaan – Antti käyttää sitä lohduttaakseen itseään.

Johanna itse tuns katkeruutta ja itseinhoa. Hän oli pilannut hyvän työpaikan, jossa viihtyi. Hän muisti aiemmat kolttosensa Kuopion koulussa, kun oli joutunut kurituskaappiin. Nyt potkut tuntuvat vielä pahemmilta – hänestä oli tullut se, mitä perhe oli aiemmin pilkanut: sosiaalinen sammakopummi.

Juuri nyt pikkusisko on ulkona kavereidensa kanssa eli ei kuullut äidin raivaria.

Anna ja Antti arvasivat, millaisia lappusia tyttö oli kirjoitellut, sillä kesän kujeet Saimaan rannalla olivat vielä muistissa. He huokaisivat yhteen ääneen: "Voi vitun paska, persun perse!" Anna sanoi miehelleen, että tämä sanoisi jotain tyttärelleen, jolloin Antti "Öh, tyttärelle... aah, Johanna... mitä mies sanoisin... tää oli lapsuus lapsus..."

Johanna meni huoneeseensa itkemään. Hän tuns valtavaa sääliä vanhempiaan kohtaan ja syvää itseinhoa. "Miten saatoinkaan seota noin? Yrittäjäleikissä ei ollu järjen hiventä." Hän tajusi, että syksyn alussa oli ollut tilaisuus aloittaa puhtaalta pöydältä – mutta mie ite pilasin kaiken, nyhkytti hän.

Myöhemmin illalla Antti menee Johannan huoneeseen lohduttamaan. Tyttö istuu Ullet64 tietokoneensa ääressä. Antti istuutuu tämän sängyn reunalle ja laittaa kätensä tämän vasemmalle olkapäälle: "Sepittämiset on ihan okei teällä kotona, muttei ihmisten ilmoilla, ei ees koulussa, vaikka pedagogit kuinka lässyttävät." Johanna nousee ylös ja istuutuu sängyn reunalle, jolloin Antti laittaa kätensä tyttärensä oikealle olkapäälle ja lohduttaa: "Sie oot hieno ja älykäs nuori nainen ja sen vuoksi ei tollaset pikkutyttöjen temput sovi noin hienolle aikuiselle naiselle..." ja kietoo käsivartensa tyttären ympäri ja halaa hellästi. Kuten tavallisesti Johanna hieman rimpuilee vastaan, kun ei ole tottunut tulla halatuksi. Antti ajattelee haikeana itsemielessään, että olisi pitänyt pienestä pitäen totuttaa tytön halauksiin. Antti sanoo lempeällä äänellä: "Anna kun hallaan..." Johanna antautuu halattavaksi. Antti halaa pitkän tovin ja kiihottuu valtaisesti. Johanna liikuttuu kyyneliin, kun koko syksyn oli ollut liian ylpeä työpaikallaan. Antista tuntui hyvältä halata rakasta Johannaa, kuten hän nykyisin kutsuu tyttärtään. Hän kuiskaa tämän korvaan: "Mie tykkään susta erittäin paljon...", johon Johanna: "Samoin..." ja alkaa itkeä. "Kyllä se siitä suttaantuu ja seuraavassa työpaikassa muistat sitten käyttäytyä hyvin... muista sitten, että tästä lähtien potkut on potkittu." ja vaivihkaa antoi pienen poskipusun tyttärensä oikeanpuoleiseen poskeen ja nousee ylös ja menee olohuoneeseen katsomaan telkkaria. Kohta alkaa kansallisella EBU TV2:lla Kainuun kieliset uutiset, jonka uutisankkurina on Vattulasta kotoisin oleva Inkeri Tekele. Joka kerta, kun Anna on Kainuun kielisten uutisten aikaan olohuoneessa, niin hän tapaa hihkaista "Toi on kainuulaisia tyttöjä!"

Juuri nyt on menneillään yleismaailmallinen lama ja monet ihmiset jäävät työttömiksi mutta se on täysin eri juttu itseaiheutetut potkut, ajattelee Johanna samalla, kun isä poistuu huoneesta. Johanna jää istumaan sänkynsä laidalle. Oonko tullut hulluks? Siltä vähän vaikuttaa, ajattelee hän. Äiti käy huoneen ovella sanomassa: "Yritä sitten huomenna pedagogis kanssa selevittöä tää sotku, jotta saisit jeädä hyvinvointialueen keskushallintoon." Johanna nyökkää: "Kyllä, pittää yrittää!"

Sinä yönä Johannan oli vaikea saada unenpäästä kiinni, kun potkut pyöri mielessä. Myös äiti valvoi, kun huoletti vanhimman tyttären lapsellisuus. Hän sai vähän väliä käydä varaston ovella polttamassa sähkötupakkaa, johon latasi tupla-annoksen ninniini ja nikotiini patruunoita. Oli lähellä, että isän tupakkalakko katkeaisi mutta ihmeenkaupalla onnistui olla tupakoimatta. Hän lopetti tupakoinnin, kun

talo valmistui.

Yöllä Johanna näki painajaisen, jossa hän oli kahlittuna autotallin pöydän jalkaan. Hämärässä autotallissa hän näkee mustaviiksisen miehen pudottavan käsirautojen avaimen lattiakaivoon, jonka sitten huuhtelee alas viemäriin ja nauraa ilkeästi, että on ostanut talon ja isä ja äiti ovat muuttaneet muualle, kauas kaukomaille. Miesääni nauraa, että nyt Johanna Kivinen saa loppuelämän olla käsirautoihin kahlittuna eikä kukaan vapauta. Hän tuntee kiihottuvansa, jonka mies huomaa ja alkaa panna edestä ja takaa niin, että pimppi ja takapuoli ovat ihan tunnottomina. Sitten pimpistä luiskahtaa esiin pikkuinen tyttö, joka esittäytyy Eliniksi ja heiluttelee hänen edessään paperia, jossa lukee; *Pässinpaperit – Gumsepapper Johannalle ja Elinille*, ja samalla nauraa ilkeästi. Johannalta pääsee itku, jolloin mustaviiksisen miehen viikset ja tukka karsiutuivat pois, jolloin miehestä kuoriutuu puoliksi kaljuuntunut käkättävä nuori mies, joka hyväilee Johannan kasvoja samalla, kun Eliniksi esittäytynyt tyttö kasvaa ihan silmissä koko ajan heilutellen talousmittasatsia, jolloin katon rajasta alkoi tippua kalenterisivuja. Johanna itkee peloissaan, kunnes säpsähtää hereille. Hän sytyttää valkoiseen massiiviseen yölamppuun valon ja katsoo ympärilleen. Hän on omassa huoneessa, omassa sängyssä. Hän ymmärtää nähneensä vain painajaista, todella kummallista painajaista. Varmuuden vuoksi hän raottaa huoneensa ovea ja näkee eteisessä pimeää. Keittiönikkunalamppujen ajastin on sammuttanut valot.

Vanhemmat ja pikkusisko nukkuvat, niinpä hän hiippailee rinnat paljaina autotalliin, kun ei kehdannut pukea yöpaitaa tämän pienen hetken takia. Hänen on pakko tarkistaa autotalli, ettei siellä ole ketään. Ei näkynyt Eliniä eikä mustaviiksistä miestä. Sitten hän hiippailee takaisin huoneeseensa ja sulkee oven. Hän katsoo älyrannekettaan, jonka näyttöruudulla lukee; *Ymmärrän, Johanna. Unessasi oli mukana hyvin voimakkaita ja seksuaalisia painajaiskuvauksia, joita en voi toistaa yksityiskohtaisesti. Sen sijaan voin auttaa sinua muokkaamaan unesi niin, että säilytät ahdistuksesi ja unenomaisen tunnelman, mutta viet sen eteenpäin turvallisesti ja sopivasti. Näin unesi pysyy kiinnostavana ja samalla opit virheistäsi...* Johanna ihmettelee tekoälyn antamaa viestiä.

Häntä kiihottaisi antaa oven olla raollaan, jotta perheenjäsenet näkisivät hänen nukkuvan yläosattomassa mutta toisaalta nyt ei kannata käyttäytyä poikkeavasti, kun on tämä potkuskandaali tapetilla. Hän toivoo sen olleen vain pahaa unta mutta se tuntuu todelliselta. Hän miettii, että onkohan maailmassa ketään toista nuorta naista, joka myös on hankkinut potkut lapsellisuuksillaan? Tuskinpa tai voihan olla, että joku funktiorajoitteinen tursake olisi niin tehnyt, ajattelee hän, enhän ole funktiorajoitteinen yrittää Johanna vakuuttaa itselleen. Tällainen huiemuilu antaa minusta vaivaisen funktiorajoitteisen kuvan. Häntä alkaa hirvittää, jos nyt joutuisi suojatyöpaikkaan, jossa heilutetaan velttoa käsivartta rinnan päällä niin, että rintaan jää mustelma.

Aamuisin äiti ja pikkusisko ovat tottuneet olemaan rennosti kotona, jopa postilaatikolla käydessä. Johanna itse kamppailee sen kanssa, että pystyykö olemaan yhtä avoin. Hän kuitenkin pitää kiinni omasta tavastaan – ja lähtee sunnuntaisin potkulaudalla keskustaan hakemaan kainuulaisia lukulaitejulkaisuja kioskilta, sillä niitä ei pysty ladata netistä.

Torstaina Johanna meni äidin kyydissä Vetehisenkoululle, ammatin- ja toiminnanharjoittelurakennukseen. Hän oli helpottunut, ettei tarvinnut kohdata entisiä luokkakavereita – hän ei halunnut heidän saavan tietää noloista potkuista. Äiti huusi perään: "Yritä sitten ylipuhua pomosi!" Johanna lupasi yrittää, vaikka pelkäsi pahinta.

Aulassa oli vilinää, kun ammatinharjoittelun oppilaat mesosivat, örisivät ja tekivät omia juttujaan. Vaikeasti funktiorajoitteiset heiluttivat velttoa kättään rinnan päällä. Johanna tunsu, että tämä oli kuin rangaistus huiemuilusta.

Ammatinvalinnanpedagogi Ester Hannula oli järkyttynyt kuullessaan, mitä Johanna oli tehnyt. Palveluryhmänpäällikkö Anu Jussila kertoi, että ruokalan henkilökunta oli ollut lähellä tehdä rikosilmoituksen. Johanna hätkähti – hän kuvitteli jo poliisiauton sireenien ulvontaa. Hän yritti vakuuttaa, ettei sama enää toistuisi. Mutta Anu oli tehnyt päätöksensä: Johanna ei voi jatkaa nuorisoharjoittelua. Hän toivotti onnea uuteen työpaikkaan. Sitten Anu kysyi, jos syynä rauhattomuuteen oli reputetut inssiajot. Johanna änkytti, ettei lapsellisuuksilla ollut mitään tekemistä ajokokeiden reputusten kanssa – hän oli vain halunnut hassutella. Anu kysyi vielä vatsavaivoista, viitaten Johannan aiempiin tempauksiin kopiointipuolella. Johanna punastui ja kielsi. Esteri huokaisi raskaasti "Oletko tehnyt sitäkin?" – tilanne oli kiusallinen kaikille.

Lopuksi Anu sanoi: "Huomenna sinun pitää hakea henkilökohtaiset tavarasi ja luovuttaa kulkukortti Hyvinvointialueen hallinnon ulko-oviin."

Johanna palasi kotiin. Äiti oli yhä vihainen, isä surullinen. Isä ajatteli itsemielessään, että tyttö tarvitsisi kunnolla mulkua, jotta naisistuisi.

Johanna itse tunsu katkeruutta ja itseinhoa – hän oli pilannut hyvän työpaikan. Silti hän ei halunnut luopua kirjoittamisesta. Ehkä kirjailijana hän voisi vielä tienata ja rakentaa uuden tulevaisuuden.

"Jäykkäniskabyrokraattia miusta ei tuu," ajatteli Johanna kyynel silmäkulmassa.

Johannan painajainen kuvasti hänen pelkoaan siitä, että tekoäly ja byrokratia voisivat sitoa hänet lopullisesti.

Johannan haave kirjailijanurasta on realistinen tulevaisuuden vaihtoehto mutta kertomukset kannattaneet lanseerata kotiväelle vasta, kun meikämandoliini asuu omassa kämpässä, ajattelee Johanna.

Potkujen jälkeen Johanna päätti, ettei luovu kirjoittamisesta. Hän alkoi muokata Akka Kakkanen -yrityisleikkiä autofiktioksi, jossa sekoittui hänen omat kokemuksensa ja mielikuvituksensa. Hän näki mahdollisuuden julkaista tekstinsä lukulaitekirjana, sillä 1990-luvulla virtuaalikirjat ovat suosittuja ja niillä saattoi tienata sievoisen summan.

Hän jatkoi autofiktio kirjoittamista peitenimillä; Josefiina Stonehill, Isabella Carson ja Digita Johnson. Hän kuvasi nuorisoharjoittelun tapahtumia, mutta muokkasi ne tarinaksi, jossa päähenkilö kasvoi virheiden kautta kohti aikuisuutta. Kirjoittaminen oli hänelle terapiaa – tapa käsitellä häpeää ja kääntää se voimaksi.

1990-luvulla kirjailijat saattavat julkaista teoksensa suoraan Euroopan federaation kulttuuriverkkoon, jossa lukijat ympäri mantereita pääsivät niihin käsiksi. Johanna haaveilee, että hänen autofiktionsa voisi saada lukijoita Hämeen lisäksi myös Skandinaviasta ja Virossa. Hän kuvitteli, että hänen tarinansa voisi olla varoitus ja samalla rohkaisu muille nuorille, jotka olivat mokanneet työelämän alussa. Tarinan julkaisu vasta sitten, kun asun omassa kämpässä, päätti hän.

Vaikka Johanna ei saanut jatkaa Hyvinvointialueen hallinnossa, hänelle avautui uusia mahdollisuuksia: hän voisi hakea suojatyöpaikkaan, jossa harjoiteltiin virtuaalisesti eri ammatteja, pohtii Johanna mutta ylpeys ei anna periksi. Niin hauskaa ei pidä olla, että meikä mandoliini aloittaisi suojatyöpaikassa. Tällä hetkellä ainoa suojatyöpaikka, jonka hän tietää, on federaation Socialhall.

Voisin jatkaa opintoja ja valmistautua ajokorttiin, joka antaisi vapautta ja itsenäisyyttä. Sitten, kun potkuhäly on laantunut, niin voisin alkaa harkita omaan asuntoon muuttamista, ajattelee Johanna.

Johannan painajaiset ja lapselliset kujeet muuttuivat osaksi hänen autofiktiojensa – ne olivat tarinan polttoaine.

Lukulaitekirjat ovat 1990-luvun e-kirjoja, joita luettiin hologrammilaseilla ja jaettiin kulttuuriverkossa, hän lukee netistä.

Johannan lohdutus ja viimeinen työpäivä – Desember 1992

Lohduttaakseen itseään Johanna äänitti radiouutisista Pohjanmaan maaherra Sigge Bärsinin eroilmoituksen. Maaherra oli jäänyt kiinni edustuskuitteja leikkaillessaan ja liimaillessaan – aivan kuin Johannan omat lappuset. Tapaus synnytti lentävän lauseen: *Leikkaa ja liimaa kuin Bärsin*.

Johanna tunsu yhteenkuuluvuutta: molemmat olivat mokanneet paperilappusten kanssa. Maaherralla oli turvanaan iso eroraha, kun taas Johannalla vain pieni työkyvyttömyyseläke. Hän pelkäsi joutuvansa suojatyöpaikan häkkiin, mutta toivoi vielä Work Officen antavan uuden mahdollisuuden.

Viimeinen käynti hallinnossa

Perjantaina Johanna kävi viimeisen kerran Hyvinvointialueen keskushallinnossa palauttamassa kulkuluvan. Häntä hävetti muistella syksyn tempauksia – piereskelyä, räkätystä ja hissin sisäpuhelimen kanssa pelleilyä.

Tietoarkistonhoitajat lohduttivat, etteivät valitukset olleet heiltä. Se toi hetkeksi helpotusta, mutta ei muuttanut tilannetta.

Virastotalon edustalla osastopäällikkö Anu ojensi Johannalle suklaarasian ja toivotti hyvää joulua. Johanna kiitti ja kysyi, kannattaisiko pyytää anteeksi ruokalan henkilökunnalta. Anu vastasi: "Totta kai kannattaa."

Johanna asteli katuja pitkin kohti kommunikaatiotehtaan ruokalaa. Hän tarkisti, ettei missään ollut enää Kakkanen & Co -tarroja. Keittiössä kokkitekniikko ohjelmoi suurta mikrouunia ja hämmensi suurta kattilaa.

Johanna pyysi anteeksi: "Se oli vain leikkiä, joka ei enää koskaan toistu. Anteeks vielä kerran." Kokki nyökkäsi ja toivotti hyvää joulua. Johanna lähti suklaarasia kainalossa kohti Jokioisten keskustaa. Ruokalan ulkopuolella häntä hävetti, kun konvehtirasia oli kainalossa. Ehkä kokkitekniikko luuli saavansa sen korvaukseksi. Oikeastaan miun olis pitänyt antaa suklaarasia kokille mutta toisaalta olisi kiva itse syödä ihanat Fazerin suklaanapit, ajatteli Johanna.

Torilla hän odotti Hämeen Trafiikin puna-kelta-valkoraidallista bussia. Matkalla hän katseli tuttuja maisemia; lähinnä kommunikaatiotehdasta on Niinavuoren sairaskoti, Saariniityn laidunmaastot, jonka kohdalla Johannalle tulee mieleen tämän hetken hämäläinen huumoribiisi *Herrat haassa*. Sitten oikealla on Kangaslato-kangaskauppa. Vähän matkan päässä on Susisaaren teollisuusalue.

Sitten oikealla on Ruonalan kartanohotelli. Vasemmalla on Susisaaren rautakauppa. Sitten kiertoliittymän oikealla puolalla, rautakauppaa vastapäätä, on Preemin huoltoasema.

Kiertoliittymässä bussi kääntyi Vanha Tammelan tielle, ja Johanna mietti, voisiko joskus palata hallintoon valenimellä. Mutta kasvoistahan minut tunnistettaisiin, ajatteli hän. Vanha Tammelan tien molemmilla puolilla on isot peltoalat. Oikealla, pellon takana on Loimijoen luonnollinen väylä. Joen takana on Restalan psykiatrinen sairaala, jota ollaan lakkauttamassa. Johanna ajatteli, että tuonne saattaisiin joutua, ellen naisistuisi tällä punaisella minuutilla.

Kotona isä siivosi tukka suorana ja nuhteli Johannaa, mutta ei voinut olla vihainen rakkaalle työlle. Hän itki hiljaa – pettymys oli suuri. Välillä hän vilkuili älyrannekettaan.

Illalla äiti palasi töistä ja piti tulikivenkatkuisen saarnan: "Jos potkut olis tullu juopottelusta, sen vielä ymmärtäis. Mutta nämä pikkulappuset – voi heleveti sun kanssa!"

Johanna itsekin tunsu katkeruutta. Koulussa hänen sepityksilleen oli naurettu, mutta työpaikalla ne olivat johtaneet potkuihin. Hän syytti itsemielessään myös pedagogien lässytystä, joka oli antanut väärän kuvan siitä, että hassuttelu olisi aina hyväksyttävää. Äiti sanoi: "Syytä vain ittees, se oli ainoastaan sun syy, nonniin!"

Johannan äänitykset radiosta olivat kuin digitaalinen päiväkirja: hän miksasi uutisia ja kommentteja kotisivujensa ääniarkistoon, mikä oli 1990-luvulla yleinen tapa käsitellä tunteita. Miksauksen hän laitoi salasanoin suojattiin mappiin Kivinen areenalla; *Mitä Jokioisten kommunikaatiotehtaalla tapahtuukaan...* Sitten hän miksasi Pohjanmaan maaherran puheen; *Mä olen ollut pomo, mä olen olettanut sen olevan oikein...* Sitten hän äänittää änkytyksen; *hyhyhyhyvinvointialueen hallinto*.

Johannan tarina kuvasti nuoren ihmisen kompurointia byrokratian ja oman mielikuvituksen ristipaineessa.

Jaana-Marin ennakkojoululahja

Lauantaina Jaana-Mari sai ennakkojoululahjaksi huippumodernin MBD-tietokoneen, jossa on valmiiksi asennettuna suosittu käyttöjärjestelmä Door 3.1. Koneessa on monia sovelluksia, joista Johanna on pitkään haaveillut – erityisesti saneluohjelma, joka tunnistaa jopa murteita, kuten Kainuun murteen.

Johanna saa käyttää pikkusiskon konetta, mutta haaveilee silti omasta, jotta voisi muokata sen mieleisekseen. Hän tulosti muutaman sivun kertomustaan ja huomasi, kuinka ohjelma tarkisti automaattisesti oikeinkirjoituksen ennen tulostusta.

Kirjoittamisen salaisuus

Johanna yrittää pitää matalaa profiilia kertomustensa kanssa, sillä perheenjäsenille niistä tulee miellejohdteja hänen potkuihinsa. Kun kertomus tulostui, pikkusisko hihkaisi: "Jopas jottain, kun isosisko on jaksanu sepittää pitkän tarinan!"

Johanna pelkäsi turhaan, että äiti kieltäisi häntä kirjoittamasta. Päinvastoin – hän sai jatkaa, ja päätti, että joskus tulevaisuudessa hän lähettäisi kertomuksensa kustantajille omalla oikealla nimellään, ei enää nimellä Akka Kakkanen.

Johanna päätti tallettaa kaikki kertomuksensa kotisivulleen salauksen taakse, jotta perheenjäsenet, enot, sedät, tädit sekä Kakadu eivät pääsisi niitä lukemaan. Kertomusten yhteydessä hän käytti nimimerkkejä: JK ja The JK

Viimeksi mainitun hän oli keksinyt huumorilukulaitelehti Kainuun Hullun innoittamana, jossa päätoimittaja esiintyi nimellä The Korpela.

MBD-tietokone on 2990-luvun huipputeknologiaa: se sisältää kvanttipohjaisen prosessorin ja Door 3.1 -käyttöjärjestelmän, joka osaa tulkita murteita ja kääntää ne reaaliajassa.

Saneluohjelma on Johannan unelma – se mahdollistaa autofiktion kirjoittamisen puheella ja tekee tekstistä heti julkaisukelpoista.

Kotisivun salaus on osa federaation tietoturvakonetta, jossa nuoret kirjailijat saattavat pitää omat teoksensa piilossa, kunnes ovat valmiita julkaisemaan.

Johannan nimimerkit JK ja The JK ovat hänen ensimmäinen askelensa kohti kirjailijaidentiteettiä – hän rakentaa itselleen brändiä, joka voisi tulevaisuudessa olla tunnettu koko Euroopan kulttuuriverkossa.

Januaari 2093

Janette Kivinen muutti pois kotoa ja löysi Tukholman risteilyllä unelmamiehen, Olli-Kari Jussilan.

Äskettäin Olli-Kari on lopettanut työnsä vartiointiyhtiö S-L Safetyssa, kyllästyttyään väkivaltaisiin tilanteisiin ja epäiltyään työnantajan osallisuutta pankkiautomaattirahojen kavallukseen.

Hän haaveilee yksityisetsivän urasta, sillä hänellä on vahva kielipää; skandinaavia, englantia, esperanto, venäjä, arabia, kiina.

Olli-Kari lueskelee innolla muinaisen Reijo Mäen lukulaitekirjoja ja fanittaa Jussi Varesta, käyden usein Turun Jussi Vares Parkissa. Siellä voi ostaa halvalla Reijo Mäen lukulaitekäsikirjoja. Huvipuistossa on onnenpyörä nimeltä Varespyörä, josta voi voittaa Reijo Mäen tuotantoa.

Hän teki hetken pätkätöitä Forssan kaupungintalon postitusosastolla, mutta ärsyttävä työilmapiiri sai hänet hakeutumaan opiskelemaan. Postitusosastolla eräs vittumainen akka koko ajan rykien repi kurkkuaan.

Sitten hän aloitti opinnot Loimaa-Forssa korkeakoulussa sosiaaliteknikoksi, ja teki opintojen ohessa pätkätöitä kunta-avustajana huoltaen vartiointirobotteja ja poistamalla häiriköitä sosiaalivirastosta. Tulevaisuudessa hän aikoo hakea töitä Forssan robottikeskukselle ja mahdollisesti Sunerille pedagogin tehtäviin.

Vernerin ja Astan antoivat tyttärelleen Vironmäentie 10 omakotitalon, joka on nyt remontoitu: vintille lisättiin makuuhuoneet ja olohuoneeseen upotettiin jättimäinen tv-ruutu, josta yhteys Kivinen areenalle sekä Asta Murtsikan suvun videosivustolle.

Rahoitus saatiin Oskarin ja Hissun perinnöstä, ja lisäksi annettiin ennakko-perintöä perintöverojen välttämiseksi.

Vernerin ja Astan pitävät Olli-Karia kunnollisena aviomieskandidaattina tyttärelleen.

Nuorimmaisella Mishalla on vaikeuksia löytää rakkautta ujoutensa vuoksi. Vaikuttaa, että poika on asexuaali, muttei sitä ole vahvistettu. Asta on joskus miettinyt, että ehkä kummityttö voisi olla sopiva puoliso, vaikka serkusavioliittoihin liittyy perinnöllisten sairauksien riski, kuten Asta omasukua Murtsikka tapaa usein vatuloida. Hän on myös pohtinut, että Misha ja Johanna voisivat ihan hyvin mennä naimisiin ja adoptoida lapsen, pohtii Asta samalla, kun polttaa sähkösavuketta.

Work Officen virkailijat eivät olleet kovin mielissään, kun Olli-Kari lopetti vartijana koska parhaillaan on jo ennestään liikaa työttömiä ja juuri äskettäin muuan vaaleatukkainen nuorinainen sai itseaiheutetut potkut nuorisoharjoittelupaikastaan.

Johanna on 23-vuotias ja haaveilee omasta asunnosta, mutta itseaiheutetut potkut Hyvinvointialueen hallinnosta estävät vuokran maksamisen.

Vanhemmat eivät halua päästää näin huimaa tyttöä muuttamaan pois lapsuudenkodista. Antti ei henno luopua ihanasta työstä, vaikka se helpottaisi hänen ristiriitaisia tunteitaan.

Johanna ehdotti jopa hotelliasumista, mutta vanhemmat nauroivat ajatukselle. Hän päätti kuitenkin näyttää, että aikoo aikuistua.

Forssa Plastic Factory – koeharjoittelu

Johanna sai kuukauden koeharjoittelupaikan Forssa Plastic Factorylta, joka valmistaa ympäristöystävällisiä muoviesineitä.

Forssa Plastic Factory käyttää kierrätettyjä biomuoveja ja älypakkausjärjestelmiä, mutta harjoittelijat tekevät yhä perinteisiä käsitöitä.

Hän meni töihin ensin potkulaudalla ja myöhemmin biokaasukäyttöisellä mopediskootterilla, jonka osti isän kanssa Lexuksen Bikeltä.

Biokaasukäyttöinen mopediskootteri on osa federaation vihreää liikkumista, ja Johanna koki sen vapauden symboliksi. Mopedi on merkkiä Dakota Nova-Puck, joka on valmistettu Etelä-Dakotassa.

Työtehtäviin kuului kommunikaatoradiokoteloiden rei'ittäminen ja USB-kalikoiden pakkaaminen. Työ oli yksitoikkoista, ja Johanna katui potkujaan hyvästä työpaikasta. Hän päätti olla jatkossa asiallinen eikä valittaa.

Tehtaalla oli toinen harjoittelija, käheännäköinen Kristian Virtavuori, joka poltti paksuja sähkösikareja ja puhalsi makeanhajuisia savurenkaita.

Johanna ei pidä tupakoinnista, mutta päätti olla valittamatta, kun jätjän ulkonäkö miellytti häntä, mutta ujona hän ei uskaltanut flirttailla. Flirtti olisi todennäköisesti aiheuttanut kontrollin menetyksen ja mopo olisi karannut käsistä, jopa kirjaimellisesti.

Hänelle tuli mieleen romanttinen kainuulaisiskelmä *Missä oot Kristian*, jonka oli kuullut EBU Radio4 Hämeen Tuplatunnista. Laulussa lauletaan jostain Kristianista ja tämän viihderobottikävelystä. Tätä kappaletta Anna ehdotti Mishan syntymäpäiväonnittelukappaleeksi Tuplatuntiin, sillä tämä täyttää Mars kuussa ja hänen toinen etunimensä on kuin onkin Kristian, kertoi Johannalle. Johanna entisestään ihastui serkkuunsa sekä muovitehtaan harjoittelijapoikaan.

Koeharjoittelu päättyi Marsin lopulla, ei potkuihin vaan työtehtävöpulaan, kuten työterapeutti sekä muovitehtaan pomo kertoi.

Työterapeutti kehoitti Johannan Work Market Instituteen aprillissa, jossa hän harjoittelisi konttorityötä ja tekisi älykkyystestejä. Instituutti on osa liittovaltion Work Officea ja tarkoitettu työrajoitteisille sekä maahanmuuttajille, kertoi työterapeutti.

Mikä parasta, Work Market Institute sijaitsee melkein muovitehtaan naapurissa, Zumilan pienteollisuus- ja kauppa-alueella.

Johanna harjoitteli huippumodernilla Banana Classic -tietokoneella, jossa oli erinomainen saneluohjelma. Hän haaveili omasta koneesta, mutta ne olivat kalliimpia kuin MBD-mallit. Sinne on helpompi mennä biokaasumopolla, kun pyörätie Viherpolku menee ihan perille asti. Muovitehtaalalle hän joutuu kääntä pyörätieristeyksessä, suurin piirtein samassa kohti, jossa leikkikoulussa katkesi Johannan etuhammas.

Instituutissa Johannalta otettiin aivofilmi, jotta työpsykologi voisi analysoida hänen ajatusmallejaan. Filmissä näkyi lapsuudesta tuttu virheilmoitus: *No Access – Ei käyttöoikeutta*.

Työpsykologi oli ymmällään, sillä sama ilmiö oli havaittu jo aiemmin Calle-instituutissa ja Harvardissa. Johanna itse mietti, voisiko tämä virheilmoitus olla merkki siitä, että hänen mielensä sulkee pois jotkin polut – mutta voisiko se myös avata tien kirjailijahaaveisiin...

Work Market Institute on virtuaalinen oppimiskeskus, jossa nuoret harjoittelivat toimistotaitoja tekoälyavusteisesti.

Aivofilmi on futuristinen neurokuvaus, joka paljastaa Johannan sisäisen ristiriidan: lapselliset kujeet vs. halu aikuistua. Virheilmoitus *No Access* saattoi olla hänen mielensä oma suojausmekanismi – mutta myös kirjailijanuran siemen.

Work Market Institutessa Johanna teki älykkyystestejä ja harjoitteli toimistotyötä huippumodernilla *Banana Classic* -tietokoneella. Koneessa oli erinomainen saneluohjelma, joka tunnisti murteet ja teki tekstistä julkaisukelpoista.

MBD/PS1 tietokone

Kotona Johanna kysyi pikkusiskolta, kannattaisiko ostaa *Banana Classic*. Jaana-Mari ehdotti halvempaa MBD-tietokonetta, johon hän voisi asentaa ilmaiseksi ohjelmia.

Johanna tutki tietokonelukulaitejulkaisuja, joita hän osti irtonumeroina. Niiden mukana tuli data-USB-kalikoita täynnä esittelyohjelmia. Hän luki myös MBD-tietokonevalmistajan ilmaislukulaitejulkaisua, jossa esiteltiin tulevaa MBD OS/2 käyttöjärjestelmää, joka pyrkii kilpailla Door-käyttöjärjestelmän kanssa.

Lopulta hän osti äidin kanssa MBD/PS1-tietokoneen keskustan Elektroniikka talosta. Koneeseen oli valmiiksi asennettu kaksi saneluohjelmaa: *Work Talk* ja *Write and Talk*.

Pikkusisko yritti asentaa parempaa *Word Talkia*, mutta muisti ei riittänyt – Johannan kone vaikuttaa olevan karvalakkimalli.

Johanna alkoi innolla sanella kertomuksia, jotka perustuvat hänen omaan elämäänsä. Hän puhuu hiljaisella äänellä, ettei perhe kuulisi ja yhdistäisi kotisaneluja potkuihin. Hän päätti käyttää mielikuvitustaan vain kotona, ei enää työpaikalla sekä työinstituutissa. Kertomukset hän tallentaa kotisivulleen salattuun mappiin, jonka vain suvun ulkopuoliset sekä serkkupojat voisivat löytää. Arkaluontoisimmat kertomukset hän suojasi salasanalla: *Rakas-Joonaskarjalainen*.

Kukaan perheenjäsenistä eivät tiedä mitään Johannan salaisesta rakastumisesta – se pysyy hänen omana, piilotettuna tarinanaan. Joonas-serkusta hän sanelee tosi villejä seksifantasioita niin, että tekoälyranneke saa jatkuvasti huomauttaa ruokottomuuksista.

Banana Classic ja MBD/PS1 kuvastavat 1990-luvun teknologista eriarvoisuutta: Banana on kallis premium-malli, MBD edullisempi mutta rajallinen.

Tänä kesällä Vattulan matkalla olivat vain Antti, Anna ja Johanna, sillä Jaana-Mari jäi kotiin ajokortin saatuaan. Pikkusiskon ajokortti aiheutti isosiskolle mustasukkaisuutta niin, että hän kaatoi tilkan moottoriöljyä tämän auton alle ihan kuin moottori vuotaisi.

Kiviset asettuivat Eekan autotallin edustalle, koska talonväki ei halunnut heidän menevän Camping Ratasmyllyyn.

Johanna salaa katseli asuntoja Vattulan keskustassa ja haaveili muuttamisesta Joonaksen kanssa yhteen, mutta hinnat olivat liian korkeita. Hän kierteli Kalevalan kauppakeskuksessa, osti musiikki-USB-kalikoita ja paikallisia lukulaitejulkaisuja kuten Kainuun Hullun.

Asiakastorilla suihkualtaan diskopallo roiskutti vettä, ja Anna riisui kastuneen paitansa. Siitä tytär oli kateellinen, kun äidillä ei ole läskirumbaa.

Kiviset kävivät Volmarin uudessa omakotitalossa, joka sijaitsee Mustamaan omakotialueella. Volmar oli rakentanut talon valkoisista metallilaudoista ollen nyt entistä nuukempi. Volmar ei halua enää naimisiin, mutta tapailee vaaleatukkaista Olivia Rönningiä, joka tekee pätkätöitä yksityisetsivänä.

Olivia Rönning asuu Kuhmossa mutta käy viikonloppuisin Volmarin luona lohduttamassa, kun tämä herttainen mutta nuuka mies on jäänyt ilman naisen lämpöä.

Olivia on pitkään opiskellut poliisiksi, muttei siitä mitään tule, kun hänellä on huono rätinkipeä sekä poliisiopiston pedagogi Åsa Niinala tapaa vittuilla. Tällä hetkellä hän on yksityisetsivänä ja tekee pätkätöitä kesäfestareilla ympäri Pohjois-Suomea. Usein hänet näkee järjestyksenvälvojana Tiia Parkissa.

Kivisillä on monesti ollut mielessä käydä Tiia Parkissa, muttei koskaan ole tullut käytyä, kun vanha Elisabeth vaatii huomiota.

Kivisten päätukikohta on Eekan autotallin edusta. Talven aikana Eeka on rakentanut autotallin, jotta voisi siellä säilyttää tavaroita sekä talvella pitää autoa sisällä. Eekan takapihalla Kiviset grillasivat kainuulaisia grillimakkaraita.

Johannan potkulautaretki

Johanna teki pitkän potkulautalenkin Lintulaan asti. Hän kävi jopa serkkunsa Joonaksen talon ovella, mutta heti ovikelloa soitetuana jänisti ja pakeni sanko päässä pitkin katuja ja korttelin takana poisti ämpärin päästään ja potkitteli pitkin Halvarin katuja takaisin Lintulantielle. Johanna jatkoi potkulaudalla potkimista ja meni läpikulkutien ali. Sitten potkutteli läpi kaupunginosien, koulujen ja urheilukenttien. Pyörätietunneli menee viistosti Lintulantien ja läpikulkutien risteysen ali. Risteysen toisella puolella hän jatkaa matkaa kohti keskustaa. Risteysen eteläpuolella pyörätie menee Lintulan tien itäpuolella. Pian hän tulee Kauppaportille. Hän meni Kauppaportin toiselle puolelle ja potkitteli Kauppakatua, kunnes lasitettu kävelykatu alkaa, niin silloin kääntyy oikealle Nahkurinkadulle, josta hän potkutteli Isokadulle ja sitten vasemmalle.

Vasemmalla puolen on korttelinkokoinen Vivi Brandzerin puisto, jossa on Café Kilta, keltainen mökkimäinen kahvila Nahkurinkadun ja Isokadun kulmauksessa.

Seuraavan korttelin eteläpuolella on keltainen puuhökkeli, jonka seinässä lukee neonkirjaimin; *Vera & John Casino*. Johanna pysähtyi hetkeksi ihmettelemään peliluolaa, että siellä voisi rikastua ja sitten ostaa hienon asumisoikeusasunnon Vattulasta mutta yhtä hyvin siellä voisi hävitä viimeisetkin rahat, ajatteli hän, niinpä jatkoi potkittelua Isokatua pitkin läppäsillalle ja sieltä Virtalehdon rinteeseen.

Hänen oli pakko taluttaa potkulaudan liukuportaissa, kun ei mitenkään jaksanut potkitella jyrkkää mäenrinnettä ylös. Mäen yläpuolella hän suuntasi kurssin suoraan Warettajankatu kahdeksaan. Enon takapihalla hän sanoo ylpeänä: "Tein pitkän potkulautalenkin Lintulaan asti!" kertoi ylpeänä enolleen pitkästä lenkistä, mutta jätti serkun ovenkolkutuksen mainitsematta.

Viikon kuluttua Kiviset lähtivät kotiin. He ajoivat Laihian kautta, kun Anna kaipaa siskoaan. Siellä he olivat kaksi yötä ja sitten yhtä soittoa kotiin Forssaan.

Iltaisin matkailuautossa, kun tytär ja vaimo ovat nukahtaneet, niin silloin Antti ihaili nukkuvaa Johannaa. Hän on pannut merkille, että tyttö on alkanut nukkua yläosatomissa. Hän varovaisesti raottaa tämän makuupussia, jotta näkisi tämän kauniit rintansa. Koskea hän ei uskalla koska silloin tämä heräisi ja alkaisi puhua niin, että akkakin heräisi, ajattelee Antti.

Augustin viimeisenä päivänä Johanna Kivinen läpäisi vihdoin inssiajon ja sai ajokortin. Heti seuraavana päivänä hän kävi äidin kanssa Brandia-OJA autokaupassa, ja Anna osti tyttärelleen sähkökäyttöisen Brandia900i-henkilöauton työläisalennuksella.

Auto on tummansininen, mutta pöly näkyy silti selvästi, mikä sai isän jatkuvasti muistuttamaan pesusta, jotta tämä pesisi autoa yläosatomissa.

Pikkusisko Jaana-Marilla on punainen Brandia900X-hybridi, jossa on kehittyneempi automaattiohjaus.

Johanna iloitsee autoilusta, mutta sähkön hinta kallistuu vuosi vuodelta. Biokaasu ei olisi sen edullisempaa, joten molemmat energiamuodot ovat kalliita.

Johanna pystyy lataamaan autoaan kotona, sillä hän asuu yhä lapsuuskodissaan ilman vuokraa ja ruokakuluja.

Johanna tekee joka talvi lumityöt oma-aloitteisesti – se on hänen lempipuuhaansa, sillä tulos näkyy heti ja tuo hyötyliikuntaa.

Lumimyräkän jälkeen hän kasaa lunta tontin rajalle, mikä ärsyttää naapurin rouva Klaaraa.

Klaara marmatti miehelleen Laurille, että lumen mukana kulkeutuisi soraa heidän puolelleen. Antti puhui asiasta Johannalle ja kehotti olemaan kasaamatta lunta naapurin rajalle. Johanna alkoi sen jälkeen tyrkkiä liikalumet tielle, jotta kunnan aura-autot keräisivät ne pois – mutta mulkoili Klaaraa ja osoitti mieltään, kun tämä tuli ulos. Tätä hän tulee vielä katumaan mutta eipä mennä asioiden edelle...

Kiukuspäissään Johanna miettii jopa kosta entiselle esimiehelle, Anu Jussilalle, mutta ymmärtää, ettei moiseen ryhtyisi. Hän on muun muassa pohtinut, jos polttaisi tämän talon. Hän on katsonut Enirosta Anun kotiosoitteen. Onneksi Johannalla on älliä päässä, ettei ryhdy pyromaaniksi, se vielä tästä puuttuisi, ajattelee hän. Johanna tietää, että sellainen olisi vihoviimeinen temppu, joka johtaisi vankilatuomioon sekä Daily Activity -rumbaan.

Joskus hän uhoaa vanhemmilleen entisen pomonsa talon polttamisesta tai ampumisesta, mutta äiti toppuuttelee heti, muistuttaen liittovaltion tiedustelupalvelun kuuntelusta. Isä ei henno torua suosikkitytärtään, vaikka huolestui.

Johanna tekee lumityöt, mutta pikkusisko on innostunut ruuanlaitosta ja haaveilee kokin urasta. Hän kuitenkin on valinnut eri lukiolinjan koska kaverit niin tekivät. Hän käy parhaillaan Niina Luotolan lukion robottiteknisellä linjalla.

Koulu sijaitsee jäähallin vieressä, jota Jaana-Mari pienenä kutsui sätkäshalliksi sähkötupakan mainosten takia.

Jäähallin takana on Hirvisuonpuisto tasakallioineen, ja sen eteläpuolella Vetehisenkoulu.

Lumityöt ovat edelleen osa arkea, vaikka robottiaurat ja lämpökaapelit yleistyivät – Johanna haluaa tehdä ne itse.

Naapurisuhteet kuvaavat tulevaisuudenkin yhteisöjen arkea: teknologia ei poistanut ihmisten välistä kitkaa.

Robottitekkinen lukio kuvastaa nuorten uusia koulutuspolkuja, joissa yhdistettiin perinteiset opinnot ja tekoälyteknologia.

Viime aikoina Johanna on nähnyt kummallisia neurounia, joissa hän muuttaa Vattulaan ja joutuu utojen virtuaalitursakkeiden hyväksikäyttämäksi.

Unissa hänen pimpistään putoilee hologrammitytöjä, jotka esittäytyvät Eliniksi ja kutsuvat häntä nimillä *Boris* ja *Byysse*.

Herättyään hän on likomärkä hiestä ja tallentaa unen yöpöydän kirjoituslaitteeseen, joka on liitetty federaation kulttuuriverkkoon.

Unet tuottavat paljon sisältöä hänen autofiktioonsa, mutta hän ei enää uskalla esitellä kertomuksiaan perheelle, sillä nämä muistuttavat heti Jokioisten potkuista sekä kesätyönaikaisista sepityksistä.

Neuro-unet ja kirjoituslaitteet kuvastavat 2990-luvun kulttuuria, jossa unet tallennetaan ja hyödynnetään taiteessa.

Eekan ja Martinin perhehaaveet

Eeka Karjalainen ja Martina Romppula ovat pitkään yrittäneet saada lasta aikaiseksi, mutta luonnollinen hedelmöitys ei vaan onnistu. Lopulta he hakeutuivat Vattula-Sukevan sairaalan lisääntymisosastolle, jossa käytetään spermapankkeja ja biolaboratorioita. Lopulta heidän siittiönsä ja munasolunsa hedelmöitettiin laboratoriossa ja istutettiin Martinan kohtuun. Pian hän tuli raskaaksi.

Lisääntymisosastot ja kloonaukoneet kertovat, kuinka teknologia on muuttanut perhe-elämää.

He menivät pikanaimisiin Vattulan punatiilisessä tuomiokirkossa, jossa pastori Matleena Pohto vihki heidät ja multimediakamera välitti tilaisuuden suoraan Karjaruutuun.

Elisabeth oli todistamassa vihkimistä ja huomasi morsiamen pömpöövatsan. Hän rukoili poikansa puolesta, ettei tämä menettäisi taivaspaikkaa, kun oli mennyt nussimaan ennen pyhää liittoa, kuten hän asian ilmaisi.

Karjaruutu on Karjalaisten multimediakanava, jossa vihkimiset ja juhlat välitetään suoraan sukulaisille.

Jaana-Marin suunnitelmat

Jaana-Mari suunnittelee muuttoa pois lapsuuskodista, mutta hänellä ei ole tuloja. Hän tähtää Loimaa-Forssa korkeakoulun elektrolinjalle, sillä hänellä on erinomainen laskupää.

Isä Antti on matematiikassa vahva, mutta äiti ja Johanna kärsivät kehnosta rätinkipeästä eli heikosta laskutaidosta.

Antti pohtii itsemielessään, että nuorimmaisen muutto voisi avata tilaisuuksia viettää enemmän aikaa Johannan kanssa – ajatus, joka jää hänen sisäiseksi ristiriidakseen. Joka kerta, kun hän unelmoi Johannasta, niin tekoälyranneke alkaa piipittää ja ruutuun ilmestyy viesti; *En voi seurata tuollaista, nonniin!*

Syksyllä Johanna kävi Work Market Institutessa keskustelemassa työterapeutti Ragnar Virran kanssa. Ragnar löysi hänelle harjoittelupaikan Vattulan kaupungintalon postitusosastolta. Johanna ei enää ole nuorisoarjoittelija vaan nuoriaikuinen, ja postitusosaston työ sopisi hänelle kuin nakutettu.

Hän päätti yrittää ottaa rauhallisesti, vaikka pelkää vanhojen tuttujen lässytyksen syöksevän hänet kontrollin menetykseen, sillä seinän takanahan on kopiointikeskus.

Novemberissä Johanna kävi työterapeutin kanssa tutustumassa työpaikkaan. Yhteyshenkilöksi tulee punertavakasvoinen postitusteknikko Oili Lehmusvuori, joka muisti Johannan kesätyöajoilta.

Oili sai rykimiskohtauksen, kun tajusi kyseessä olevan sama pellelikka. Hän oli kuullut nimen väärin ja ajatellut kyseessä olevan Johan Kivinen.

Toinen postiteknikko, harmaatukkainen käheä-ääninen Roope Kippo, ilahtui Johannan paluusta ja pitää hänen jutuistaan. Johanna itsekin pitää Roopen käheästä pornoäänestä, joka kuulostaa futuristisen coolilta.

Oili kertoi, että osastolla vastaanotetaan kaupungintalolle tulevat paketit ja kirjeet sekä huolletaan sähköpostipalvelinta.

Osa paperikirjeistä skannataan intranettiin ja joskus toisin päin paperille. Roskaposti laitetaan roskapostilistalle, jota hallinnoi tekoäly.

Johanna huomasi työn muistuttavan Europowerin ja Hyvinvointialueen hallinnon tehtäviä. Nyt olisi mahtava tilaisuus näyttää, että kykenen normaalirajoitteisten työpaikassa, ajatteli hän.

Roope mainitsi myös harjoittelijapoika Julius Purran, jonka kanssa Johanna varmasti tulisi hyvin toimeen. Juuri silloin Julius oli vapaalla.

Oili kehotti Johannaa ja Ragnaria kurkistaa kopiointikeskuksen puolelle. Johanna meni sinne vapisevin polvin ihan kuin menisi suoraan karhun kitaan. Siellä näkyy kaikki olevan ennallaan.

Raija oli yhtä lihava kuin ennenkin, Leena oli komppivapaalla ja Kirsti oli perustanut yksityisen kopiointialanyrityksen, jonka Johanna tietääkin, sillä viime syksyllä Hyvinvointialueen hallinnon kopiointikeskuksella Kirsti kävi nitomassa painotuotteitaan ja samalla kertoi lopettaneensa Forssan kaupungintalolla, kun oli perustanut oman kopiointialan yrityksen, joka sijaitsee Restalan vanhalla sairaala-alueella.

Raija kaivoi esiin Johannan vanhat kesätyöpiirustukset ja nauroi. Johanna sanoi: "Piirustukset joutaa roskiin!", johon Ragnar: "Johanna on jostain syystä alkanut pelätä kertomuksiaan!" ja nauroi niin, että valtavat rinnot hytkyivät.

Ragnar toivoo, että klientti ottaisi työn tosissaan. Johanna itse myönsi, että oli lapsellista piirtää kesätoissa.

Work Market Institute on liittovaltion työnvälityksen keskus, jossa nuoret aikuiset funktiorajoitteiset ohjataan sopiviin tehtäviin tekoälyanalyysin avulla.

Johannan tarina kuvastaa, kuinka menneisyyden virheet seuraavat mukana, mutta tulevaisuuden teknologia tarjoaa uusia mahdollisuuksia kasvaa ja löytää paikkansa.

Januaari 1994

Johannan uusi työ alkaa Forssan kaupungintalon postitusosastolla. Hän päätti satsata uraputkeensa eikä enää koskaan leikkiä työpaikalla.

Hän pysäköi Brandia900i-sähköautonsa Nykäsen kadun varteen, Käräjälän kaupunginosassa, jossa federaation pysäköintijärjestelmä tarjoaa ilmaisen paikan. Kaupungintalon ja Käräjälän välissä on Puolalan koulu, jonka kentällä on hologrammipalloseinä – oppilaat saattavat treenata virtuaalipalloilla, jotka kimpoilivat seinästä takaisin.

Johanna kävelee koulunpihan läpi ja ylittää Uusi Tammelan tien, jolloin punaruskea kaupungintalo kohoaa suoraan edessä. Hän menee sisälle pääsisäänkäynnin kautta koska tätä kautta on parhain mennä aamuisin. Lastauslaiturin kautta olisi lyhin matka, mutta ovet voivat vielä olla kiinni.

Osastolla työskentelee yhä Julius Purra, puolalainen harjoittelija, joka on saanut maineen värikkäistä tempauksistaan. Johanna huomasi, että hänen etunimensä alkoi samalla kirjaimella kuin oma eli j-fetissi nosti päätään – mutta ulkonäkö ei miellytä. Silti he tulivat toimeen ja juttelivat tauoilla. Johanna ei osaa aavistaakaan, että millainen puolalaisrumba odottaa seuraavalla vuosikymmenellä...

Oili Lehmusvuori, entinen osastopäällikkö, joka äskettäin menetti työnjohtaja-asemansa kummallisten ideoiden, kuten ankkalammikko ja marmorilattia, takia mutta yhä hän näyttelee pomoroolia.

Roope Kippo, harmaatukkainen postiteknikko, joka pitää kovasti Johannasta. Hän istuu enimmäkseen osaston pienessä konttorissa, jossa lämpöpuhaltimet ovat täysillä, kun häntä viluttaa.

Kevättalvella osastolla aloitti lisää harjoittelijoita kuten chileläinen Augusto Figueroa ja eritrealainen Martin Mohammed.

Johanna oppi nopeasti työtehtävät: päivittäiset reititinhuoltokierrokset ja paperipostin keräys eri osastoilta. Suuren pitkulaisten sähköpostipalvelimen huolto: roskapostit mustalistalle, epävarmojen viestien lähetys kanslian kirjaamoon.

Lastauslaiturin luukku, josta huolintafirmojen tuomat paketit tulevat sisään liukuhihnalla. Sitten pitää tarkistaa listalta tulevat paketit, jonka jälkeen kärryllä jaetaan paketit eriosastoille. Koulujen paketit laitetaan lastauslaiturille odottamaan koululähetin saapumista.

Johanna on ahkerampi ja stressinkestävämpi kuin Oili, Roope tai Julius. Tämä herättää kateutta erityisesti Oilissa, joka ei kestä kainuulaisblondin tehokkuutta.

Oili nuolee henkilöstökonttorin päälliköiden takapuolia saadakseen lisää miespuolisia harjoittelijoita. Hänen pomomainen asenteensa saa vierailijat luulemaan, että osastolla olisi yhä postitusmestaritar.

Julius ei jaksanut kuunnella Oilin rykimistä ja mulkaisuja, ja päätti kevättalvella lopettaa.

Äskettäin hän on tehnyt paksuksi arabinaisen, muttei enää ole yhdessä, kun Julius alkoi pelätä ählemien reaktiota.

Yhdyntä tapahtui Honkamäen dementiakeskuksen aulakahvilassa, jossa hetken mielihoiteesta Julius ja arabityttö Evin villiintyivät niin, että riisuivat housunsa.

Evin oli kahvilan tiskin takana ja Julius näki tiskin takana, pienessä konttorihuoneessa kukkapöydän alla Evinin veljen kaverit tarkkailemassa tyttöä. Evin sanoi, ettei tarvitse niitä pelätä ja sulki kassan ja poistui työpaikaltaan niin, että Dallas-pullat jäivät vitriiniin. He menivät rakastelemaan kahvilan punaiselle sohvalle. Kahvilassa oli paljon porukkaa, lähinnä Daily Activity ryhmän duunareita sekä yksi ohjaaja. Duunareita nauratti, kun taas ohjaaja puisteli päätään.

Kahvila on nimeltä Café Kuukukka, joka tekee yhteistyötä vieressä olevan Korjaajaryhmän kanssa.

Heti, kun Julius oli saanut tietää Evinin olevan raskaana, niin hän lopetti Daily Activity ryhmässä ja sai harjoittelupaikan kunnan postitusosastolta. Evinin sukulaiset eivät todellakaan katsoneet suopeasti, kun tuntematon puololaisjätkä laittoi tytön paksuksi ja pakeni vastuuta.

Joku aika sitten Juliuksella ja Leena Lehdolla oli pikasuhde, joka päättyi, kun Leena sai tietää jätjän tempauksesta.

Roope ja kopiointitekniikat keskustelevalle usein, että Oilille pitäisi antaa potkut, mutta kukaan ei uskalla ja jaksa alkaa valittaa.

Muutaman kerran kuussa työterapeutti Ragnar Virta käy osastolla katsomassa kuinka Johanna pärjää. Oili kehuu Johannaa ahkeraksi, mutta heti tämän selän takana supattaa Ragnarille, että Johannalle pitäisi etsiä kursseja ja uusia harjoittelupaikkoja. Ragnar ei tiedä, että Oili on falski selkään puukottaja.

Sähköpostipalvelin on fyysisesti kaupungintalon kellarissa, mutta sen ydin on kvanttipohjainen tekoäly, joka hallitsee kunnan viestiliikennettä.

Espressoautomaatti taukokuoneessa oli liitetty federaation hyvinvointiverkkoon: se laski kofeiiniannokset ja raportoi terveysdataa.

Lastauslaiturin luukku oli osa robottilogistiikkaa, mutta harjoittelijat tekivät yhä käsityötä – symboli siitä, että ihmisille haluttiin säilyttää rooli.

Johannan ahkeruus kuvastaa nuoriaikuisen nousua: hän on päättänyt jättää lapsellisuudet taakseen ja rakentaa urapolkuaan mutta se on vaikeaa, kun päässä yhä muhii pikkutyttöjen metkut. Yllättäen hän saa päähänsä tehdä utoja. Jokaisen mokapaljastuksen jälkeen hän tekee utoja enemmän ja enemmän salaa.

Myös Oili Lehmusvuori tekee paljon utoja. Hän on ollut muutaman vuoden velkavankeudessa. Hän on naimisissa karjalalaisen Possen kanssa, joka puhuu ärsyttävän murtaen karjalaa niin, että Oilin työkavereita alkaa vituttaa. Posse käy usein vaimonsa työpaikalla hakemassa ruokarahaa. Myös Oilin ja Possen pojat, Suffeli ja Elmo, käyvät usein postitusosastolla hakemassa vanhoja USB-muistitikkuja, joita Oili tapaa hakea eri osastoilta.

Roope Kippo on muutama vuosi sitten eronnut ja hänellä on aikuisia lapsia, joista yksi on taksikuski Minea Kippo, joka on Forssan Taxin osaomistaja. Usein hän ajaa tilausajoja sekä toimii limusiinitaksikuskina. Taksisyhtiön upeissa limusiinitakseissa on karaokelaitteet.

Muutaman kerran kuussa työterapeutti Ragnar käy katsomassa, että kuinka Johanna pärjää, niin silloin Oili kehuu Johannaa ja heti selän takana ehdottelee kursseja. Pian kopiointitekniikat sekä Roope huomasivat tämän, mutta heillä ei ole riittävästi valtaa eivätkä jaksa alkaa tappelemaan rykijän kanssa. Maalaisjärjellä ajatellen Oilille pitäisi antaa potkut, kuten kopiointitekniikat ja Roope ovat monesti keskenään keskustelleet mutta harmi vaan, kun he ovat sen verran saamattomia ja ylikilttejä, etteivät kehtaa valittaa Lehmusvuoresta pomoille.

Jaana-Marin lakkiaiset – Juuni 2003

Juunin alussa vietetään Jaana-Marin lakkiaisjuhlia. Syksyllä hän aloittaa opinnot Loimaa-Forssa korkeakoulun elektrolinjalla, joka on onnekaasti Forssassa, joten hänen ei tarvitse mennä Loimaalle asti.

Johanna kuvasi juhlia multimediakamerallaan, josta yhteys Kivinen areenalle, jossa Vattulan mummo pystyi etäosallistumaan.

Anna yritti houkutella vanhaa äitiään Forssaan paikan päälle, mutta Elisabeth vastasi tuttuun tapaansa vastakysymyksellä: "Mitä jos reissussa kuolen ja ruumis joutuisi hakoteille?", johon Anna tavalliseen tapaansa: "Elä sano noin, et sie kuole... Ei kuolema oo sun harrastuksiasi.", johon Elisabeth: "Nonniin!"

Lakkiaisjuhliin oli kutsuttu kaikki Forssassa asuvat sukulaiset ja tuttavat. Mukana oli myös Nukkun perhe, koska ei kehdattu jättää naapuria kutsumatta.

Jaana-Mari sai Janetteltä ja Olli-Karilta lahjaksi ison pullon Tequilaa. Anna puisteli päätään suorassa nettilähetyksessä, jotta äitimuori näkisi reaktion väkevää viinaa kohtaan.

Jaana-Mari skoolasi kavereidensa kanssa traktorin peräkärryssä, mikä oli perinteinen mutta nyt futuristisesti hologrammilla koristeltu juhlatapa.

Jaana-Mari on melkoinen bileanimaali. Kesäisin hän juhlii Forssan puistoissa, joissa federaation nuorisoverkko järjestää virtuaalisia DJ-keikkoja. Talvisin hän bailaa Kuusiston bileravintolassa, joka sijaitsee Loimijoen länsipuolella, Vanhan Forssan kupeessa. Ravintolassa on hologrammipöytiä ja tekoälybändejä. Hän on vaivihkaa pöllinyt drinkkilaseja Kuusistosta, ja niitä on kertynyt runsaasti hänen lasikaappiinsa. Äiti puisteli päätään, että nuorimmaisesta on tullut rosvo. Hassua kyllä, pienenä tyttö oli leikillään sanonut, että hänestä tulee kivenkova gangsteri. Nyt äiti miettii, että siltä vähän vaikuttaa.

Johanna haluaisi kovasti bilettää, mutta hänellä ei ole bilekaveria. Ehkä Janette voisi joskus ottaa hänet mukaansa juhlimaan Olli-Karin kanssa, mutta Johannalta puuttuu kokemus kavereiden kanssa olemisesta. Häntä hirvittää, jos ihastuisi serkkutytön ukkoon koska tämä videokuvien perusteella vaikuttaa olevan tosi käheä *jätkyli*, kuten tätä nykyään tyttöjen poikaystäviä kutsutaan. Johanna on hyvää vauhtia erakoitumassa ja tulossa enemmän ja enemmän tunnevammaiseksi – hänen on vaikea halata ja näyttää tunteitaan luontevasti. Nyt kun Johanna ei ole enää koulussa, niin hän ei tapaa ikäisiään. Hän on kadottamassa kontaktin luokkakavereihinsa, aivan kuten kävi Lappeenrannan herku-Backmanin kohdalla. Yhä Johanna haikeasti kaipailee Ninoa.

Johannan kesäloma alkoi Juulin alussa. Koska hän on Work Market Instituten kirjoilla, kesälomien aikana harjoittelijat eivät saa olla työpaikoilla.

Tämä on osa liittovaltion sääntöä: nuoriaikuisille annetaan lomajakso, jolloin he voivat keskittyä itseensä, perheeseen ja kulttuuriverkkoon.

Johanna aikoo kesälomalla sanella kertomustaan ja tallentaa uniaan kotisivunsa salattuun mappiin, jossa tekoäly muokkasi niistä tarinan pätkiä.

Augustissa Johannan työharjoittelu jatkui Forssan kaupungintalon postitusosastolla, jossa kvanttitietokonepostipalvelin hallinnoi koko kunnan viestiliikennettä.

Työpaikan ilmapiiri on värikäs: Raija jatkaa härskejä vitsejään, Olli Lehmusvuori yhä pomoton olevinaan pomo ja Roope Kippo pelailee pasianssia konttorirobotin kanssa pienessä konttorihuoneessa.

Uusia harjoittelijoita tulee jatkuvasti, sillä henkilöstökonttorin tekoäly haluaa testata monikulttuurisia tiimejä koska Oili koko ajan ehdottelee harjoittelijoita, mielellään miespuolisia.

Eräänä syyspäivänä Johanna huomasi liukuhihnalla paketteja, jotka sisälsivät äänestyslipukkeita kansanäänestykseen Global Unionista – Euroopan ja Afrikan federaatioiden yhdistymisestä.

Afrikan federaatio on kehittynyt hyvinvointivaltioiden verkostoksi, jossa Afropol poliisivoimat valvovat Saharan puolueetonta vyöhykettä. Libyasta on tullut Afrikan talousveturi, ja yhteinen afrovaluutta hallitsee maanosan taloutta.

Johanna on vahvasti kyllä-puolen kannalla ja jopa poisti salaa ei-pakettien etikettejä, jotta vastustajien lipukkeita ei tunnistettaisi.

Septemberin puolivälissä on kansanäänestys koko Euroopan ja Afrikan federaatioissa. Pohjois-Euroopassa vastustusta oli eniten, Afrikassa taas Etelä-Afrikan eteläosissa. Populistit pelottelivat rantatonttien valtaamisesta ja kolonialismin muistoista.

Johannan perhe äänesti Global Unionin puolesta. Antti vakuutti vaimonsa, että afrikkalaiset viinit ja hedelmät tulisivat halvemmiksi ja nuorisolle avautuisi parempi maailma.

Lopulta kyllä-puoli voitti selvin luvuin, ja Global Unionin pääpaikaksi valittiin Marbella, koska se sijaitsee lähinnä Afrikkaa.

Ainoana osavaltiona Karjalan tasavalta äänesti vastaan, mikä johti erityiseen tullunioniin ja poliittisiin kiusallisuuksiin.

Raija ja Roope ovat Global Unionia vastaan ja vinoilivat Johannalle, jopa laminoiden kriittisen sitaatin sähköpostipalvelimen kylkeen, jonka Johanna diskreetisti peitti ja lopulta silppusi muovisilppurissa.

Oili ehdotti leikillään *Kunta Unionia* vastustajille, mutta Johanna piti kiinni liberaalista linjastaan. Hän onnistui hillitsemään tunteensa, ettei tulisi uusia potkuja – hänelle on kehittynyt potku kauhu.

Syksyn aikana Johanna näki outoja neurounia, joissa hän asui Vattulassa ja tapaili kaupungin rikkainta miestä, kunnes löysi kartanosta suuren sääriluun.

Unet heijastivat hänen epävarmuuttaan: pärjäisikö hän yksin omassa asunnossa, kun kokkaaminen ja arjen hallinta tuntuvat ylivoimaisilta.

Hän pelkää, että yksin eläessään söisi pikaruokaa ja lihoisi muodottomaksi – mielikuva, joka vaivaa häntä iltaisin, kun hän onanoi ja haaveilee Joonas-serkusta.

Global Union symboloi uuden aikakauden geopolittista yhdistymistä, jossa Eurooppa ja Afrika muodostavat yhteisen parlamentin ja valuutan. Valuutta on vielä korivaluutta vaiheessa. Saa nähdä kuinka moni Euroopan ja Afrikan osavaltioista kiinnostuisi yhteisvaluutasta.

Eräänä syyspäivänä Raija ärtyi utelemaan, että joko munaa olisi tiedossa, johon Johanna änkytti: "Enpä tiä, Coming Soon, tai oonhan mie syönyt omeletteja!" Raija nauroi valtavat läskiset rinnat hytkyen: "Älä näyttele tyhmempää kuin mitä oot!"

Tässä kerran Oili antoi Johannalle elokuvanäyttelijä Mikko Perspirantin fanikuvan. Ehkä Oili toivoi, että blondi alkaisi pelleillä kuvan kanssa ja sitten saisi hyvän syyn potkaista tämän ulos. Johanna näytti kuvaa Raijalle väittäen sen olevan poikaystävä. Raija katsoi hetkisen kuvaa ja sitten totesi: "Siinä tapauksessa mun ukkonni on James Bond!" ja nauroi räkäisen akkamaisten naurun niin, että rinnat hytkivät.

Mikko Perspirantti on tämän hetken suosituin suomalainen näyttelijä. Hän on tullut tunnetuksi fiktiivisestä poliisisarja Purosta, jossa kaljupäinen ruskeaviiksinen rikoskomisario Jan-Olof Puro ratkoo murhatapauksia äkkipikaisen Kullervo Laitisen kanssa. Kullervoa näyttelee Mikko Perspirantti, jota jotkut inhoavat koska jatkuvasti tämä hongankolistaja huutaa kuin oikohöylä. Yksi Mikon vihaajista on Anna Kivinen. Myös Johannaa ärsyttää äijän ainainen huutaminen mutta kuitenkin katsoo jokaisen Puro-leffan, joka pyörii kansallisella TV4:llä.

Jan-Olof Puroa näyttelee Pekka Hapero, joka näyttelee myös joulupukkia eräässä hämäläisessä koko perheen komediassa, *Pukki on kaikkien lasten isä*. Johanna ei ole nähnyt leffaa koska hänen mielestään hämäläiskomediat ovat kotkotuksia eikä ymmärrä kaikkia vitsejä koska hänhän on kainuulainen. Sama juttu myös isän ja äidin kohdalla mutta pikkusisko leikiten ymmärtää hämäläisvitsit.

Viime aikoina juorulukulaitelehti Näe & Kuule on paljastanut, että Mikko Perspirantti käyttäisi runsaasti huumeita.

Johannan suosikki hämäläisnäyttelijä on Jonna Vyyhtinen, joka on tullut tunnetuksi muun muassa komedialeffaa *Suuret hämäläiset seuramatkat*, jossa hänen näyttelemä hahmo Signe-Ester hassuttelee karjalaisen Ullan kanssa. Ullalla on reissussa mukana hirveät äänentoistolaitteet.

Lentokoneessa matkalla Kanarialle Signe-Ester kysyy Ullalta, että kuinka tilataan juomaa, jolloin Ulla kehottaa painaa yläpuolella olevaa nappulaa. Signe-Ester kohottaa mukinsa napin alle ja painaa nappia luulleen sen olevan juoma-automaatti.

Tämä reissukomedia on yksi Suomen hauskeimmista komedioista, joka on useaan otteeseen pyörinyt Suomen kansallisella TV4:llä. Siinä on helppoa yleishuumoria niin, että jopa kainuulainenkin ymmärtää.

Johannaa alkaa pikkuhiljaa kyllästyttää Raijan ainainen vittuilu, muttei uskalla sanoa suoria sanoja tälle lihavalle naiselle koska tämä on luonteeltaan hyvin härski ja näyttelee kovista, vaikka maha on hyvin pehmeä. Jos ei mene Raijan mieliksi, niin silloin on usein painostusvaara, varsinkin kun toinen osapuoli on nössömäisen ylikiltti. Oikeastaan Raija vain laskee leikkiä eikä oikeasti painosta mutta sitä Johanna ei oikein hiffaa. Kyllä hän tietää, että Raija on humoristi, muttei siedä rajua koninleikkiä. Neiti Kivinen on melkoinen mielensä pahoittaja, vaikka itse mielellään on pelleilemässä ja harrastaa koninleikkiä. hän ei osaa aavistaakaan, että tämä on vain alkusoittoa ja tapaa vieläkin härskeimpiä ja hullumpia tursakkeita, jotka hyväksikäyttävät hänen ylikiltteyttänsä, jopa Raijaa härskimmin ja vielä tosissaan mutta eipä mennä asioiden edelle.

Johanna menee takaisin postitusosastolle koska sehän on hänen varsinainen työpaikkansa. Jotenkin aina jalat vetävät kopiointikeskuksen puolelle. Se lienee samanlainen ilmiö kuin perheväkivalta tapauksissa, kun vaimot aina vaan palaavat takaisin väkivaltaisten miestensä kainaloon.

Oili on jollain osastolla auttamassa miespuolisia virkailijoita ja Roope pelaa pasianssia konttorirobotin ja harjoittelijoiden kanssa. Hän tulee parhaiden toimeen Auguston kanssa.

Martin puolestaan tapaa usein kertoa kaikenmoista muslimien kummallisista tavoista ja se vahvistaa postitusteknikoiden ja kopiointitekniikoiden ennakkoluuloja lisäten muukalaisvihamielisyyttä.

Roopen mielestä ainoastaan nämä kaksi maahanmuuttajapoikaa ovat kunnollisia siirtolaisia, kun he tekevät töitä sekä oma-aloitteisesti kritisoivat arabeja sekä islamia. Jos Roope, Oili ja kopiointiteknikot kritisoisivat maahanmuuttajia, niin silloin he automaattisesti olisivat kauheita rasisteja.

Septemberin alussa postitusosastolla aloitti neljäs työharjoittelija, joka on suklaan ruskeatukkainen Suffeli Laitinen, johon Oili ihastui niin, että he saattoivat mennä kesken työtehtävien kahvihuoneeseen rupattelemaan pojan yksityisasioista koska tällä on jotain kummallista ihottumaa käsissään.

Oilia säählittää jätkärukka ja alkoi ehdotella erilaisia voiteita, kun epäili vartalosilsaa. Suffeli ei ole Johannan mieleen. Ehkä häntä inhottaa tämän sienimäinen käsi-ihottuma.

Septemberin lopulla osastolla aloitti viides työharjoittelija, joka on pitkäkasvuinen ruipelomainen vaalea tukkainen Nino Arola. Kuten saattaa arvata, Johanna ihastui silmittömästi tähän komeaan härmän karjuun vain siksi, kun tämä sattuu olemaan Nino.

Johanna on hyvin herkkä kaikkia Nino nimisiä jätkiä kohtaa mutta se ainoa oikea Nino on tietenkin herkku-Backman mutta saattaisi ajatella ottaa kaikki maailman Ninot Järvimerkkeineen. Hänellä on käsittämätön Nino fetissi.

Kyllä tämä uusi Nino on erittäin komea nuori mies. Johanna on saanut selville, että jätkä asuu Eurolan pistetaloissa. Johannan harmiksi pojan työharjoittelu päättyi kuukauden kuluttua, kun sai töitä Sapattivuoren sairaalan laboratoriosta, joka on Helsingin suurin ja nykyaikaisin sairaala, joka sijaitsee aivan Helsingin uudessa keskustassa. Sabattivuoren sairaalan vieressä on Tove Janssonin lastensairaala sekä Karoluksen instituutti, joka tekee yhteistyötä Brysselin Calle Institutun kanssa.